

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 46

Ple del Parlament

Sessió 25, primera reunió, dimecres 18 de juny de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	
Compliment de la Moció 78/XV, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral	
Pregunta al Govern sobre la continuïtat del Premi Guillem Agulló i Salvador (posposada)	
310-00213/15	5
Modificació de l'ordre del dia	
Pregunta al president de la Generalitat sobre els casos de presumpte finançament irregular i corrupció del Partit Socialista Obrer Espanyol i sobre el compromís d'aprovar un model de finançament singular per a Catalunya	
317-00124/15	8
Pregunta al president de la Generalitat sobre la lluita contra la corrupció sistèmica i sobre el compliment dels acords d'investidura	
317-00127/15	10
Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva aparició en l'informe de la Unitat Central Operativa de la Guàrdia Civil sobre Koldo García i Santos Cerdán	
317-00126/15	12
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'informe de la Sindicatura de Comptes amb relació al pagament indegut de prestacions del Departament de Drets Socials i sobre l'informe de la Unitat Central Operativa de la Guàrdia Civil amb relació a la presumpta corrupció en el Partit Socialista Obrer Espanyol	
317-00122/15	13
Pregunta al president de la Generalitat sobre les deficiències en el funcionament del servei ferroviari de rodalia i regionals	
317-00125/15	15
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de portar al Parlament el debat sobre l'ampliació de l'aeroport de Barcelona - el Prat	
317-00128/15	17
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures adoptades davant els presumptes casos de maltractament infantil en la mesquita de Salt	
317-00121/15	18
Pregunta al president de la Generalitat sobre els propers passos cap a la modernització i el millorament de l'aeroport de Barcelona - el Prat	
317-00123/15	20
Pregunta al Govern sobre el control intern al Departament de Drets Socials i Inclusió i la protecció dels infants	
310-00214/15	21

Pregunta al Govern sobre la tolerància envers la corrupció 310-00211/15	23
Pregunta al Govern sobre el pla de xoc per a millorar la qualitat de les residències 310-00204/15	24
Pregunta al Govern sobre el pla de justícia de pau i de proximitat 310-00205/15	26
Pregunta al Govern sobre les noves línies de finançament de l'Institut Català de Finances 310-00206/15	27
Pregunta al Govern sobre els delictes dels ciutadans estrangers multireincidentes 310-00203/15	29
Pregunta al Govern sobre la participació d'una organització d'ideologia radical en l'organització de tallers en un institut públic 310-00202/15	30
Pregunta al Govern sobre els compromisos amb el sector agrari 310-00212/15	32
Pregunta al Govern sobre l'impacte dels desnonaments en el dret a l'educació dels infants 310-00210/15	34
Pregunta al Govern sobre la situació del sistema educatiu 310-00207/15	36
Pregunta al Govern sobre la mobilitat 310-00208/15	37
Pregunta al Govern sobre la gestió vinculada a l'àmbit viari 310-00209/15	39
Decret llei 10/2025, de 13 de maig, pel qual es modifica el Decret llei 6/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics 203-00016/15	41
Projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya (debat de totalitat) 200-00011/15	53
Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2010, de 27 de maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència, per a garantir els drets dels menors en acolliment (debat de totalitat) 202-00004/15	65
Proposició de llei del tercer sector (debat de totalitat) 202-00037/15	74
Proposició de llei de creació del Centre Català d'Empresa i Drets Humans (debat de totalitat) 202-00038/15	83
Interpel·lació al Govern sobre projectes estratègics i empresarials al sud de Catalunya 300-00153/15	94
Interpel·lació al Govern sobre el pla integral de la política del medicament 300-00149/15	101
Interpel·lació al Govern sobre la política fiscal 300-00152/15	104
Interpel·lació al Govern sobre el compliment dels objectius amb relació a la descarbonització i la lluita contra el canvi climàtic 300-00150/15	111
Interpel·lació al Govern sobre la degradació dels barris 300-00154/15	119
Interpel·lació al Govern sobre el sistema universitari 300-00151/15	127

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 25.1

La sessió s'obre a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Decret llei 10/2025, de 13 de maig, pel qual es modifica el Decret llei 6/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics (tram. 203-00016/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 232, 8).
3. Projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya (tram. 200-00011/15). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada (text presentat: BOPC 160, 10).
4. Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2010, de 27 de maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència, per a garantir els drets dels menors en acolliment (tram. 202-00004/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 68, 5).
5. Proposició de llei del tercer sector (tram. 202-00037/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 178, 8).
6. Proposició de llei de creació del Centre Català d'Empresa i Drets Humans (tram. 202-00038/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades (text presentat: BOPC 178, 20).
7. Interpel·lació al Govern sobre projectes estratègics i empresarials al sud de Catalunya (tram. 300-00153/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre el pla integral de la política del medicament (tram. 300-00149/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la política fiscal (tram. 300-00152/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre el compliment dels objectius amb relació a la descarbonització i la lluita contra el canvi climàtic (tram. 300-00150/15). Lluís Mijoler Martínez, Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la degradació dels barris (tram. 300-00154/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el sistema universitari (tram. 300-00151/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre l'accés a la cultura al món rural (tram. 300-00138/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre les conseqüències del pacte verd europeu i la necessitat de defensar el sector primari (tram. 300-00148/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre el garantiment d'una educació en català (tram. 300-00147/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el trasllat del Campus Educatiu La Laboral, de Tarragona (tram. 302-00113/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el patrimoni cultural (tram. 302-00117/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la protecció del patrimoni cultural (tram. 302-00118/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el suport a la discapacitat en l'Administració de la Generalitat (tram. 302-00116/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de menors estrangers no acompanyats i la seva incidència en matèria de seguretat (tram. 302-00114/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la competitivitat dels sectors productius (tram. 302-00115/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de l'àmbit del treball (tram. 302-00119/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia de turisme (tram. 302-00120/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

El president

Bon dia. Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple... (*Juan Fernández Benítez demana per parlar.*) Esperí's, que explico... El Partit Popular demana la paraula, però, si m'ho permeten, faig la introducció del Ple i després els dono la paraula.

Els deia que la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que cinc diputats i quatre diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat senyor Albert Batet i Canadell. Així mateix, el diputat Joaquim Calatayud Casals, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales i de la Cruz; el diputat David Pérez Ibáñez i les diputades Lúcia Ferré Ferré i Eva Menor Cantador, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, han delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrejano; la diputada Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari Comuns, ha delegat el seu vot en el diputat David Cid i Colomer; el diputat Jaume Veray i Cama, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Juan Fernández Benítez; finalment, la diputada Alícia Romero Llano, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrejano per a la sessió de demà, 19 de juny.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

A continuació, i en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2025 hi ha un total de 743 víctimes mortals i desaparegudes a la Mediterrània.

Compliment de la Moció 78/XV, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral

Així mateix, i en compliment d'allò que estableix la Moció 78/XV del Parlament de Catalunya, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral, els informo que, segons les dades de l'Observatori del Treball i Model Productiu, des de l'inici d'aquest any vint-i-set persones han perdut la vida com a conseqüència d'un accident laboral. En nom de la cambra, vull manifestar el reconeixement a tots aquests treballadors.

Pregunta al Govern sobre la continuïtat del Premi Guillem Agulló i Salvador (posposada)

310-00213/15

Finalment, i abans de passar al primer punt de l'ordre del dia, els informo que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, a l'empara d'allò que disposa l'article 164.6 del Reglament, ha sol·licitat, d'acord amb el Govern, que la pregunta a respondre oralment en el Ple sobre la continuïtat del Premi Guillem Agulló i Salvador, presentada per l'esmentat grup parlamentari, no sigui substanciada en aquesta sessió plenària i quedi posposada per a la sessió plenària següent.

Modificació de l'ordre del dia

Abans de passar al primer punt de l'ordre del dia, el diputat Juan Fernández Benítez, del Grup Parlamentari del Partit Popular, demana la paraula. Per què demana la paraula?

Juan Fernández Benítez

Sí; gràcies, president. Bon dia. En virtud de lo que dispone el artículo 83.3 del Reglamento del Parlamento, pedimos la alteración del orden del día del Pleno.

La pasada semana nuestro grupo parlamentario registró una petición de comparecencia del *president* de la Generalitat, que ha sido tramitada por la Mesa, y creemos que las circunstancias hacen necesario que el *president* dé explicaciones oportunas sobre su aparición en el informe de la UCO sobre la trama de corrupción del Gobierno de Pedro Sánchez y del Partido Socialista. Es una oportunidad para que el *president* se explique y para que los grupos podamos escucharle atentamente. Y no hay mayor transparencia que el Pleno de este Parlament.

El president

Senyor diputat, sap que allò que estableix l'article 83.3..., determina que han de ser dos grups parlamentaris els que facin aquesta proposta. Per tant, només ens consta que sigui vostè... Ara demana la paraula el senyor Joan Garriga, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Joan Garriga Doménech

Sí, senyor president. Per donar suport, per part del Grup Parlamentari de VOX, a la proposta d'alteració d'ordre del dia i incloure la compareixença del president del Govern de la Generalitat.

El president

Perfecte. Per tant, en la mesura que són dos grups parlamentaris, s'aplica literalment allò que estableix l'article 83.3 del Reglament.

Si els sembla, procedim a obrir un torn d'intervencions de la resta de grups parlamentaris per tal que es puguin posicionar sobre aquesta alteració de l'ordre del dia i, eventualment, si volen, també sobre el contingut de la petició concreta que fan aquests dos grups parlamentaris. Els donaríem un torn de tres minuts a cada grup parlamentari. Els demano que demanin la paraula, aquells que ho consideren pertinent, i miraríem de fer una endreça de petit a gran.

Pregunto si el Grup Parlamentari Mixt vol intervenir en aquest punt. No? *(Pausa.)*

També demano al Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra si vol intervenir. Sí? *(Pausa.)*

Doncs col·loco els tres minuts.

Té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Sí; mirin, nosaltres, vostès saben que tenim un pacte antifeixista i que, per tant, nosaltres en cap cas donarem suport a cap iniciativa que provingui de l'extrema dreta, s'amagui rere la bandera que s'amagui. Però si el president Illa, voluntàriament, en una altra ocasió, considera interessant posicionar-se respecte a tota la situació que està succeint, doncs ho trobaríem la mar de bé. Bàsicament, perquè tota la corrupció que està sortint ara mateix, doncs, en el si del PSOE a nosaltres no ens sorprèn, no és cap novetat que la corrupció esquitxi els principals partits d'ordre de l'Estat espanyol, però no deixa de requerir explicacions públiques. Bàsicament, perquè tenim una situació de desafecció creixent entre el conjunt de la població, de descrèdit, de desconfiança, que això al final ens acaba esquitxant a tothom, perquè justament és l'extrema dreta qui, doncs, en treu profit.

Dit això, la CUP tenim claríssim que la corrupció és inherent a l'Estat espanyol i al règim del 78 i que precisament l'Estat espanyol és una claveguera immunda de corrupció i és un autèntic femer. La corrupció esquitxa absolutament tots els racons del règim del 78, i per això diem una i una altra vegada que volem la independència dels Països Catalans.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Sí; gràcies, president. Celebro l'epifania que han tingut des del Partit Popular de decidir d'una vegada per totes entendre que la corrupció és un problema i que cal lluitar contra la corrupció. Em sorprèn, no?, el seu silenci eixordador, en canvi, davant de la Púnica, Erial, Gürtel... Podria passar-me tot el matí parlant dels casos de corrupció, no?, que han afectat el Partit Popular i que vostès mai han assenyalat des del Partit Popular de Catalunya. La prova: el silenci eixordador davant de, no?, en aquest cas, les polítiques de la senyora Ayuso i el cas Quirón i el seu àtic pagat per tots els ciutadans de la Comunitat de Madrid.

En tot cas, miri, nosaltres no acceptarem cap lliçó del Partit Popular en la lluita contra la corrupció. Sap per què? Perquè nosaltres, que hem governat la ciutat de Barcelona, que hem estat al Govern de la Generalitat, que hem governat multitud d'alcaldies, sap quants casos de corrupció tenim nosaltres, els Comuns? Zero –zero. I a vostès els hi surt la corrupció per les orelles. I, mirin, nosaltres serem implacables contra la corrupció, exigirem *(remor de veus)* totes les responsabilitats, i tant! Davant del seu silenci, nosaltres no callarem. Ara, també els hi dic una cosa: nosaltres no farem el joc a l'extrema dreta i als seus escolanets, que és avui el que és el Partit Popular, els escolanets de l'extrema dreta.

Per tant, miri, si volen engegar el ventilador, comencin per casa seva i per la senyora Ayuso.

El president

Demano al Grup Parlamentari d'Esquerra si vol intervenir. *(Pausa.)* Ho farà la diputada Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Bé, nosaltres fem una pregunta al Partit Popular: a on ha estat durant tot aquest temps parlant de corrupció, que no n'ha parlat, quan havia d'abordar el tema de l'operació Catalunya, quan té una sentència condemnatòria contra el Partit Popular, quan té, a més a més, procediments judicials oberts per corrupció i no ha dit res? I també és evident que nosaltres, de la mà del Partit Popular i de VOX, no hi anirem mai. I és evident també que la corrupció és sistèmica i que, a més a més, té a veure amb un règim que neix a partir del 78 i que ningú dels que han tingut capacitat de governar l'Estat ha volgut tocar. Nosaltres tampoc jugarem a fer que els problemes que té l'Estat espanyol acabin arribant a Catalunya. I, en tot cas, saben que representem una organització política que gairebé té cent anys d'història i que ningú pot assenyalar-nos per casos d'aquest tipus. *(Remor de veus.)* Per tant, nosaltres ens posicionem d'una forma ben clara dient que no.

I a VOX dir-li que no vagin assenyalant ningú quan ells tenen comptes pendants amb el Tribunal de Comptes i tenen diputats en seu parlamentària a Madrid que es neguen a donar compliment a les exigències legals de transparència respecte als béns de cadascú d'ells. Per tant, amb nosaltres no hi comptin. I nosaltres treballem perquè Catalunya sigui un dia un estat independent net de corrupció.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Sí; gràcies, president. Bé, nosaltres no participarem d'aquesta espanyolització que es vol fer sempre de la cambra. Per tant, votarem en contra d'aquesta posició que han mantingut el PP amb VOX, malgrat que són socis del PSC quan els interessa contravenir els interessos de Catalunya i desnacionalitzar.

Nosaltres no participarem d'aquesta guerra entre el PP i el PSOE i el PSC, però, òbviament, la situació és greu. El moment és de màxima incertesa i, per això, nosaltres anunciem que registrarem una petició de compareixença del president, si no ho fa per iniciativa pròpia, que és el que s'esperaria del president de la Generalitat, perquè és evident que calen garanties per saber si aquest cas de presumpta corrupció afectarà o afecta Catalunya i calen explicacions del president en seu parlamentària.

Moltes gràcies.

El president

Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz Torrevejo.

Elena Díaz Torrevejo

Moltes gràcies, president. Molt bon dia a tots i totes. El nostre grup parlamentari no donarà recolzament a la petició de modificació de l'ordre del dia. La compareixença del president no és pertinent ni està basada en cap fonament polític, perquè demana respondre per uns fets que són aliens a ell, al seu Govern i a aquesta institució.

El Parlament de Catalunya està per legislar i per fiscalitzar l'acció del govern. S'equivoquen aquells que ho volen convertir en un escenari per a la maniobra política oportunista. Catalunya es mereix uns polítics i unes institucions que treballin pels seus ciutadans i ciutadanes; no espectacles que només responen a interessos partidistes.

El Govern i el president han demostrat sempre estar a disposició d'aquesta cambra per donar les explicacions oportunes per la seva gestió. I així ho demostren les set compareixences que el president ja ha formulat en aquesta cambra en aquests deu mesos.

El compromís contra la corrupció es demostra actuant de manera contundent, assumint responsabilitats i expulsant els culpables. Altres actuen amagant-ho, destruint ordinadors i fent fora a qui denuncia les presumptes pràctiques corruptes.

Demandar avui aquesta compareixença no és només improcedent, sinó també molt irresponsable.

El president

El senyor Garriga demana la paraula.

Joan Garriga Doménech

Sí, president. Per allusions, per un tema de...

El president

No, no els correspondria per allusions. (*Remor de veus.*) No correspondria, però, en la mesura que ha utilitzat un temps mínim per adherir-se a la proposta del Grup Popular, aquesta presidència serà magnànima.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. No, contestar la senyora Capella, que ha relacionat VOX amb la corrupció. I, miri, li dono una notícia d'última hora: «Anticorrupción archiva la investigación contra VOX por financiación irregular y la fiscalía ha acordado su archivo.» Senyora Capella, els corruptes, els seus socis del PSOE.

El president

Procedim a la votació. Em correspon fer la crida a votació. Per tant, procedim a fer aquesta crida.

(*Pausa llarga.*)

Procedim, doncs, a votar aquesta sollicitud de modificació de l'ordre del dia.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 105 vots en contra, 24 vots a favor i 2 abstencions. Per tant, no es modifica l'ordre del dia en els termes que plantejaven els dos grups parlamentaris, el Grup del Partit Popular de Catalunya i el Grup de VOX en Cataluña.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els casos de presumpte finançament irregular i corrupció del Partit Socialista Obrer Espanyol i sobre el compromís d'aprovar un model de finançament singular per a Catalunya

317-00124/15

Passem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral al president de la Generalitat.

En la primera pregunta..., un segon... (*Pausa.*) La primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, diputats i diputades, bon dia a tothom.

President, per als socialistes, les coses no van bé. I si ens referim a finançament, sigui singular o irregular, les coses encara van pitjor. Per això, president, li demanem que en aquesta primera intervenció parlamentària es posicioni sobre la gravetat

de la situació davant dels casos de presumpta corrupció i finançament irregular del seu partit, sobretot tenint en compte que hi ha possibles afectacions a Catalunya.

Tanmateix, els problemes sobre finançament no només són sobre finançament irregular, també ho són sobre el finançament singular. Vostè va pactar amb els seus socis d'investidura que acordaria amb el Govern espanyol un nou model de finançament abans del 30 de juny; falten dotze dies.

President, complirà el seu compromís o l'incomplirà un cop més?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El meu partit és el PSC i no té cap finançament irregular –primera qüestió.

Segona qüestió. La política és un art, una vocació noble. I la majoria dels que ens hi dediquem –en aquesta cambra i fora d'aquesta cambra– ho fem amb noblesa. I hi ha gent per naturalesa humana, ai las!, que no sap estar a l'alçada; qui la fa, la paga. I qui ve a la política de servir-se ja sap on té la porta, almenys a la meva formació política.

Hem tingut, no el PSC, el PSOE, però és un partit germà que m'aprecio i m'estimo, un problema *greu* –efectivament, greu– d'una persona amb una responsabilitat molt alta –secretari d'organització, ni més ni menys– que ha tingut un comportament innoble. Han aparegut unes gravacions; tenim un informe. No tenim encara cap procés judicial obert ni cap sentència. I ja amb aquest informe, detectant unes conductes inapropiades, absolutament repugnants i incompatibles amb la nostra manera d'entendre la política, ja no és membre del Partit Socialista. Hem actuat. I ho faig amb dolor, dic, això; amb dolor i amb decepció, però hem actuat. Aquesta és la diferència amb el comportament d'alguns altres. Però el problema l'ha tingut, en aquest cas, el PSOE, efectivament. I a mi em correspon dir que em sento dolgut per l'actuació d'aquesta persona, però també satisfet de que la formació política hagi actuat, en aquest cas el secretari general i president del Govern, amb contundència. I actuarà amb contundència en qualsevol cas i qualsevol ramificació que pugui sortir. No hi ha altra manera d'actuar en aquests casos.

Respecte al finançament, complirem –perquè és bo per a Catalunya i, des del meu punt de vista, també és bo per a Espanya–, com hem complert amb reforç de Mossos, com estem complint amb rodalies, com hem complert amb habitatge, com hem complert –ahir– abaixant les taxes universitàries, com hem complert amb el pacte del català, amb l'estatut del municipi rural; en finançament, complirem. Serà difícil. Aniria bé..., i no vull aprofitar l'ocasió, però aniria bé que hi hagués un consens ampli en aquesta cambra.

Gràcies.

El president

Gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

President, vostè s'està convertint en el president dels incompliments.

Primer incompliment. Va dir que hi haurien pressupostos aprovats al Parlament de Catalunya l'1 de gener del 2025, i res de res: decrets de suplement de crèdit, el dictat dels Comuns per la porta del darrere.

Segon incompliment, rodalies. El seu partit va pactar un traspàs integral de rodalies i el model de gestió que ha presentat el seu Govern és un model que accepta que l'Estat espanyol tingui dret a veto sobre el sistema de rodalies. Això no és un traspàs integral, és un traspàs *fake*.

Tercer incompliment. Model de finançament singular, que, segons la seva consellera, ja és generalitzat. Ni calendari ni model.

Per tant, president, ni pressupostos, ni rodalies, ni finançament singular; de moment, pel que sembla, només finançament irregular. Amb incompliments no es defensa Catalunya ni es treballa pels catalans. Junts ja farem la feina que vostès no fan. Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No hi ha finançament irregular. Compte; compte amb el que diem i, sobretot, qui ho diu. No hi ha finançament irregular. Hi ha hagut un comportament indigne que em dol, i greu, d'una persona amb una responsabilitat molt alta del Partit Socialista Obrer Espanyol. I ja no és membre d'aquest partit, i ja no n'és membre, i se l'ha expulsat del grup parlamentari i ha renunciat a l'acta. I, si no hi hagués renunciat, és igual; ja no ho era.

I dos. Complim i seguirem... *(El president retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la lluita contra la corrupció sistèmica i sobre el compliment dels acords d'investidura

317-00127/15

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics i la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, quan la corrupció s'installa de manera estructural a les institucions d'un país, s'entra en un estat d'emergència democràtica que només amb actuacions valentes i decidides poden evitar el col·lapse del sistema.

Els fets coneguts la setmana passada no fan res més que consolidar el que des d'Esquerra Republicana fa anys que denunciem, que és el règim del 78 el que està podrit de soca-rel. Cal depurar responsabilitats, sí, i emprendre amb urgència les mesures necessàries per evitar que aquesta corrupció sistèmica es mantingui. Perquè la legislatura, president, a Madrid no pot continuar si no es fa net. I li parlo de Madrid perquè vostè sempre ha lligat la seva sort a la del president espanyol. Submissió i manca d'ambició, li recordem sovint.

I ara, a més, pot patir-ne les conseqüències. Perquè això no va només d'aïllar o cessar tres persones. Aquí hi ha participat necessàriament molta més gent dins i fora de l'Administració, perquè no hi ha corruptes sense corruptors. Exigim, president, saber si aquests fets responen a actuacions d'enriquiment estrictament personal o van més enllà. Qui està en condicions de dir que tot el que ha sortit és tot el que hi ha o que no va més enllà de Madrid? La legislatura, president, només tindrà sentit i continuïtat, aquí i allà, si Catalunya avança en sobirania nacional i social, i, per tant, si es compleixen els acords amb Esquerra Republicana. Li diem sempre. I ara hi afegim: que no els passi pel cap frenar els acords per les ones expansives d'uns casos vergonyosos i repugnants.

President, faci el que estigui a les seves mans per fer net i arribar fins al final. Arribar fins al final en la lluita contra la corrupció i en el compliment de tots els acords. I, si us plau, no caiguin en les amenaces que l'alternativa és pitjor. Ja no s'hi val. Si els governs cauen per corruptes o per incomplidors, la culpa serà només d'ells. Evitin, doncs, el xantatge emocional i polític i impulsin d'una vegada per to-

tes les reformes estructurals per acabar amb la corrupció sistèmica i per complir amb tot allò pactat.

Li manca ambició nacional, president. Perquè, de fet, la seva única ambició és el llegat del Govern republicà i la dels acords d'investidura. No hipotequi, president, la presidència de la Generalitat a La Moncloa. Sigui ambiciós i defensi els interessos de Catalunya. Si es vol, encara hi ha oportunitats, però cal afrontar una agenda de transformació i de regeneració democràtica i de resolució del conflicte polític que, en el fons, *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* tenen molt més en comú...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Josep M. Jové Lladó

...del que es vol fer creure.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor Jové, moltes gràcies per la seva pregunta i intervenció.

Sobre la corrupció, màxima contundència. Qui sap..., qui pugui afirmar, en aquesta cambra o on sigui, que hi ha corrupció zero i pugui presentar una fórmula per garantir la corrupció zero, que surti i l'expliqui. El que podem garantir, el que jo garanteixo, que em competeix a mi, és que si hi ha un cas de corrupció, i n'hi ha hagut un de greu –pel que sabem, per les gravacions que hem vist– s'actua amb tota contundència –amb tota contundència– i disposat a reforçar els mecanismes que vostès vulguin per prevenir-la.

Dos. Agafem perspectiva. No hem estat tampoc a Catalunya exempts de casos, malauradament, de comportaments innobles. I no vull dir «i tu més», no vaig per aquí –no vaig per aquí. El problema l'hem tingut nosaltres, en aquest cas el PSOE. No vaig per aquí, però, home, agafem perspectiva.

També podria dir, miri, fa poc s'han celebrat quaranta anys de l'ingrés a la Unió Europea. Bé, mireu com han anat les coses aquests quaranta anys. Jo aquest balanç que ha fet vostè del que vostè anomena «règim del 78» no ho comparteixo en aquesta part. Aquí tenim una diferència.

Jo em dec a les meves responsabilitats com a president de Catalunya i em dec a aquesta cambra, que és qui m'ha donat la confiança per governar Catalunya, per ser president. I compliré els acords d'investidura que vaig subscriure amb el seu grup i amb el grup dels Comuns i estic obert, en allò que no contradigui aquests pactes, a escoltar tothom i als compromisos que he assumit amb els ciutadans. No em dec a ningú més que això.

Penso, també ho vull dir amb totes les lletres, perquè, en fi, en moments d'aquests ningú hi era, eh? Penso que la presidència de Pedro Sánchez ha sigut positiva per a Espanya i per a Catalunya. Ho penso. I un cas greu que hi ha hagut en el Partit Socialista no ha d'esborrar això i almenys a mi no m'ho esborra, i ho dic –i ho dic– i crec que ha actuat amb contundència i amb rotunditat. I crec que és el que s'ha de fer en aquests casos.

Complirem els acords d'investidura. El de finançament és un acord complex, però és molt rellevant per a Catalunya, molt rellevant. I crec que a més és positiu per a tothom i no perjudica ningú i, per tant, el complirem. I sé les fites, el calendari que tenim i estem treballant per complir-les, no ho dubti que així ho farem.

Moltíssimes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva aparició en l'informe de la Unitat Central Operativa de la Guàrdia Civil sobre Koldo García i Santos Cerdán

317-00126/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. ¿Qué valoración hace de su aparición en el informe de la UCO sobre Koldo y Santos Cerdán?

Gracias.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No tinc res a amagar, no tinc res de què amagar-me. He actuat sempre amb correcció i amb netedat, i vostès m'han demanat sempre explicacions al Congrés, al Senat, durant la pandèmia, després de la pandèmia, abans de la pandèmia i aquí estic per donar-los-hi.

Hi ha hagut una persona que ha actuat malament i ja no és membre del Partit Socialista, estic completament tranquil, net i disposat a donar la cara quan se'm demani.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Señor Salvador Illa, usted se ha negado a comparecer para dar explicaciones sobre su aparición en el informe de la UCO sobre Koldo y Santos Cerdán. Error. En consecuencia, es nuestra obligación pedirle explicaciones como partido de la oposición que somos y lo vamos a hacer desde el respeto a la presunción de inocencia. La pido para mis compañeros de partido y también para mis rivales políticos, como es su caso.

Por ello no le voy a acusar a usted de nada, me limitaré a hacerle una serie de preguntas, eso sí, que considero absolutamente necesarias. Dichas preguntas las formularé desde el rigor y el respeto institucional. Pero dicho respeto institucional debe ser compatible con una idea que es también indiscutible, usted es presidente de la Generalitat, por supuesto, pero no es un tótem sagrado y, como todo hijo de vecino, debe dar explicaciones cuando toca.

Las preguntas son sencillas y fáciles de responder. Son tres. Uno, en el informe de la UCO, Koldo asegura textualmente: «Salvador Illa habla muchísimo con el “Chili”». ¿Quién es el tal “Chili”? Porque semejante apodo no presagia nada bueno.

Dos, en el informe de la UCO, Koldo asegura, cito textualmente: «No solo me investigan a mí, también a Salvador Illa.» ¿Le consta a usted que alguien le esté investigando?

Y tres, ¿participó o intermedió Koldo o Santos Cerdán, es igual, en la compra de mascarillas del Ministerio de Sanidad mientras usted dirigió dicho ministerio?

Son preguntas sencillas, diáfanas y fáciles de contestar, sin evasivas ni circunloquios. Será el mejor servicio que le pueda hacer usted a la transparencia, la verdad y la calidad democrática.

Muchísimas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Les respostes encara són més senzilles. De mascaretes, res de res de res. A casa seva, sí –a casa seva, sí–, hi ha hagut gent que ha cobrat comissions. I al del seu partit que ho va denunciar el van fer fora. *(Alguns aplaudiments.)*

Si m'han investigat, no ho sé –si m'han investigat, no ho sé. Dedueixo que sí –dedueixo que sí, dedueixo que sí. Des que era ministre, dedueixo que sí. I no tinc cap inconvenient en que m'investiguin, cap, cap, cap ni un. No m'he d'amagar de res.

I tres, no tinc ni punyetera idea de qui és el tal «Chili». I parlo per Signal amb qui em convé parlar per Signal i per WhatsApp i per telèfon i per SMS i personalment. Res de què amagar-me.

Miri, la diferència és que quan nosaltres tenim un cas greu de corrupció fem fora la gent del nostre partit. Vostès fan fora els que denuncien la corrupció al seu partit. Quina gran diferència!

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'informe de la Sindicatura de Comptes amb relació al pagament indegut de prestacions del Departament de Drets Socials i sobre l'informe de la Unitat Central Operativa de la Guàrdia Civil amb relació a la presumpta corrupció en el Partit Socialista Obrer Espanyol

317-00122/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, la semana pasada conocimos el informe de la Sindicatura de Cuentas en el que se señalaba una serie de pagos indebidos por parte del Govern de la Generalitat en el período 2016 y 2024 por un valor de más de 168 millones de euros en prestaciones sociales.

Un periodo en el que, por cierto, gobernó no solo el PSC, sino Esquerra y Junts. Es decir, que todos ustedes convirtieron el Departamento de Derechos Sociales en el departamento de desfalcos sociales. Yo quiero preguntarle directamente, señor Illa, si piensa hacer algo, va a cambiar simplemente el nombre como ha hecho con la DGAIA o va a hacer una auditoría externa al estilo Sánchez.

Pero si no es grave esto, hace poco saltó el famoso informe demoledor de la UCO en el que describe a su partido como una organización criminal. Y en ese informe aparecen conversaciones de Koldo y de su exjefe, el señor Cerdán, diciendo que Salvador Illa habla muchísimo con el «Chili».

Y como antes no ha contestado, yo le vuelvo a preguntar: ¿Puede decir en sede parlamentaria quién es ese tal señor «Chili»? ¿Si tiene algo que ver con las adjudicaciones, usted o el señor «Chili», de Sant Feliu de Llobregat? ¿Y cuál es su relación con la trama y la organización criminal de su partido?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El meu partit no és cap organització criminal, vagi alerta amb el que diu, vagi molt alerta amb el que diu. El meu partit, que és el PSC, porta quaranta anys, més de

quaranta anys. El seu en porta pocs. Vagi alerta amb el que diu, perquè igual sí que ens veurem en algun altre lloc vostè i jo, eh?

Dos, ja he respost –ja he respost. I no tinc cap inconvenient, cap ni un, a seguir responent. Facin el favor de contribuir a la noblesa de la política, que consisteix en apartar les persones que tenen comportaments..., com ha passat en el cas del PSOE, i ho he reconegut, un cas greu, d'apartar-les amb contundència. Facin també això vostès a casa seva.

I tres, a la DGAIA hi ha hagut un informe, efectivament, de la Sindicatura de Comptes, i l'estem analitzant. Forma part d'un període de govern anterior. Ara, farien bé en prendre's molt seriosament que les polítiques que fa la DGAIA són polítiques molt complexes i en no anar a la lleugera.

Pot ser que els procediments de contractació no hagin sigut el més adequats? Potser sí. I que s'hagin de millorar? Potser també. Però no hi ha hagut malversació d'aquests diners. Són diners que han tingut una finalitat concreta i noble, que és ajudar menors i adolescents que passen una situació vulnerable. I es pot discutir si s'ha fet de la millor manera la contractació i el destí dels diners i si hi han polítiques més acurades per ajudar-los. Però una impugnació com la que fan a la lleugera demostra molt poca diligència per part seva d'estudiar els papers.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Haría bien usted en leerse mejor los informes de la Sindicatura de Cuentas, porque es ella quien dice claramente que se destinaron 168 millones de euros de manera indebida –de manera indebida–, señor Illa. No lo digo yo, lo dice la Sindicatura de Comptes.

Y sí, no tengo ninguna duda de que usted y yo nos veremos en otro lado. Y de eso nos vamos a encargar nosotros, de sentarle en el banquillo a usted y a toda la banda criminal de su partido para que responda por la trama corrupta que parece que tiene detrás del señor Pedro Sánchez...

El president

Senyor diputat, no pot fer acusacions genèriques en aquests termes.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Le digo más, ustedes ya decidieron emprender un viaje a través de la amnistía a cambio de votos, protagonizando el mayor acto de corrupción política existente. El problema es que ustedes se han encallado en el clásico del bipartidismo y del separatismo, que consiste en comisiones ilegales, malversación y contratos a dedo.

Y, señor Illa, la evidencia es clarísima. Solo hace falta ver cómo está Cataluña, investigada la Federación Catalana de Fútbol, TV3 y Catalunya Ràdio investigados, la DGAIA: 168 millones de euros que también están siendo investigados. Es decir, que se está destapando que todos ustedes, Esquerra, Junts y el Partido Socialista, comparten una red clientelar y una manera de hacer, que es el saqueo sistemático de lo público.

Y frente a eso, se lo digo muy claro, nosotros sí vamos a ser implacables, señor Illa. Vamos a ser implacables y vamos a exigir responsabilidades, vamos a perseguir a los responsables y no tenga ninguna duda de que vamos a recuperar hasta el último céntimo de los catalanes. Porque esto no es... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Pot investigar el que tingui per convenient. El meu grup fa les coses ben fetes, fins i tot en el cobrament de dietes d'aquest Parlament. Pot investigar el que tingui per convenient. *(Alguns aplaudiments.)*

Puc entendre, sincerament, que hi hagués gent que fa un any i mig o un any i dos mesos –no me'n recordo ja de quant fa– tingués dubtes sobre la llei d'amnistia. El que no puc entendre és que un any després, veient com han anat les coses, encara alguns en tinguin dubtes. Això es diu «obcecació» i «fanatisme».

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les deficiències en el funcionament del servei ferroviari de rodalia i regionals

317-00125/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. El que està succeint crec que és molt greu i per això crec que li hem d'exigir a vostè i al Partit Socialista transparència i contundència davant del que està passant. I ho podem fer nosaltres i ho fem nosaltres per un doble motiu. Miri, sap que nosaltres no deixarem passar PP i VOX, no deixarem passar l'extrema dreta. I ho fem des d'un partit que mai ningú enlloc ha tingut cap cas de corrupció.

Però també li dic que enmig d'aquest fangar, i mentre els polítics ens tirem els plats pel cap, els problemes de la gent continuen. I continuen a les andanes de rodalies, aquesta mateixa setmana, perquè rodalia va de caos en caos y *tiro porque me toca*.

I, per tant, jo crec que davant aquesta situació, el que hem d'exigir d'una vegada per totes és que es posin solucions al tren, al transport que utilitzen els ciutadans cada dia per anar a treballar i per anar a estudiar.

Després de tres mesos de les mobilitzacions convocades per les plataformes, en aquest cas, d'usuaris, seguim amb problemes molt greus. El colofó ha estat aquesta setmana a Cunit –el colofó ha estat aquesta setmana a Cunit– on els usuaris deien: «Anem de ruïna en ruïna.»

I jo li pregunto, president, com creu que funcionen els trens? Com creu que funciona rodalia i regionals al nostre país?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Transparència i contundència, efectivament, amb el que està passant, i ja m'hi he referit, però no vull deixar passar tampoc la referència que vostè hi ha fet, i reivindicació, almenys jo ho seguiré fent, de la noblesa de la política i de la forma, diguem-ne, neta i noble en què ho fan la majoria, la immensa majoria de les persones que s'hi dediquen.

Els problemes de la ciutadania continuen i rodalia segueix sent un problema, no funcionen bé els trens. No funcionen bé. I aquesta setmana passada ha sigut una mala setmana –una mala setmana. Ahir vaig tenir la reunió que quinzenalment faig per seguir l'evolució de tots els treballs i, efectivament, vam tenir les dades i ha sigut una mala setmana, per la que demano un cop més excuses als ciutadans.

Seguim treballant, seguim fent inversions. Ens hem reunit ja, s'han reunit els responsables amb tots els alcaldes de la línia R3, que es començarà a desdoblant a partir del mes de setembre. Estem a sobre del material rodant que ha d'arribar. S'està

avançant i s'ha avançat notablement aquests darrers dies en tot el nou model de governança. Seguim treballant, però hi ha moments en què les coses es torcen i aquesta setmana passada s'han torçat, hi insisteixo. Hi han confluït diferents factors, eh?, amb una meteorologia que no ajuda a que els trens estiguin... en fi, diversos, diferents factors.

Però el Govern de Catalunya té un full de ruta traçat en matèria de rodalies, he-reu del que va iniciar l'anterior Govern, amb les tres direccions que sempre hem dit: vies, material rodant i governança. I en tots tres fronts s'està treballant i se seguirà treballant.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

President, la situació –jo crec que és evident– és un desastre i és un malson pels milers de ciutadans que cada dia han d'agafar rodalies i regionals per anar a treballar i per anar a estudiar. Tres mesos després de les mobilitzacions, les plataformes d'usuaris denuncien un triple incom... –crec que no m'ha activat el temps, el president... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador.)* El senyor Batet, molt nerviós, com sempre, amb els Comuns. *(Rialles.)* No crec que el president sigui sospitós de ser...

El president

Endavant, endavant...

David Cid Colomer

...simpatitzant dels Comuns.

Bé, com deia, tres mesos després, les plataformes d'usuaris denuncien un triple incompliment davant dels acords que es van prendre. Primer incompliment, informació deficient; segon incompliment, manca de diàleg al màxim nivell, en aquest cas, amb el Govern de la Generalitat; tercer incompliment, no hi ha millores en el servei.

I mentrestant, què fa el Govern? Vostè deia «màxima prioritat». No; màxima prioritat, no. La prioritat del Govern en aquests moments és ampliar l'aeroport i la sensació que té la gent és que la voluntat del Govern de la Generalitat prioritza portar 20 milions més de turistes a Catalunya que no resoldre els problemes del transport que fan servir els catalans i catalanes cada dia per anar a treballar i per anar a estudiar. Aquesta, sens dubte, és la realitat.

I nosaltres li hem dit, president, serà jutjat per resoldre els problemes dels ciutadans i els problemes que ens ofeguen: habitatge i rodalies. I vostè deia «cal xutar a porta»; miri, doncs crec que s'està marcant un gol en pròpia porta.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Informació, diàleg i millores del servei, de les tres coses que vostè em diu que incomplim, la consellera en pren nota i parlarem amb les associacions d'usuaris, amb les que tenim un diàleg fluid i permanent. I en tots tres fronts, i no només en aquests tres, però també en aquests tres, s'hi està treballant.

Ara, jo vaig dir en el seu moment, i ho reitero avui, les coses no van bé, no van com haurien d'anar, hi hauran millores progressives i seguim en aquest camí, però no m'ho barregi amb l'aeroport –no m'ho barregi amb l'aeroport– perquè no hi té res a veure. No hi té..., des del meu punt de vista, no hi té res a veure.

I sí, jo he assumit una decisió, he pres una decisió que assumeixo en primera persona en matèria de l'aeroport, que no és incompatible amb treballar sobre l'habitatge. Assenyali'm vostè una comunitat autònoma que tingui una política més

ambiciosa en matèria d'habitatge. Mirem les dades d'ahir que es van fer públiques, que milloren, o mirem l'anunci que vam fer ahir dels préstecs d'emancipació. Anem traient mesures constantment, per cert, moltes d'elles inspirades pel seu grup, el Grup d'Esquerra Republicana i per altres grups.

I en matèria de rodalies hi estem treballant, però no té res a veure una cosa amb una altra. I l'aeroport és una decisió important que es fa en favor de l'economia catalana, perquè segueixi sent una economia que generi prosperitat, que ens ha de permetre millorar rodalies i millorar l'habitatge; la prosperitat, dic.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de portar al Parlament el debat sobre l'ampliació de l'aeroport de Barcelona - el Prat

317-00128/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia. Nosaltres li preguntarem sobre la política que es fa en el nostre país.

Aquest Parlament va saber per la premsa que vol tirar endavant l'ampliació de l'aeroport. La sobirania del Parlament de Catalunya es defensa exercint-la, i no pas evitant els debats, siguin els pressupostos o l'ampliació de l'aeroport. El seu Govern només té el suport de quaranta-dos diputats, una minoria molt clara. Davant aquesta situació, no creu que cal portar els debats al Parlament, que sí que representa el poble de Catalunya?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor Cornellà, jo he dit sempre que escoltarem a tothom i que en allò que correspongui al Govern decidirem, i hem pres una decisió. Jo respecto el seu punt de vista, espero que vostè també respecti el punt de vista que en aquesta matèria penssem diferent. Crec, a més a més, que hi ha una majoria de ciutadans a Catalunya que estan en aquesta direcció. Es fa aquesta ampliació de l'aeroport, aquesta millora de l'aeroport amb el màxim respecte mediambiental i crec que és una bona decisió per a Catalunya, que, hi insisteixo, assumeixo en primera persona.

Governar és decidir. Governar és decidir, no buscar comoditat, i hem pres aquesta decisió. I aquí estic per donar les explicacions que vostè estimi oportú.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Miri, quan vostè estava a l'oposició va condicionar la governabilitat d'Esquerra Republicana negociant el Hard Rock, el Quart Cinturó i la modernització de l'aeroport, però ho va fer mitjançant acords, debat i votació al Parlament de Catalunya i el 2023 el tripartit se'n va ensortir. Però ja sap com va acabar el 2024, entre Trump, macroprojecte i un govern en minoria van caure els pressupostos i la legislatura. No se n'oblidi del que va passar, perquè ara mateix el seu Govern s'aguanta per aquest mateix tripartit i són Esquerra i els Comuns els qui poden deixar-lo caure.

Perquè no entendríem un tripartit de més avions i més turisme, on els Comuns gesticulin i afirmen que entorpiran el projecte, que Europa ja aturarà l'ampliació de l'aeroport, això sí, a vuit mil quilòmetres, quan és molt més sostenible i de quilòme-

tre zero tombar l'ampliació al Govern aquí mateix; no valen excuses. O Esquerra, ara des de l'oposició, aguantant novament les imposicions del PSC. No s'entén.

Miri, prou. Aquest país ha sortit al carrer per exigir més trens, habitatge assequible, posar un límit al turisme o defensar el medi ambient, però vostè prefereix escoltar els rics i el sector turístic, perquè defensen el mateix model de país, el del turisme de masses, de la precarietat laboral, de Glovo i del negacionisme climàtic. Defensa un atemptat climàtic, un malbaratament escandalós de diners públics, augmentant els gasos d'efecte hivernacle, aguditzant la crisi climàtica, destruint espais naturals com la Ricarda o el Remolar i aprofundint en la dependència respecte al sector turístic. No volem continuar sent el pati d'esbarjo d'Europa. El seu Govern és incapaç de donar resposta al que demana la ciutadania. Van sense rumb ni horitzó.

President, aquest país necessita trens, més trens i no pas més avions. Porti el debat on toca, al Parlament, o aquest Govern esperem que tingui els dies comptats.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Un govern escolta a tothom, els empresaris, els treballadors, els grups parlamentaris, els representants de la societat civil..., a tothom. En matèria d'habitatge i en matèria de rodalies –no em barregi les coses–, disposats a escoltar propostes que pot haver fet el seu grup; a algun acord hem arribat, en matèria d'habitatge. Fixi's si estem disposats a escoltar a tothom, eh? I crec que no hi ha ningú, cap territori, que tingui una política més ambiciosa en matèria d'habitatge, que és un problema no senzill de resoldre.

I en matèria de rodalies, els trens ja els hem comprat, estan comprats ja, s'estan fabricant –a Catalunya, per cert– i s'hi està treballant. Ho he explicat abans i hi ha un full de ruta, per tant. I si tenen alguna idea de coses que es puguin fer addicionalment en aquest àmbit de rodalies, disposats també a escoltar-los.

Nosaltres no estem pel decreixement, nosaltres estem per la generació de prosperitat i per treballar perquè aquesta prosperitat sigui compartida. I per generar prosperitat, tenir un aeroport ben connectat i modern creiem que és essencial i per això hem pres aquesta decisió.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures adoptades davant els presumptes casos de maltractament infantil en la mesquita de Salt

317-00121/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Si em permet, li llegiré un titular que ha saltat fa pocs dies a la premsa: «Salt desactiva una onada de càstigs físics a menors dins les mesquites.» Resulta que diferents escoles de la localitat haurien descobert maltractaments d'alumnes seus dins els centres de culte islàmics del municipi. Les presumptes agressions s'haurien produït dins aquests equipaments religiosos en cap de setmana i durant l'estudi de llengua àrab. Un cop informat de la situació, l'ajuntament hauria traslladat la informació al Cos de Mossos d'Esquadra i a la Direcció General d'Assumptes Religiosos de la Generalitat. El redactat de la notícia en cap moment diu que s'hagin obert expedients sancionadors ni s'hagin pres mesures cautelars al respecte. Només afirma que s'han fet visites d'educació sense violència en aquests centres i que s'ha parlat amb

les comunitats islàmiques per notificar que s'havien rebut queixes i que no hi podia haver cap tipus d'abús contra els menors.

La pregunta és: realment no s'ha pres cap altre tipus de mesura? Han adoptat el mètode Colomines? Davant l'autoritarisme, la violència i el fonamentalisme es limitaran a fer xerrades de drets humans? Així és com esperen vèncer a qui s'imposa arreu del món a cops de sabre? Tenen idea de què es predica dins aquests temples gestionats per qui defensa l'anorreament de les lleis civils i la imposició de la xària? Saben què s'hi cou? Saben com i fins a quin punt tenen oportunitat o voluntat d'adoctrinar la canalla? Continuaran permetent que al cim de casa nostra hi proliferin comunitats i centres de culte que qüestionen i combaten els fonaments de la democràcia? Permetran que el dret de culte continuï sobreposant-se a la resta de drets individuals i col·lectius que hem abastat com a societat? Continuarà tenint via lliure l'islam damunt casa nostra?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Qualsevol maltractament o vulneració de drets de qualsevol persona, en particular si és un infant, es produeixi on es produeixi, de la que se'n tingui constància comptarà amb l'actuació contundent del Govern de Catalunya. Que fàcil fora si aquests comportaments abusius es produïssin només en determinats àmbits. Vostè s'ha referit només a un, presumptament –jo no conec aquesta informació–, només li dic que si això és veritat, si el que vostè diu és veritat s'actuarà. Però que fàcil que fora si només es produïssin en aquest àmbit, perquè es produeixen en molts àmbits: en l'àmbit de la família, en altres confessions religioses, en espais de lleure... Malauradament –malauradament.

I aquí a Catalunya, quan ho detectem, actuem amb contundència, amb tota la contundència possible, perquè formem part d'una tradició que, a sang i foc i amb molt d'esforç, va aconseguir preservar i separar lo que és un culte a una determinada creença religiosa del que són les institucions públiques, que permeten llibertat de culte, efectivament, que és un dret fonamental, però que també ha de conviure amb altres drets fonamentals.

Per tant, es produeixi on es produeixi el Govern de Catalunya, si té informació certa i veraç, actuarà.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Quan atempta contra altres drets potser no és culte, potser és fonamentalisme. Tenim l'obligació de combatre'l, i el deure de derrotar-lo. I a fe de Déu que el derrotarem.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Qualsevol conducta individual, s'empari en lo que s'empari, en una religió, en un espai de lleure..., s'empari..., qualsevol conducta individual que vulneri drets de qualsevol persona, en particular de menors, es trobarà enfront el Govern de Catalunya.

El president

L'última pregunta al president és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els propers passos cap a la modernització i el millorament de l'aeroport de Barcelona - el Prat

317-00123/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. President, fa escassos dies vam ser coneguts, com el públic en general, com tota la ciutadania de Catalunya, de l'informe de la comissió tècnica que estava preparant una proposta respecte a la modernització i millora de l'aeroport de Barcelona - el Prat.

És un pas que vostè havia anunciat que faria, respon als compromisos electorals de la formació a la que pertany, del Govern que vostè encapçala i, per tant, no és cap sorpresa per a ningú que vostè volia impulsar el desbloqueig de la decisió respecte a la modernització i millora de l'aeroport del Prat. I, a més, sempre hem posat l'accent, des del nostre espai polític –ho ha fet el seu Govern també–, en la necessitat que l'aeroport del Prat tingués les connexions intercontinentals escaients per tal d'impulsar l'economia catalana, una economia catalana que és dinàmica i que està diversificada, que té molt potencial, especialment si aprofita les oportunitats que dona el fet d'estar ben connectada al món.

Per cert, la qüestió de les connexions intercontinentals és una qüestió que avui en dia encara no està resolta per la política ferroviària, però en qualsevol cas, no és incompatible en absolut amb la inversió, que és molta, en la xarxa ferroviària de Catalunya. S'ha parlat fins i tot en plens monogràfics: més de dues-centes actuacions simultànies en la xarxa ferroviària, una enorme inversió actual i en els propers anys a la xarxa ferroviària. En aquest sentit, li volia preguntar quins són els propers passos que el Govern té previstos en aquesta matèria.

I per cert, aprofito aquests segons que em queden perquè s'ha acusat a la formació a la que vostè i jo pertanyem de ser una organització criminal. Jo fa trenta-dos anys que milito als rengles del socialisme català i ho faig amb molt d'orgull. No em puc vanter de conèixer tothom que hi milita, perquè som una bona colla, però sí que conec molt els nostres militants, els nostres simpatitzants i els nostres electors, i puc assegurar a tothom que la militància socialista, l'organització del socialisme a Catalunya, que pertany a una tradició centenària, ha estat i és una formació política amb una sèrie d'idees que combaten absolutament conductes com les que hem conegut per part d'algunes persones que s'han aprofitat de l'organització en la que militem i que s'han aprofitat del suport que li han donat molts electors. I no hi ha ningú més ultratjat, ni més decebut, ni més indignat pel que ha passat que la gent honesta de les esquerres d'aquest país...

El president

Se li ha acabat el temps, diputat.

Ferran Pedret i Santos

...que segur que combaten la corrupció i els corruptors.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Els passos a seguir, senyor Pedret, són passos complexos, amb un horitzó de com a mínim vuit anys, per a aquest projecte de modernització i millora de l'aeroport Josep Tarradellas Barcelona - el Prat, una millora integral que comporta la remodelació de totes dues terminals, la construcció d'una nova terminal, l'allargament de la pista mar, la construcció d'un accés ràpid a la pista creuada i la millora també dels aparcaments.

És un procés, hi insisteixo, llarg, que es farà amb criteris mediambientals de màxima exigència i rigor; que té un seguit de mesures en aquest sentit que vull destacar: un topall d'emissions de CO₂, una anella verda al costat de l'aeroport, una ràtio de deu a u per als espais que s'afecten de la Xarxa Natura 2000 –és a dir, per cada hectàrea que s'afecti n'hi haurà deu que seran protegides– i tot un seguit de compensacions, també, en forma de recursos, per poder garantir un màxim rigor amb criteris mediambientals.

Crec que és una decisió correcta, que permetrà que l'economia catalana segueixi generant prosperitat. I, si ens toca dirigir aquest país –que espero que sigui així–, treballarem perquè aquesta prosperitat que es generi pugui ser compartida territorialment i socialment.

El president

Obrim ara el capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre el control intern al Departament de Drets Socials i Inclusió i la protecció dels infants

310-00214/15

La primera és sobre el control intern al Departament de Drets Socials i Inclusió i la protecció dels infants. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la formula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; bon dia. Consellera, la Sindicatura de Comptes, al seu darrer informe, assenyalava una mala gestió estructural de les prestacions econòmiques que depenen de Drets Socials: complexes, mal dissenyades, incoherents, sense encaix entre elles, també sense supervisió de l'interès general, sense seguiment ni control eficaços, sense garantia d'imparcialitat i objectivitat en la gestió dels recursos... Això no contribueix, de cap manera, a la protecció de les persones beneficiàries.

A les prestacions econòmiques que depenen de la DGAIA externalitzades cal sumar-hi el conflicte d'interessos: la gestió, la supervisió, estan a càrrec d'empreses del mateix grup. Per cert, qui en farà el seguiment a partir d'ara?

A la Comissió de Drets, en ser interpellada, va reconèixer els més de 167 milions d'euros de pagaments indeguts. Com és, consellera, que reconeix el pagament indegut a persones però no reconeix l'enriquiment il·lícit de les empreses? No li van preguntar per això ni ERC ni Junts; la CUP sí, però ens va ignorar.

És pel que estaria obligada a fer la conselleria si reconeix aquest enriquiment il·lícit que prefereix ignorar-lo?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, diputada. Aquest informe de la Sindicatura de Comptes aborda la situació dels pagaments indeguts del Departament de Drets Socials en el termini 2016-2022. És una foto de com estava el departament no ara, sinó fa uns anys.

Aquest informe, doncs, apunta, del gruix de la informació, als pagaments indeguts. Llavors, jo, davant de la desinformació, no sé si de la seva intervenció, però prèvia d'alguns grups, volia aprofitar aquesta ocasió per, davant de les *fake news*, fer pedagogia exprés.

Què és un pagament indegut? Un pagament indegut, el gruix que s'identifica en aquest informe, és: una senyora que està rebent una prestació de dependència, que

demana una revisió de grau, i quan es fa aquesta revisió de grau s'avalua íntegrament la seva situació econòmica i l'Administració s'adona que la seva situació econòmica ha canviat, per exemple, perquè va rebre una herència fa uns anys; llavors l'Administració s'adona que ha pagat de més i comença un procediment de notificar-l'hi a aquesta persona i fer que o bé retorni els diners o bé se li redueixi la prestació de cara al futur. Això no és un plat de gust, sobretot per a la senyora, i és una qüestió que hem d'abordar. Però això, aquest pagament indegut, no té res a veure amb una irregularitat. Té molt més a veure amb que les administracions estan exercint un control sobre el que es paga i estan regularitzant què s'ha pagat i revisant si s'ha pagat de més per corregir-ho.

Des del primer dia, aquest Govern té en marxa tot un pla de xoc de millora de l'Administració per evitar que aquests pagaments indeguts es produeixin. El Govern anterior ja va començar a posar l'enfocament en els pagaments indeguts a la renda garantida amb mesures correctores. Nosaltres ho hem accelerat, ho hem estès a totes les prestacions, i això és el senyal de que el full de ruta de la transformació de l'Administració a administració àgil és cap on hem d'anar i és on estem anant.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

És que de nou no em respon sobre l'enriquiment il·lícit, consellera. La CUP el que li demanem és una auditoria externa pública sobre aquestes empreses. El noranta-vuit per cent dels serveis que gestiona la DGAIA el fa a través d'empreses. Un centenar d'aquestes, unes deu, es queden més del cinquanta per cent del negoci. Auditem-les, aquestes deu; però una auditoria amb conseqüències, no com ara.

Inspecció troba que de tota una plantilla ningú no pertany a la categoria professional que li correspon, l'estalvi en sous se'l queda l'empresa, i aquí no passa res. Això és enriquiment il·lícit. O que una empresa obliga a falsificar informes per no reconèixer habitatges tutelats buits des de fa mesos i així no ha de retornar els 1.300 euros per jove i per mes, i això la DGAIA ho sap i no en fa res, i això també és enriquiment il·lícit. Ha posat personal de suport a l'àrea de joves per fiscalitzar tots aquests recursos?, o això continuarà passant?

Consellera, li demanem una auditoria amb conseqüències i fer net. Ho farà? Si no, la gent no hi haurà manera de que confii en aquest sistema de protecció. I perquè això no torni a passar què és el que farà?

La solució de la CUP és clara: fora totes les empreses que fan negoci amb el dret dels infants a estar protegits. Gestió pública, consellera.

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, diputada. Ja estem fent pràcticament tot el que heu esmentat. Hem anunciat una auditoria externa íntegra per al departament i, en concret, per a la DGP-PIA. Hem demanat a les entitats que ens enviïn les auditories de 2024. Hem creat una nova oficina de control de gestió. Hem anat més enllà de les recomanacions de la Sindicatura de Comptes en separar les prestacions dins de la Direcció General de Prestacions Socials i la concertació de places cap a una direcció general diferent.

Aquest Govern està totalment compromès amb la transparència, el rigor i la gestió, i és el que estem fent des del primer dia.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la tolerància envers la corrupció.

Pregunta al Govern sobre la tolerància envers la corrupció

310-00211/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. *Conseller*, aparte de cambiar el nombre, ¿qué medidas van a tomar para que casos como los de la DGAIA no vuelvan a suceder en ningún organismo de la Generalitat?

El president

Per respondre té la paraula el senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Li acaba de respondre la consellera de Drets Socials a la pregunta anterior: el compromís que té aquest Govern amb la netedat i el compromís en l'exigència, en la professionalitat del servei públic, de tots els servidors, especialment d'aquells que atenen situacions de vulnerabilitat com les que estem tractant, i els canvis que ha emprès aquest Govern de transformació profunda –de transformació profunda– d'aquella direcció que atén les persones més vulnerables del nostre sistema.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Las frases hechas quedan muy bien, pero de momento solo vemos cambios de nombre. La situación es gravísima. La Sindicatura de Cuentas de Cataluña ha detectado pagos irregulares por valor de 167 millones de euros. Es la gota que colma el vaso. ¿Pero ustedes saben cuánta política social se puede hacer con 167 millones de euros? Pagos que deberían destinarse a las necesidades sociales y no han ido a quien correspondía; transferencias sociales hurtadas, robadas, a sus verdaderos beneficiarios; cientos de millones malversados. Y no hay duda que estamos ante la punta del iceberg de un caso que guarda demasiadas similitudes con el caso de los ERE en Andalucía.

¿Pero puede saberse qué ha pasado en la *conselleria* de Drets Socials en los últimos años, cómo hemos podido llegar a este nivel de deterioro sin que nadie asumiera responsabilidades? Mientras los gobiernos independentistas, sus socios, daban lecciones al mundo sobre gobierno modélico y presumían de ser la Dinamarca del sur de Europa, teníamos una gestión propia de una república bananera en Cataluña.

Y ahora no basta con cambiar nombres. Pueden poner ahora nombres imposibles de pronunciar, pero los hechos son imposibles de olvidar. No, *conseller*, lo que debe hacer el Gobierno de forma inmediata, aunque sus socios de Esquerra Republicana se disgusten, es llevar estos informes a la fiscalía. ¿Lo va a hacer el Govern? ¿A quién están encubriendo?

Nosotros lo tenemos claro: queremos ver a los responsables del despilfarro y la distracción de cientos de millones en la DGAIA fuera del servicio público y en el banquillo de los acusados.

Quedan 32.000 expedientes sospechosos por revisar –32.000. Yo de usted no pondría la mano en el fuego por nadie; no tienen los socialistas mucha suerte en eso últimamente.

Menos tibieza ante la corrupción y más actuar. Espero que no esperen dieciséis meses para tomar las medidas necesarias. Lleven este caso a la justicia de forma inmediata.

El president

Per respondre té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Li he de dir, senyor Fernández, que, en tota la sessió de control, escoltar del seu partit lliçons de bona gestió i de netedat, si no fos perquè és tan seriós del que estem parlant, faria riure. (*Aplaudiments.*) Lliçons del seu partit, ninguna –lliçons del seu partit ninguna–, ninguna.

Si no fos perquè els ciutadans i ciutadanes estan cansats de l'«i tu més», li llegiria les desenes i desenes i desenes de casos que empastifen les sigles de la seva formació política. Si no fos perquè la gent està cansada, ho faria. Però sap què passa? Que tenim més respecte per aquesta cambra i pels ciutadans del que vostès tenen. Perquè haver ajuntat tot el que vostè ha ajuntat, quan estem parlant de casos de vulnerabilitat tan importants com el que té un infant o té un adolescent, diguem-ne, no té nom –no té nom.

I li torno a dir: hi ha un compromís d'aquest Govern, hi ha un compromís d'aquest Govern de seguir treballant per l'excel·lència dels serveis públics –per l'excel·lència dels serveis públics–, per seguir al capdavant de la gestió. L'hi ha explicat la consellera, d'un cas que fa referència fins a l'any 2021. I aquí estem, i l'hi hem dit, i a més s'ha obert una comissió d'investigació en aquest Parlament, que arribi fins on arribi –que arribi fins on arribi.

Però el Govern està centrat, sap en què? En atendre aquests infants, en fer les reformes necessàries perquè els diners arribin on han d'arribar i arribin bé. Aquest Govern segueix centrat en ampliar la plantilla de Mossos d'Esquadra; segueix centrat en ampliar la plantilla de mestres de formació professional fins a set mil persones. Segueix centrat, saps en què?, en defensar la nostra llengua i la nostra cultura, alguna cosa de la que vostès haurien d'aprendre; segueix centrat en tirar endavant les ampliacions de l'Hospital Trueta a Girona o de tirar endavant l'ampliació de l'Hospital Clínic. Això és en el que aquest Govern està centrat.

I la veritat és que, quan s'escolten algunes afirmacions com la que vostès estan fent, li he de dir que com a mínim són lamentables.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el pla de xoc per millorar la qualitat de les residències.

Pregunta al Govern sobre el pla de xoc per a millorar la qualitat de les residències

310-00204/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé; moltes gràcies, president. Bon dia a tothom. Honorable consellera Martínez Bravo... Enguany es commemora el setanta-sisè aniversari de la proclamació per part de l'Assemblea de Nacions Unides de la Declaració universal dels drets humans, com un ideal comú per a tots els pobles i nacions. La declaració estableix, per primera vegada, que els drets humans fonamentals s'han de protegir a tot el món. Aquesta declaració universal, com altres pactes, textos i tractats generals internacionals, són igualment aplicables a les persones grans, i d'ells en deriven principis com el de la no-discriminació per raó d'edat, i també d'altres com el de rebre serveis socials o el dret a un nivell de vida adequat; en definitiva, a poder envellir amb dignitat.

No podem obviar que actualment ens trobem, demogràficament parlant, en un procés d'envelliment de la població, entre altres factors, gràcies al creixement de

l'esperança de vida. A dia d'avui, Catalunya té més d'un milió i mig de persones grans, el que suposa un vint per cent de la població, i aquest percentatge anirà creixent. I és des de les administracions que ens hem d'adaptar i donar resposta a aquest repte demogràfic que segurament requerirà un increment de recursos i serveis.

Per això el nostre grup parlamentari va registrar l'1 d'abril la llei de la gent gran, una llei que reculli i blindi els drets d'una cinquena part de la població. Però mentre la llei segueix el seu tràmit parlamentari corresponent, en el mentrestant el Govern es preocupa i s'ocupa de la promoció del benestar personal i social de les persones grans, i, entre altres accions, es va comprometre a crear sis mil noves places públiques de residència durant aquesta legislatura.

Consellera, ens podria explicar què s'està fent des del departament per complir aquest compromís i quin impacte tindrà el pla de xoc que han presentat recentment per a la millora de les residències a Catalunya?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Gràcies, diputada. Gràcies per la pregunta, perquè em permet, doncs, posar el focus a una qüestió que potser avui no està al focus mediàtic, però és de vital importància per al benestar dels ciutadans i ciutadanes, que són les places residencials en l'àmbit de la gent gran i l'atenció a la gent gran en el seu conjunt.

Aquest Govern, com bé ha esmentat la diputada, tenia el compromís de generar sis mil noves places durant aquesta legislatura. És una cosa que ens podríem haver esperat a l'últim dia, a crear les sis mil noves places, i no ho hem fet. Hem creat places amb finançament públic des del primer dia. I avui en dia n'hem creat 1.500. Amb aquest pla de xoc que hem anunciat, en crearem cinc-centes més en les properes setmanes. I això voldrà dir que en molt pocs mesos hem assolit un terç del compromís que va agafar aquest Govern per ampliar les places residencials amb finançament públic. I això és tota una declaració d'intencions de com volem posar l'enfocament en l'atenció a la gent gran, i estem totalment centrats en respondre aquelles qüestions que realment importen a la ciutadania, com bé ha explicat el conseller de Presidència.

Però no només hem fet això, no només hem ampliat les places. Som conscients que hem de fer moltes més coses per millorar l'atenció a les persones grans. Hem posat en marxa un pla de xoc de 20 milions d'euros per actualitzar els equipaments residencials i la millora de la qualitat de les residències pròpies; les residències dels ens locals; les residències, també, de les entitats. I ho fem millorant, doncs, reformes en els espais físics. També millorant la tecnologia, desplegant sistemes d'interconnexió i comunicació amb infermeria perquè les persones estiguin millor ateses i fomentant la formació del personal. Això és tot un paquet de mesures per millorar l'atenció, però és només el primer pas.

Sabem que en aquest àmbit hem de fer moltes altres qüestions. Ho estem, també, emmarcant en l'àmbit de l'equiparació salarial, perquè, per cuidar bé les persones grans, hem de cuidar les persones que les cuiden i reivindicar la dignitat del treball de les persones que atenen les persones grans.

Com li donem una resposta al repte de l'envelliment de la població ens definirà com la nostra generació. I des d'aquest Govern estem totalment compromesos en afrontar aquest repte amb justícia social, reforçant l'atenció i l'estat del benestar per a aquestes persones i també començant una fase de tornar a construir, també, residències públiques perquè feia més de dotze anys que no es construïen...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)
Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el pla de justícia de pau i de proximitat.

Pregunta al Govern sobre el pla de justícia de pau i de proximitat

310-00205/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Antoni Poyato Rodríguez.

Antoni Poyato Rodríguez

Gràcies, president. Diputats, diputades... Honorable conseller, com vostè sap, els jutjats de pau han estat històricament una peça clau en el sistema de justícia de proximitat en el nostre territori. Han estat la primera porta d'entrada a la justícia per a milers de persones, especialment als municipis petits i mitjans. Gràcies a la seva implantació local, han contribuït a oferir un servei accessible, eficient i proper a la realitat quotidiana dels ciutadans.

Segons dades recents, aquests jutjats tenen competència en prop del noranta-dos per cent del territori i cobreixen una població que supera els 3 milions de persones. Cal destacar també el paper de confiança que han exercit els jutges i jutgesses de pau a les seves comunitats. A través d'un tracte directe, humà i sovint voluntari, han esdevingut figures respectades i pròximes que ajuden a resoldre conflictes menors sense judicialitzar-los innecessàriament. Aquesta funció ha estat clau per mantenir la convivència i per evitar la saturació en altres instàncies judicials.

Però, ara bé, ens trobem en un moment de canvi i transformació. La llei d'eficiència organitzativa de l'Administració de justícia, impulsada pel Govern de l'Estat, planteja un nou model de justícia de proximitat. Aquest nou marc revalorarà el paper de les oficines judicials municipals i, alhora, replanteja funcions dels jutjats de pau. Davant d'aquest escenari, el seu departament ha presentat diverses iniciatives i ha fet declaracions públiques sobre el futur pla de justícia de pau i proximitat. Aquest pla ha de servir per ordenar i consolidar aquest nou model.

Vostè mateix ha destacat la importància de la justícia de pau per a la cohesió social, la resolució de conflictes i la proximitat amb la ciutadania, i és per això que li demanem que ens expliqui amb detall les línies estratègiques d'aquest pla. Quines mesures es preveuen per garantir la continuïtat dels serveis dels municipis? Com s'adaptaran les funcions dels jutges de pau a la nova realitat legal? I quina coordinació s'està fent amb el món local i amb l'Estat per assegurar-ne la implantació?

Senyor conseller, ens podria exposar els objectius, els instruments i els calendaris prevists per a la posada en marxa del pla de justícia de pau i proximitat a Catalunya?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, de fet, la justícia de pau és creada amb un reial decret l'any 1855 i, des d'aleshores ençà, ha tingut presència en molts municipis del nostre país. Val a dir –i m'agradaria subratllar-ho– que tam-

bé està recollida la figura del jutge de pau a l'article 108 del nostre estatut. Per tant, el que fem també té una alineació de desplegament en matèria d'autogovern.

Hi ha hagut alguns moments en què la justícia de pau ha trontollat en el debat parlamentari de la Llei 1/2025, d'eficiència del servei públic de justícia, però, finalment, ha quedat consolidada. És a partir d'aquest arrelament de la figura del jutge de pau de la Llei 1/2025 i del seu fet que estan reconeguts en l'Estatut de Catalunya, que hem plantejat, a través d'un acord de govern de 8 d'abril, el pla de justícia de pau i proximitat, que té, fonamentalment, quatre suports o quatre eixos.

En primer lloc, el que pretenem és, d'alguna manera, reconèixer el valor de la justícia de pau, no només –que també–, perquè ajuda a descongestionar la justícia, evitant que molts temes es judicialitzin, sinó també perquè són factors de cohesió, de convivència, de pau, de conciliació. I aquesta és una qüestió que varem posar en valor en el seu dia..., va presidir el molt honorable president de la Generalitat en una recepció que van fer amb una part d'ells al Palau de la Generalitat.

El segon objectiu és agrupar. Mireu, les dades de jutjats de pau són: n'hi han 898 en el conjunt de Catalunya, 442 estan agrupats sota setanta-dues agrupacions, noranta més no estan agrupats, però tenen prou musculatura i tenen personal de l'Administració de justícia i, per tant, ens en queden 366 dispersos que pretenem agrupar-los de la mà dels consells comarcals, de la mà de l'Associació de Municipis, de la mà de la Federació de Municipis i de la mà dels petits municipis de Catalunya, perquè pensem que els hi podem posar personal per tal de que els jutges de pau puguin fer millor la seva feina.

El tercer eix és tot el tema de la formació. I en aquest sentit..., de fet, en l'acte que varem fer al Palau de la Generalitat, d'alguna manera, hem donat el tret de sortida a fer fins a vuit jornades de formació arreu de la nostra geografia, que estaran totes fetes, ja, abans del 14 de juliol.

Per tant, sí que voldríem posar en valor aquesta figura i manifestar que, conjuntament amb una entitat important que és l'Associació Catalana en Pro de la Justícia, de les entitats municipalistes i del món... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre les noves línies de finançament de l'Institut Català de Finances

310-00206/15

La següent pregunta és sobre les noves línies de finançament de l'Institut Català de Finances i la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Consellera Romero, en un moment en el que l'accés a l'habitatge s'ha convertit en una de les principals fonts de desigualtat, especialment entre la població jove, és rellevant constatar que el Govern no s'ha quedat en l'anàlisi o en el diagnòstic que fa anys que coneixem, sinó que ha actuat amb responsabilitat, amb determinació i amb una clara visió de país per impulsar polítiques decidides que reverteixin aquesta realitat i garantir que l'accés a l'habitatge sigui, a Catalunya, una expressió de prosperitat compartida i d'igualtat real d'oportunitats.

Celebrem, en aquest sentit, la presentació que vostè i la consellera Paneque van fer ahir sobre la nova línia de préstecs d'emancipació posada en marxa pel Govern, una eina pensada per, precisament, fer efectiu el dret a l'habitatge a Catalunya. I ho

celebrem perquè suposa un pas endavant decisiu, destinant 500 milions en els propers cinc anys, donant suport a milers de joves perquè puguin emancipar-se i, alhora, ampliar el parc d'habitatge protegit permanent. I ho farà, a més a més, mitjançant un model de governança que articula la col·laboració amb l'ICF, amb l'Agència de l'Habitatge i diverses entitats financeres.

Considerem que no és només política útil, innovadora i pionera a tot Espanya, que recull l'ànima social d'aquest Govern de tothom, que ho és, sinó també una acció profundament transformadora. I per tot això, consellera Romero, i des del convenciment que aquesta és una política que marcarà un abans i un després, volem traslladar-li la següent pregunta: quines previsions fa el Govern per al desplegament de la nova línia de préstecs ICF Emancipació i com preveu garantir-ne aquest impacte social, l'eficiència administrativa i l'increment estructural del parc d'habitatge de protecció oficial a Catalunya?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Molt bon dia, diputada. Moltes gràcies, doncs, per fer esment d'aquesta proposta que ahir vam presentar la consellera Paneque i jo mateixa a la seu de l'Institut Català de Finances.

Hem presentat un producte innovador, pioner. És veritat, ens hem arriscat, com ens va demanar el president de la Generalitat, que fóssim arriscats i innovadors per donar resposta als problemes que tenen els ciutadans. I la consellera Paneque saben que impulsa aquest pla dels cinquanta mil habitatges. I un dels problemes que tenim i dels reptes, doncs, és com fem que els joves puguin accedir a l'habitatge. I aquí, amb un treball, vull dir, doncs, ingent entre els dos departaments. I vull agrair molt especialment a l'equip de la consellera Paneque i a l'Agència Catalana de l'Habitatge la feina que hem fet en economia amb l'Institut Català de Finances, que hem pogut dissenyar aquest producte, com deia, innovador i pioner, que el que planteja és que financem el vint per cent de l'entrada d'un habitatge, del preu de l'habitatge, a retornar al cap de trenta anys sense interessos, per tal que aquells joves que, evidentment, no poden estalviar, doncs, nosaltres els hi facilitem aquesta entrada i després ells puguin demanar el vuitanta per cent a qualsevol entitat financera que s'hagi adherit a aquest producte.

Vull dir que hem tingut molt bona resposta per part de les entitats financeres i aquí s'hi han afegit moltes. No em voldria oblidar de cap, però crec que val la pena dir-ho perquè també s'arrisquen amb aquest producte nou que plantejem, i són el BBVA, el Banc Sabadell, CaixaBank, Caixa d'Enginyers, Caixa d'Arquitectes, Kutxabank... És a dir, moltíssimes... La Caixa Laboral. Moltíssimes entitats que han volgut, també, fer-nos costat amb aquest producte innovador. I, per tant, ens sembla que és la manera que podrem permetre que els joves accedeixin a l'habitatge amb compra, que també és un dels objectius d'aquest pla cinquanta mil.

I, després, doncs, amb aquesta proposta que feia, n'hi ha que han dissenyat des de la part d'habitatge que aquests habitatges es quedin per sempre, de manera definitiva, al parc públic d'habitatge amb una protecció especial. Això permetrà anar augmentant el parc d'habitatge. I ho explicava la consellera Paneque, que segurament estariem als dos mil habitatges per any. És veritat que és un producte nou i és difícil saber com funcionarà, però de moment l'expectativa és bona.

El 30 de juny aquests joves ja podran demanar aquest ajut sempre que tinguin, òbviament, l'habitatge que comprar. Esperem que vagi molt bé i que permetem aquest accés a l'habitatge de tots els joves catalans i catalanes.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els delictes dels ciutadans estrangers multireincidentes.

Pregunta al Govern sobre els delictes dels ciutadans estrangers multireincidentes

310-00203/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

El pasado 9 de junio, un senegalés vinculado al top manta asestó dos puñaladas a un trabajador de limpieza en Cambrils, con intención de matarlo, solo porque le molestaba el ruido de la sopladora de aire que estaba utilizando el trabajador municipal.

El salvaje que casi mata a este trabajador tiene un perfil que, por desgracia, empieza a ser muy habitual en Cataluña. Es un inmigrante ilegal con antecedentes penales. De hecho, ya había matado a otra persona antes y por ello fue condenado a cinco años de prisión por la Audiencia de Barcelona, y, aun así, este sujeto seguía campando a sus anchas por nuestras calles. Son las mismas circunstancias de otro caso desgarrador en Cataluña, el del violador de Igualada, que también era un inmigrante ilegal con antecedentes penales.

Por eso le pregunto, señora consejera, por qué los catalanes tienen que pagar con su vida o con su integridad física los delitos de los extranjeros ilegales reincidentes.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president. Diputat, les problemàtiques vinculades amb la multireincidència i que, evidentment, moltes vegades tenen una incidència molt negativa sobre la qualitat de vida dels ciutadans i les ciutadanes són una prioritat d'aquest Govern, que s'estan abordant de manera transversal en el marc del Comitè Nacional de Seguretat i Justícia i estem desplegant tota una sèrie de mesures que van destinades a lluitar contra la multireincidència des de la coordinació dels dos àmbits i amb mesures concretes i específiques que es despleguen des de l'àmbit del Cos de Mossos d'Esquadra i des de la conselleria d'Interior i Seguretat Pública.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Mire, cada día son más alarmantes los datos que ofrece la consejería de Interior. Más de tres mil personas multireincidentes controladas por los Mossos d'Esquadra en 2024, la mayoría sin DNI español. La realidad es insoportable y estos delitos tan graves tienen responsables políticos. En este sentido, ¿qué responsabilidad asume el Gobierno del señor Illa ante la familia del trabajador de la limpieza que casi pierde la vida a manos de un ilegal con antecedentes penales que no tendría que estar en España? ¿Qué ha hecho usted para lograr su expulsión? ¿Qué directrices ha dado a los Mossos d'Esquadra para poner a disposición de la Policía Nacional, de la Comisaría de Extranjería y Fronteras, a los tres mil delincuentes extranjeros multireincidentes que tienen identificados?

Y ayer vimos como por segunda semana consecutiva grupos de manteros senegaleses se liaban a pedradas con los agentes de la policía en Salou. Policía, señora consejera, que hace su trabajo, es evidente, pero no es suficiente. Porque por más planes Kanpai, por más cámaras de seguridad, por más nuevos juzgados que se

creen, todo va a resultar absolutamente insuficiente si no pone en práctica la principal política de seguridad que necesita Cataluña, que es impedir que sigan entrando inmigrantes ilegales en España y expulsar de manera inmediata a todos aquellos extranjeros condenados por delitos graves o reincidentes. Esta es la única respuesta posible ante la delincuencia importada con la que han llenado nuestras calles. Esta es la única solución para poner a salvo a los catalanes.

Señora consejera, le exigimos billete de vuelta ya para los ilegales reincidentes. Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Vostè explica la problemàtica des del soroll i vol tapar la feina que fa la policia. I jo ara li explicaré què està fent aquest Govern i què està fent el Cos de Mossos d'Esquadra, la Policia Nacional, la Guàrdia Civil i les policies locals per lluitar contra la multireincidència.

Miri, hem fet un total de dispositius del pla Kanpai, cinc dispositius que van començar el 4 d'abril. Les dues primeres accions que es van fer, 4 d'abril i 10 de maig, es van fer bàsicament a les ciutats de l'àrea metropolitana. Posteriorment, hem fet tres operatius més, operatius que mobilitzen més de mil mossos i mosses d'esquadra, més policies locals, Guàrdia Civil, Policia Nacional. I això ha servit, i aquesta és la responsabilitat que assumeix el Govern, reivindicant i no tapant la bona feina que fa la policia, cinc dispositius, 182 detinguts amb 915 antecedents. I com bé sap, ahir a Salou es va fer una operació per lluitar contra aquella activitat criminal organitzada que afecta la qualitat de vida dels veïns i les veïnes. I això és el que fa el Govern. I, evidentment, el Govern, també de la mà de la justícia i de la mà de l'ampliació dels mitjans judicials, ens permet actuar amb més diligència davant la imputació dels delictes que, com vostè sap, en una democràcia, una consellera d'Interior no determina a qui se li dona un bitllet de tornada al seu país, perquè aquest és un país democràtic i no una república bananera.

El president

La següent pregunta és sobre la participació d'una organització d'ideologia radical en l'organització de tallers en un institut públic.

Pregunta al Govern sobre la participació d'una organització d'ideologia radical en l'organització de tallers en un institut públic

310-00202/15

La formula en nom del Grup Parlamentari Mixt la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Coneix l'organització OJS, senyora Niubó? Organització Juvenil Socialista. Si fa una cerca ràpida a internet, trobarà vídeos de la seva portaveu afirmant que cal tornar a fer hegemònic el projecte comunista. És una escissió d'Arran, aquella altra organització d'extrema esquerra vinculada a episodis d'assetjament i de violència. Precisament les joventuts de la formació política de la senyora Vega, eh?, la diputada que animava a llençar pedres al Cos de Mossos d'Esquadra.

Jo la conec bé, l'Organització Juvenil Socialista. El 9 de febrer de l'any passat van convocar una concentració a Ripoll en contra del dret d'Israel a defensar-se de les ràtzies terroristes de Hamas. Com a batllessa vaig fer acte de presència a la plaça per documentar les irregularitats i infraccions que es poguessin cometre, que no cal dir que van ser moltes. En el transcurs de l'acte proterrorista, els militants i simpa-

titzants d'aquest grupuscle em van llançar farina i em van acorrallar, amb altres regidors, havent d'intervenir els cossos de seguretat per evitar més agressions físiques contra el govern legítim i democràtic de Ripoll.

El 8 d'octubre d'aquell mateix any, i durant una conferència de la Fundació Martí l'Humà a la Garriga, la periodista Pilar Rahola va ser ruixada amb pintura vermella per membres de l'OJS en un atac flagrant i inadmissible a la llibertat d'expressió i el lliure pensament.

Però tots aquests antecedents violents no van ser prous per impedir que l'OJS fos convidada i autoritzada a impartir un taller a alumnes de secundària de l'institut públic de Cassà de la Selva el passat 12 de juny, un taller que es deia «El racisme en context d'auge reaccionari i feixisme.»

En tenia constància, la consellera, i no va fer res per impedir-ho? O ho desconeixia i ara que ho sap prendrà mesures sancionadores al respecte?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí, gràcies. Bon dia, president. Diputada, la veritat és que desconeixia efectivament l'existència d'aquest taller. Però, en tot cas, ara que estem a pocs dies d'acabar el curs, també tenia una certa esperança de que potser vostès s'interessaven per alguna política educativa, per fer balanç, per plantejar alguna proposta constructiva. Efectivament, veig que no, que l'interès està més aviat centrat en anar generant sospites, desconfiança i desprestigi el sistema educatiu. Però en tot cas, confio, ja que no l'he vist mai en cap comissió d'educació, que en el futur ho pugui fer i a continuació li respondré.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

O sigui que la consellera desconeix l'adoctrinament que es produeix dins les aules catalanes, desconeix que hi ha pancartes, que hi ha cartells antisemites als passadissos dels instituts i aules públiques d'aquest país. Desconeix que dins d'universitats i instituts públics es fa tir contra fotografies de diputats d'aquesta cambra. No ho sé, desconeix que organitzacions extremistes i violentes imparteixen tallers. No sé quin concepte té vostè de fomentar l'esperit crític. A casa meu, d'això que fan vostès a les aules, en diem rentar el cervell al jovent.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Miri, diputada. Al sistema educatiu no s'adoctrina. En absolut, s'adoctrina. Només faltaria que s'adoctrinés. Ara, també li diré: són espais on no només es transmet aquest aprenentatge; són espais de formació de ciutadania crítica, compromesa i responsable amb els drets humans, amb la igualtat, amb l'educació per la pau. Ho dic perquè a vegades són coses, aquests valors universals, internacionals de respecte als drets humans, que la seva formació política no sempre comparteix, perquè els hi preocupa molt l'accés, per exemple, a coneixements sobre determinades llengües; unes sí, altres no; accés a determinades cultures, que són diferents. I, per tant, nosaltres sí que aquest sistema educatiu ha de ser rigorós, ha de respectar la pluralitat, però és lògic que al final es pugui debatre sobre fenòmens i conflictes internacionals, que ens puguem posicionar sobre la barbàrie, sobre situacions d'injustícia i,

a més a més, sobretot, que donem coneixement d'aquests drets humans, d'aquesta igualtat en diferents continguts educatius.

Si hi ha algun taller, i vostè, doncs, en mencionava un, que considerem que convé revisar, que potser no s'ha ajustat als criteris, evidentment parlem-ne. I ho haurem de fer, haurem de revisar que aquestes sessions, que es decideixen en el marc de l'autonomia de cada centre, les puguem revisar tenint en compte el compliment d'aquests objectius, que no és altre que garantir el respecte als drets humans, formar ciutadans lliures, crítics i, com deia, amb aquest coneixement d'aquesta cultura que volem ben sòlida per formar aquests ciutadans que volem que siguin hàbils per al món d'avui.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els compromisos amb el sector agrari.

Pregunta al Govern sobre els compromisos amb el sector agrari

310-00212/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Conseller, el passat mes d'abril Esquerra Republicana va pactar amb el Govern una partida de 30 milions adreçats a la pagesia que es va veure afectada per les pedregades que van tenir lloc en diferents comarques de Catalunya, uns recursos compromesos per facilitar ajuts directes a les explotacions afectades en base als peritatges i també per convocar una nova línia d'ajuts per instal·lar i reformar estructures agroalimentàries com les xarxes antipendra.

Conseller, li plantejo tres preguntes. S'han fet els pagaments dels ajuts directes a les explotacions afectades per les vuit pedregades el mes d'abril? S'ha tingut en compte que Agrosseguro acceptés la presentació de l'assegurança complementària, tenint en compte els danys causats per la pedregada? I si ens pot concretar també quan sortirà la convocatòria d'aquesta nova ordre per facilitar la instal·lació de les xarxes antipendra.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Diputada Vergés, en primer lloc, reiterar l'agraïment a totes les converses que hem tingut, a totes les negociacions que vam fer per poder arribar a aquest acord per fer aquesta resposta ràpida en un moment també complex.

Obrir parèntesi. Cal que invertim per estar preparats per adaptar-nos al nou món que ens ha tocat viure, de canvi climàtic, però també d'uns mercats logístics que no són el que eren i, per tant, ajudes a fons perdut –que és el que hem dit, i ara li explico–, però sobretot també inversions necessàries perquè siguem més resilents i més competitius en el futur. Per tant, disposats també a escoltar propostes en aquesta línia i els anirem informant de tots els passos que anem seguint.

S'ha convocat Taula Agrària. Com li vaig dir, això s'ha de decidir en el marc de la Taula Agrària. Per tant, ja està convocada amb les organitzacions, amb Afrucat, per tal de que decidim quins mòduls, quins imports, quines compensacions als cultius afectats per la pedra, d'acord?, del cereal i de la fruita. Per tant, això és el que farem.

Dir-los també que aquesta setmana mateix ens han dit d'Agroseguro –que aquí també hi havia molt nerviosisme– que ja començaran a pagar totes les afectacions superiors al vuitanta per cent. Per tant, aquesta setmana els afectats ja cobraran, d'acord?, les afectacions de més del vuitanta per cent. I llavors també compromís, com li he dit, que en aquest paquet també hi hagi un programa multianual –jo crec que hauria de ser de cinc anys– de xarxes antipendra i perquè puguem fer una cobertura mínimament del cinquanta per cent de la superfície, quaranta o cinquanta per cent de la superfície de fruita que tenim a casa nostra. Si no, difícilment podrem resistir les inclemències que ens anem trobant.

Hem multiplicat per dos l'aportació de la Generalitat de Catalunya a les assegurances agràries. Per dos, d'acord? I com vostè deia, què fem amb els que no van poder fer la complementària? Aquest sistema, la Taula Agrària, precisament el que farem és complementar-ho nosaltres perquè jurídicament Agroseguro no ha entrat a que es poguessin fer.

I un últim tema que també farem, que crec que és molt interessant, és que d'aquí a pocs dies concretarem una línia d'agroliquiditat, de liquiditat financera a través de l'ICF oberta tot l'any amb interessos bonificats, que aquesta també era una demanda històrica, com saben, que també hi havia del conjunt del sector i que s'hi podran acollir els agricultors també per instal·lar xarxes antipendes.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Conseller, l'endemà de la pedregada del 19 d'abril vostè va fer una trobada a Alcarràs i es va comprometre a prendre mesures afirmant que el Govern –paraules seues– «està i estarà al costat dels agricultors i agricultores, sempre amb empatia i amb consideració cap a la seva feina.» Conseller, li he dit en diverses ocasions que s'agraeix el to amable que fa servir, però també li he dit en altres que, més enllà de bones paraules, el que cal és donar respostes i solucions efectives a les necessitats del sector per garantir aquesta viabilitat econòmica i, per tant, el seu futur.

Està claríssim que la pagesia vol estar preparada per afrontar totes les adversitats, les climatològiques i les que vinguin, i el Govern disposa de recursos per facilitar aquesta adaptació gràcies a l'habilitació de crèdit acordada amb Esquerra. Però per fer-ho efectiu, conseller –i m'ha posat exemples–, el que no m'ha acabat de concretar i el que li demano és que ha de treure les convocatòries i li demano que ho faci i que ho faci amb celeritat i, sobretot, tenint en compte els criteris que es defineixin d'acord amb les organitzacions agràries.

Nosaltres, des de l'oposició, fem i farem tot el possible per garantir que aquests recursos arribin de manera ràpida i eficient a totes les explotacions afectades i també a totes les que vulguin preparar-se per afrontar totes les adversitats que puguin venir. Perquè, conseller, la pagesia no vol dependre d'ajuts. La pagesia vol unes assegurances més adaptades a la realitat del nostre país i no que el Govern de la Generalitat hagi d'anar posant més diners. I el que vol també és poder collir la fruita, produir aliments i assegurar el futur de tots i totes nosaltres.

Moltes gràcies.

El president

I per respondre, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Sí. Diputada, u, la màxima: estar al territori, escoltar, ajudar, mesures consensuades, d'acord, i respostes clares. Això és el que hem dit. I en aquest marc, a Taula

Agrària és on s'han de pactar amb el sector, i per tant, aquí és on definirem..., hi ha els diners, però hem de definir els mòduls per donar-hi resposta. Però no es preocupi, que ho farem i l'informarem puntualment de tot.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre l'impacte dels desnonaments en el dret a l'educació dels infants.

Pregunta al Govern sobre l'impacte dels desnonaments en el dret a l'educació dels infants

310-00210/15

És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per presentar-la té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, l'accés a l'habitatge és la principal preocupació dels catalans i les catalanes, i, segons les dades recents del Consell General del Poder Judicial, Catalunya és el territori de l'Estat on més es desnona: més de dos mil desnonaments només en el primer trimestre del 2025 –d'aquests, un setanta-cinc per cent és per no poder pagar el lloguer, pels alts preus del lloguer–, això són més de vint desnonaments al dia.

I això no són només xifres, això són vides, són projectes truncats, són famílies que no poden desenvolupar el seu projecte de vida en una llar digna. De fet, sense anar massa lluny, la setmana passada vam poder lamentar una vegada més el suïcidi d'una persona que havia estat desnonada, en aquest cas un veí del Raval.

I en la majoria d'aquests desnonaments hi han menors afectats, menors afectats que pateixen conseqüències en el seu benestar físic i emocional, per l'angoixa que els hi provoca el desnonament, per la por que els hi provoca la presència policial, sovint, en aquests desnonaments, per no tenir garantit un lloc digne on viure... I això afecta el seu rendiment escolar i el seu benestar.

Consellera, un vint-i-cinc per cent dels infants a Catalunya estan en risc de pobresa, i la principal causa d'aquesta pobresa són els preus de l'habitatge. I els docents, la comunitat docent de Catalunya, han dit prou. La comunitat docent de Catalunya s'està organitzant per defensar els drets d'aquests infants, perquè són ells, són elles les que viuen en primera persona com afecta el desenvolupament i el rendiment educatiu d'aquests nens i nenes el fet de perdre casa seva, el fet de que se n'hagin d'anar a viure a una pensió.

De fet, l'informe del col·lectiu 080 diu que només a la ciutat de Barcelona hi ha més de dos-cents infants que estan en processos de desnonaments i 1.300 que estan vivint en pensions. En aquest Parlament hem pogut escoltar també els docents de Salt, que ens han explicat com hi han nens i nenes que perden casa seva, com les escoles han de guardar els mobles i els objectes personals de les famílies que desnonen i com els envien a una pensió a quilòmetres de distància per tres dies i això impedeix que puguin accedir a les escoles.

Consellera, la manca d'habitatge digne per a milers d'infants a Catalunya és un problema també per al seu departament, i per això li preguntem quines mesures pensa prendre i com pensa treballar amb la comunitat docent per fer front a aquests impactes.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Gràcies de nou, president. Diputada... Bé, l'impacte d'un desnonament, de la pèrdua d'un habitatge, de l'exclusió residencial, doncs..., genera, evidentment, un impacte profund en un infant, en un jove en el seu desenvolupament, i també en el seu procés d'aprenentatge. Evidentment, són situacions amb un extrem, no?..., d'emergència emocional, gairebé a vegades assimilables a un dol d'una persona estimada, que, evidentment, també des del sistema educatiu hem de poder acompanyar amb coordinació amb els serveis socials dels ajuntaments, amb els EAPs, evidentment també amb el conjunt de la comunitat educativa, especialment, doncs, els tutors i tutores. I, per tant, són situacions que generen, doncs, situacions d'incertesa, de por, d'inseguretat, pèrdua d'autoestima, que es poden traduir sovint en una baixada de rendiment acadèmic i, per tant, en certa mesura, també de manera indirecta, suposen una vulneració també del dret a l'educació per a aquests infants, amb l'impacte que té això per a la comunitat educativa.

Des del Govern coneixem perfectament, doncs, la manera d'afrontar de cara el problema, que és treballar per incrementar aquesta oferta pública d'habitatge i com des del Departament de Territori i el conjunt del Govern hi estan implicats per afavorir aquest accés, diguem-ne, equitatiu a l'habitatge.

I, d'altra banda, és tota la feina que hem de fer des del sistema educatiu. Aquí, doncs, tenim ara mateix un equip multidisciplinari, que es diu «Benestar per estar bé», que és un equip de professionals, bàsicament integrats per psicòlegs, que estan precisament per acompanyar els centres educatius, acompanyar el professorat, acompanyar l'alumnat en situacions extremes, com poden ser les de desnonaments que es poden viure. És un servei que està a disposició del conjunt de centres, que és conegut, i, per tant, doncs, el que hem de fer és treballar perquè aquest servei es pugui donar a conèixer encara més i, per tant, ens pugui acompanyar en aquestes situacions que, afortunadament, no viuen el conjunt de centres, però hi ha determinats centres educatius en què s'ha convertit, malauradament, en una realitat bastant quotidiana.

I, per tant, avançar en aquesta línia, posar aquest servei, doncs, d'acompanyament, de formació, de recursos, també, al servei dels centres educatius, com de fet ja existeix, i, després, treballar conjuntament –de fet, en el dia a dia del centre ja es fa amb Serveis Socials, i també conjuntament amb el Departament de Drets Socials–, doncs en aquesta qüestió, que, efectivament, també interpel·la molt el sistema educatiu.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Consellera, com diem sempre, el seu Govern es juga la legislatura en l'accés a l'habitatge, i aquests infants no poden esperar a que hi hagin cinquanta mil habitatges nous fets. El que cal és posar ja el pla de xoc per posar les llistes d'espera per a les mesos d'emergència i garantir un allotjament digne per a tothom, i no una pensió.

Gràcies.

El president

Per respondre –li queden catorze segons– té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé, coneix plenament el compromís del Govern, és ferm i hi és tot. I a partir d'aquí, doncs l'escola no és aliena a aquesta realitat i posem tot a disposició per acompanyar aquestes situacions.

El president

La següent pregunta és sobre la situació del sistema educatiu.

Pregunta al Govern sobre la situació del sistema educatiu

310-00207/15

I per formular-la té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà, del Grup Parlamentari de Junts.

Anna Erra i Solà

Moltes gràcies, president. Consellera, la realitat no acompanya les seves paraules. Per què l'hi dic? Perquè fa uns dies vostè va dir que una de les prioritats del seu mandat és la millora dels resultats educatius; i fa pocs dies ja ens va anunciar que els resultats de les competències bàsiques d'aquest curs altra vegada no serien gens bons. I, a més a més, davant de tot aquest panorama, cal sumar-hi el creixent malestar dels docents. Si ho anem a mirar, una combinació explosiva. I sí que ens va dir que l'Agència d'Avaluació anirà estudiant i analitzant el que passa. Però cal? Vol dir que no tenim tots clar el que passa?

Com a Junts li demanem lideratge, fermesa i un rumb clar; potenciar la formació contínua, recuperar la cultura de l'esforç i, sobretot, assegurar els aprenentatges bàsics. No podem anar deixant passar de curs si no els assoleixen i mirar cap a l'altra banda. Cal posar-hi remei, perquè, si no, els resultats que se'n deriven ens fan caure a tots la cara de vergonya. I, tot i que hi han més recursos, professors i programes que mai, els resultats no milloren.

Consellera, com revertirà aquesta situació?

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó i Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí; gràcies, president. Diputada, gràcies per la pregunta. També permeti'm que comenci, doncs, agraint aquest compromís, la professionalitat i la dedicació del conjunt de professionals d'educació de Catalunya, ara que estem, doncs, com deia, a punt d'acabar aquest curs.

Vostè mencionava el tema dels resultats educatius. Efectivament, jo ja he anunciat que no són els que voldríem. I no només no ho amaguem, sinó que, a més, estem treballant per finalitzar un informe exhaustiu, que farem públic. Això, a més a més..., sap –i vostè ho mencionava– que hem reactivat l'Agència d'Avaluació i Prospectiva del Sistema Educatiu, una agència que el Govern, doncs, presidit per Artur Mas va suspendre, i en aquest cas el que hem fet és, precisament, reactivar-la. I té un primer encàrrec molt clar, que és fer un informe exhaustiu dels resultats acadèmics; a més a més, fer-ho per tipologia de centres, per metodologies, per saber si hi ha llibres o no hi ha llibres, per extreure'n les màximes lliçons i aprenentatges i evidències que puguem treure per reforçar encara més aquesta orientació clara de polítiques educatives orientades a aquesta millora.

Ahir mateix, en els acords de govern, en el Consell Executiu aprovàvem definitivament el conveni amb l'OCDE, una institució que ens ha d'ajudar també en aquesta direcció. Aprovàvem també l'increment d'una dotació extraordinària de plantilla per al proper curs, molt centrada a reforçar l'atenció a l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu. Veiem i tenim clar avui dia que ha incrementat més d'un trenta per cent l'alumnat amb necessitats educatives especials a I3, i en més d'un vint per cent a sisè de primària. Per tant, hi ha una major detecció, i vol dir que hem de poder acompanyar també millor aquest conjunt de nens i nenes amb més dotacions. L'esforç extraordinari en formació professional. I, evidentment, l'estabilitza-

ció de les plantilles, que això, doncs, té un impacte també molt clar, i segur que estarà d'acord amb aquesta estabilitat del sistema educatiu. A partir d'aquí, doncs coneix també l'estratègia del marc de millora educativa orientada a llengua i a matemàtiques.

I en això, doncs, seguirem treballant.

El president

Per repreguntar té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

I un altre tema, consellera: quin és el seu pla davant la situació d'ofec i infrafinançament que pateix l'escola concertada? Perquè de moment no en veiem cap. I, tot i la seva greu situació, s'han aprovat aquí suplementos de crèdit i no hi ha hagut cap partida en aquest sentit. És que no hi va pensar? O bé és que els socis de govern no l'hi han deixat?

Miri, la notícia d'ahir de la fusió de dues escoles a Girona i que, a més a més, decideixen sortir del sistema de concertació és el resultat final d'una situació insostenible que només les portava a desaparèixer. I ara, consellera, com donarà resposta a la demanda de places per a tots aquells alumnes que no puguin fer front a les quotes? I com això impactarà en la resta d'escoles de la ciutat de Girona, tenint en compte que aquestes escoles sumaven més de dos mil alumnes?

És conscient que estan portant les escoles cap a un carreró sense sortida i que si no hi ha una millora econòmica, i aquesta és urgent, això és i serà un degoteig constant? En el fons és el que vol, consellera? Quan revertirà realment aquesta situació d'agonia que pateixen les escoles concertades? Perquè de moment tenim bones paraules, bones intencions, però la realitat és tota una altra.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí; gràcies. Efectivament, doncs, sap vostè que hi ha una situació d'infrafinançament també en l'àmbit de l'escola concertada –de fet, no és nou, el Síndic de Greuges ho va denunciar com a mínim fa cinc anys– i, a més a més, patim l'efecte d'unes retallades que ja són de fa uns quants anys, però, en tot cas, encara les arrosseguem.

Dir-li que el compromís hi és tot, que hem començat a treballar. De fet, ho hem fet amb la consellera, també, d'Economia, per parlar de la viabilitat, de l'estabilitat del servei d'educació de Catalunya. Quan parlem, per exemple, d'increment de docents per atendre específicament la formació professional, l'escola inclusiva, també parlem de recursos per a l'escola concertada. I, per tant, estem parlant del servei d'educació de Catalunya, que sap on és el nostre compromís i la nostra voluntat, doncs, que això funcioni.

Vostè s'ha referit a una escola concreta...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre la mobilitat

310-00208/15

La següent pregunta és sobre la mobilitat, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé. Bon dia. Consellera Paneque, els usuaris de l'R3 estan indignats pel retard de les obres i per com vostès, Adif, Renfe, han decidit fer el segon tall, de setze mesos, en aquesta línia.

Vostè n'està satisfeta?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies, president. Diputat, la satisfacció no serà sencera fins que pugui donar compliment a una determinació absoluta del departament, que és millorar el servei de rodalies a Catalunya. Però, efectivament, amb l'R3 s'ha fet una aproximació integral de totes les obres que s'havien de fer per no anar-ho fent per fases, i a més hem integrat allò que vàrem aprendre dels dèficits que va representar la posada en servei de les obres del túnel de Roda de Berà: marxés blanques més llargues..., en fi, tota una sèrie de qüestions que jo crec que vàrem coincidir que no havien estat òptimes i que les integrem.

Per tant, crec que es fa una bona aproximació a l'hora de pensar-la de manera integral; crec que s'ha fet un bon disseny del pla alternatiu de transport; crec que aquests setze mesos són necessaris... En qualsevol cas, fixi's si ho hem fet amb temps, això ho vàrem presentar la setmana passada, el tall començarà el 27 de setembre... Per tant, si tenen aportacions a fer, tant en el pla alternatiu com en qualsevol altra qüestió, seran benvingudes.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Miri, consellera, no estic en absolut d'acord que estigui ben planificat. De fet, el segon tall estava previst per a l'estiu del 2024. Veient com anava de desastrós el tall de Roda de Berà, vostès van decidir posposar-lo a la primavera d'aquest any; després van dir que, tant per tant, el deixaven per a l'estiu, perquè hi hauria menys usuaris, i, finalment, fa poc van dir que el posposaven a la tardor d'aquest any, del 2025, perquè així el farien coincidir, com ha dit, amb el tall de l'R4 a Roda de Berà. Això vol dir que ens n'hem anat més d'un any amb l'inici d'aquest tall. A vostè li agraden una mica els jocs de paraules, ho sé. Miri, li diria que el Govern a l'R3 ha errat tres vegades, erra tres vegades l'inici d'aquest tall.

Però és que, a més a més, aquest tall havia de durar sis mesos i fa poc que hem sabut que durarà setze mesos. Per tant, si ho sumem tot plegat, ens n'anem a més de dos anys per poder tenir duplicada la via, tan sols en el tram entre Parets del Vallès i la Garriga. I, per tant, oblidem-nos ja de tenir complert el compromís que tenien vostès de duplicar tota la via fins a la ciutat de Vic abans del 2030.

Però és que la cosa, a més a més, és més greu. Vostè ha parlat de tall de l'R4 a Montcada Bifurcació. Miri, aquestes obres de la platja de vies de Montcada Bifurcació es podien fer perfectament amb microtalls puntuals –puntuals, eh?–, tal com reconeix i com està descrit en el projecte, com asseguraven també experts ferroviaris, i no pas havent de fer patir els usuaris, milers d'usuaris, amb un tall de vuit mesos entre Mollet, en aquest cas, i Montcada. Vostès només estan per la seva comoditat i no pas per la dels usuaris.

Vostès, consellera..., vostès no es planten, no hi ha manera que es plantin davant de Madrid per poder defensar els interessos i els drets dels catalans. No es planten davant d'Adif, davant de Renfe ni davant de l'Estat espanyol. I sap per què no s'hi planten? Perquè vostès són l'Estat espanyol.

I jo el que li demano, consellera, i m'agradaria que em respongués amb un sí o amb un no, és si pensa replantejar aquest tall de l'R3, tal com li demanen les diferents plataformes d'usuaris i la pròpia oficina tècnica de l'R3.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, moltes gràcies. No, no ens replanegem aquesta aproximació de fer-ho tot sencer –efectivament, fer les obres de Montcada, el desdoblament de l'R3– per tal de no tensionar més el sistema. I, efectivament, no vam creure oportú, amb la tensió que hi havia en el corredor sud i precisament amb les obres que s'estaven fent a Sant Vicenç de Calders, afegir-hi l'R3. Vostè sap que aquest és un sistema interconnectat i, per tant, si s'actua en un corredor això pot afectar-ne d'altres. Per tant, aquesta visió no la canviarem, pensem que és l'encertada. Pensem que hi haurà un pla alternatiu de transport adequat; 67 milions d'euros aniran destinats perquè els usuaris precisament tinguin un servei de qualitat.

Per tant, en global, senyor Vergés... A mi –és veritat, no m'agraden aquests jocs de paraules– m'agradaria més un debat rigorós, més si es té en compte que, dels quaranta-sis anys de conselleria, vostès l'han capitanejat trenta –trenta–, el seixanta-cinc per cent del temps. Sap què m'hagués agradat? M'hagués agradat també, senyor Vergés, trobar-me l'R3 desdoblada. Sap que m'hagués agradat a mi? Trobar-me un sistema de rodalies adequat a la població que tenim en aquests moments. Això és el que m'hagués agradat. I, home, una mica de responsabilitat, tenint vostès com tenen gran part de la història d'aquesta infraestructura.

Per tant, jo l'hi repeteixo: si vostè té alguna aportació en positiu i constructiva respecte al pla alternatiu o respecte a les obres, serà molt benvinguda. Mentre insisteixin en aquesta posició, com si no haguessin tingut res a veure amb la història de rodalies, doncs, en fi, li faré aquest tipus de respostes.

El president

I l'última pregunta al Govern és sobre la gestió vinculada a l'àmbit viari.

Pregunta al Govern sobre la gestió vinculada a l'àmbit viari

310-00209/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Gràcies, president. Consellera, què ha fet el Govern per posar fi al calvari de molts joves catalans per poder-se examinar i obtenir el carnet de conduir?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Des del Govern de la Generalitat estem treballant en la línia adequada per poder resoldre aquesta qüestió.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Miri, consellera, milers de catalans passen, des de fa molts anys ja, un autèntic calvari per poder-se examinar i obtenir el carnet de conduir. Les llistes d'espera per poder pujar a fer l'examen pràctic són quilomètriques. Hi ha una manca permanent d'examinadors de l'Estat, i és l'Estat qui ostenta les competències i és incapaç de posar-hi remei, o bé tant li fa. El problema és endèmic en nom mateix de les federacions d'autoescoles de Catalunya. Molts ciutadans es veuen obligats a esperar fins a sis mesos per poder-se examinar, i a la província de Barcelona hi ha una llista d'espera que depassa ja les cinquanta mil persones. I què fan molts joves catalans? Doncs bé, o armar-se de paciència o bé anar-se a examinar a fora de Catalunya, a Conca o a Albacete, amb el corresponent perjudici per als ciutadans i també per a les autoescoles catalanes. Els hi sembla normal, això? Aquesta és la normalitat que pregona el president Illa?

Mirin, a Catalunya hi ha un doble col·lapse: no només tenen milers de conductors col·lapsats a les carreteres catalanes setmana rere setmana, sinó que també han provocat un col·lapse monumental i quilomètric a les persones que volen treure's el carnet de conduir. Ves a saber, potser ho fan perquè es vagin acostumant a anar col·lapsats per la vida, bé sigui en cotxe o en rodalies. Del «Govern de tothom» al col·lapse de tothom.

I davant d'aquest col·lapse, què ha fet el Govern de Catalunya? Ja els hi dic jo: res de res, callar, no fos cas que molestessin els amos de Madrid. I ens podríem preguntar també: què ha fet el PSC al respecte? Doncs també els hi puc dir: votar en contra sistemàticament de totes les iniciatives al Congrés dels Diputats per mirar de transferir aquestes competències a la Generalitat de Catalunya, vinguin d'on vinguin.

Consellera, estan disposats el Govern i el Grup Socialistes que el sustenta a solucionar aquest problema mitjançant les transferències d'aquestes competències a favor de la Generalitat de Catalunya o bé continuaran mirant cap a una altra banda i perjudicant milers i milers de joves catalans?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Ja ho he dit en altres ocasions: en tot lo que sigui assumir competències per millorar la vida de la ciutadania nosaltres hi serem i hi treballarem –hi serem i hi treballarem. I si això està provocant una disfunció quant a la qualitat d'aquelles persones que es volen treure el carnet de conduir, nosaltres treballarem en la línia adequada.

Ara bé, això de que no estem fent re per millorar la mobilitat i reduir la sinistralitat a l'AP-7 i al conjunt de vies de Catalunya, això no és veritat. Jo vaig estar en una compareixença en la qual vam explicar totes les mesures que s'estaven duent a terme, i algunes d'elles ja estan tenint bons resultats. Sense anar més lluny, aquelles mesures que hem posat en marxa, i que ja les vam presentar: la velocitat variable, la incorporació dels radars, tot el servei que estem fent de millora de les vies complementàries amb la incorporació de la intel·ligència artificial. Ahir vam passar un acord de govern per millorar els sistemes de trànsit a partir de les noves tecnologies en tot l'eix Pirinenc.

Escolti, hem aconseguit un quinze per cent menys de retencions a tota l'AP-7. I l'AP-7 també ens la vam trobar. I estem treballant amb un programa molt interessant (*veus de fons*) –no, no, no– que permetrà millorar, per una banda, els controls que es fan en totes les vies per part del Servei de Trànsit de Mossos d'Esquadra. En la darrera operació sortida, el 9 de juny, s'ha fet tota una sèrie de controls per protegir i reduir la sinistralitat. (*Veus de fons.*)

Com? (*Veus de fons.*) No, no, perdona. A veure, és que hem de ser una mica seriosos a l'hora d'abordar els debats. Nosaltres ens vam trobar la via de l'AP-7 i les

vies catalanes com ens les vam trobar. I s'estan fent inversions i mesures per millorar la sinistralitat –reduir aquesta sinistralitat–, millorar i incorporar sistemes de transport intel·ligent en tot l'eix Pirinenc, que permetrà disposar de panells d'informació per, de manera real i en temps real, saber l'estat de les vies, càmeres de videovigilància i vigilància i visió per tenir una detecció de totes aquelles incidències, lectors de matrícules per a l'anàlisi del flux de vehicles i planificació viària i millorar tota la connectivitat de la fibra òptica i tecnologia 4, 5G per garantir la connectivitat en el Centre d'Informació Viària, el Civicat, per ser preventius a l'hora d'actuar. Això és feina –això és feina. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Lo que vostè fa és trampa, perquè fa una pregunta, en teoria, per explicar quines són aquestes mesures...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

...i surt amb els carnets de conduir.

El president

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Decret llei 10/2025, de 13 de maig, pel qual es modifica el Decret llei 6/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics

203-00016/15

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 10/2025, de 13 de maig, pel qual es modifica el Decret llei 6/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten les mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics. En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula, doncs, la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Alícia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Bon dia, consellers, conselleres, diputats i diputades i aquells que avui també ens acompanyen en aquest hemicicle.

Doncs com molt bé diu el títol d'aquest decret llei, el que fem és modificar un decret llei que vam aprovar ja, que era el 6/2025. Aquest decret llei, que el que feia era modificar l'impost de les estades a establiments turístics, era una actuació, una proposta, creiem des del Govern, coherent i urgent per respondre bàsicament a dues grans prioritats que té aquest país, reptes que té aquest país i que crec que podem compartir la majoria de membres d'aquesta cambra. Un és la sostenibilitat i l'equilibri territorial del nostre model turístic –molt, a més a més, en debat aquests dies– i després utilitzar també l'actiu del turisme per ajudar a fer front a l'emergència habitacional, ja que el turisme molt sovint tensiona aquesta demanda, aquesta oferta que hi ha en l'àmbit habitacional. Per tant, vam utilitzar l'eina del decret llei per fer aquesta modificació, que ens semblava des del Govern doncs urgent, i, per tant, doncs aquest decret llei es va poder aprovar.

Jo volia dir que no és la primera vegada que amb un decret llei modifiquem impostos, figures impositives –s'ha fet moltes altres vegades. Només els hi posaré quatre exemples: el Decret llei 23/2020, amb el que es modificaven de manera urgent mesures tributàries; el Decret llei 46/2020, també en el mateix sentit; el Decret llei 10/2021 o el 4/2022. Amb tots ells es modificaven figures impositives diverses, eh?, i, evidentment, doncs això es va tramitar sense cap problema en aquest Parlament,

que és el que doncs també volem fer, o és la voluntat del Govern fer amb aquest Decret 10/2025.

El que nosaltres plantejàvem amb aquesta modificació, amb aquesta reforma de l'impost que ja es va aprovar ara fa doncs unes setmanes era també actualitzar i reordenar l'impost amb criteris de justícia social i redistribució i sostenibilitat. Per un costat, garantir que aquests recursos per al turisme contribueixin a respondre d'alguna manera a aquests reptes que tenim, no només de l'habitatge, també de la sostenibilitat, del manteniment del nostre paisatge urbà i natural, la seguretat, i, per tant, reptes que en aquests moments tenim, i també per donar eines financeres als ajuntaments per poder, doncs, fer front a aquests impactes, a aquesta pressió turística que tenim, i que molt sovint ens demanen els ajuntaments. Per tant, intentava respondre a això.

Aquest decret llei, com els hi dic, es va aprovar amb la majoria d'aquesta cambra i també es va aprovar que es pogués tramitar com a projecte de llei. Per tant, amb la tramitació, que es pogués escoltar, evidentment, els grups parlamentaris i tots els agents que poden venir en les diferents compareixences. Nosaltres, com a Govern, hem tingut reunions amb el sector –sé que la majoria de grups parlamentaris aquí presents també–, i, per tant, ens semblava que en la tramitació parlamentària –i ens sembla– podia haver-hi modificacions. I aquell decret llei entrava en vigor l'1 de maig. Si entrava l'1 de maig, era evident que entrava tal com es va aprovar i no permetíem les modificacions oportunes que creguessin els grups parlamentaris que es podien incorporar.

Per respecte, també, a aquesta dinàmica parlamentària ens va semblar al Govern que podíem aprovar un decret llei en el que l'entrada en vigor no fos aquest 1 de maig, per respectar el que pogués dir el Parlament, sinó fer-ho més tard. Es va fer aquest decret llei, no es va aprovar, i el que fa el Govern per intentar garantir la seguretat jurídica, no dificultar als contribuents i als operadors turístics, doncs, la seva situació era justament fer aquest nou decret en el que establim que l'entrada en vigor de totes aquestes modificacions serà un cop haguem fet tota la tramitació parlamentària per atendre les modificacions que puguin fer els grups parlamentaris. És la democràcia, i nosaltres, en aquest sentit, doncs tot el respecte per això. Però ens semblava que era evident que calia modificar l'entrada en vigor, perquè si no la que es posava en marxa era l'1 de maig, amb l'aprovació del 6/2025.

Per tant, el que avui portem, doncs, és una mesura correctora i garantista, com dic, de modificació del decret llei, de l'entrada en vigor d'aquell decret llei aprovat. El seu objectiu no és un altre que preservar aquesta coherència normativa, protegir els operadors i assegurar una aplicació ordenada d'aquest impost de règim tributari justament en un moment doncs, podríem dir, crític per a l'economia com és l'inici de la temporada turística. No volíem generar més incerteses o més inseguretat en aquest moment.

No es tracta, evidentment –ho hem dit sempre–, de penalitzar el turisme, al contrari. L'altre dia el conseller Sàmper presentava una línia per finançar el sector turisme, per potenciar la inversió, adequar els establiments a les noves realitats i a les noves demandes. Per tant, estem a favor del turisme. Ara sí, volem que sigui responsable, redistributiu i també compatible amb el dret a l'habitatge i l'equilibri del nostre territori.

I també perquè pretenem que aquesta modificació que nosaltres plantejàvem i que s'ha aprovat també doni eines als ajuntaments, que molt sovint ens demanen també respostes.

Per tant, aquest decret llei ja aprovat, el 6/2025 –i aquesta petita modificació, que el que fa és que entri en vigor un cop haguem fet tot el tràmit parlamentari– pretén, doncs, combinar aquesta justícia social, la responsabilitat ambiental i la defensa, també, d'un model turístic i d'un model econòmic i social més just i més equitatiu.

Per tant, hem estat treballant això molt amb els grups parlamentaris. Espero que avui, amb aquells que hem estat, doncs, més freqüent a freqüent treballant –amb el Grup Parlamentari dels Comuns i amb el Grup Parlamentari d'Esquerra– puguem aprovar aquest ajust de la data d'entrada en vigor i que, després, en tota la tramitació parlamentària, doncs, segur que es pugui millorar la proposta que va fer el Govern, que és, evidentment, també, l'objectiu i l'interès i la voluntat d'aquest Parlament.

Per tant, moltíssimes gràcies a tots per avançar i espero que, aquesta vegada sí, puguem aprovar aquest decret i l'entrada en vigor sense generar inseguretats i incerteses al sector ni als contribuents.

Moltíssimes gràcies.

El president

A continuació, passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar la seva posició. Segons va acordar en la darrera Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per a cadascun. I, en primera instància, per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; gràcies, president. Està bé que somrigui, consellera, perquè avui els he notat una mica nerviosos, els consellers del PSC. Per tant, ja va bé que ara somriem una mica.

Bé, tornem a parlar de la taxa turística per tercera vegada, tercer decret en tres mesos. Escolti'm, si vostès havien de ser el Govern de la bona gestió, doncs tres decrets, inseguretat jurídica, manca de diàleg amb el sector, manca de diàleg amb el món local... Per tant, escolti, em sembla que anem al contrari.

Des de Junts per Catalunya ja els aviso que nosaltres no podem donar suport a aquest decret. Primer, perquè incrementa de forma substancial l'impost actual, i, després, perquè posa en risc alguns establiments turístics, com per exemple els albergs juvenils a Barcelona o arreu de Catalunya, doncs, càmpings, diguem-ne, turisme rural i altres establiments.

I hi ha un tema que no ha dit, que és que el recàrrec municipal continua vigent en el decret. És a dir, el 10/2025 no modifica el recàrrec municipal del 6/2025. Això què vol dir? Doncs que, a efectes pràctics, a partir de l'1 d'octubre qualsevol municipi de Catalunya podrà posar fins a quatre euros de recàrrec municipal. Vostè sap molt bé que hi ha molts municipis que estan pendents de poder fer això, perquè estan molt infrafinançats. Per tant, escolti'm, pot passar que abans no aprovem el projecte de llei, que segur que no serà abans de l'1 d'octubre, hi hagi municipis que ja estiguin posant en marxa, per ordenança municipal, el recàrrec municipal. Bé, jo diria que potser assistirem a un quart decret sobre la taxa turística per no generar inseguretat jurídica. Tant de bo que no, però, en tot cas, ja ho veurem.

Bé, aquest recàrrec, a més a més, permet la competència entre municipis i això ens sembla que és una mica de país de pandereta. Com explicarem al sector internacional turístic que en un càmping, per exemple, en un municipi la taxa turística sigui d'1,2 euros i al municipi del costat, en un altre càmping, sigui de 5,2 euros? Això no té cap sentit. I els municipis necessiten finançament, clar que sí; estan infrafinançats com estem infrafinançats a tot el país. Aquest és un problema de dèficit fiscal, que vostès ara pateixen a les seves carns, consellera, que tot aquest temps han estat fent la viu-viu, però aquest és el gran problema que té el país i que fa moltes dècades que patim. I, mentrestant, es pot avançar amb una taxa turística més incrementada? Sí, però no amb els nivells que vostès proposen, que incrementa significativament..., multiplica per quatre, per cinc, per nou, depenent del cas.

Per altra banda, aquest recàrrec municipal ens sembla que afectarà clarament les classes mitjanes i baixes. Miri, un exemple: una parcel·la de càmping per a una caravana, pot costar a Tarragona, a la Costa Daurada –allà on, per cert, els Comuns no tenen representació, aquests que han «liat» tot el tema dels decrets dels càmpings–

uns disset euros la nit. Ara paguen 2,4 euros de taxa turística per a una família de quatre membres i amb aquest suplement podran arribar a pagar setze euros més. És a dir que allà on pagaven dinou euros la nit hauran de pagar trenta-cinc euros la nit. Trenta nits de vacances –de merescudes vacances–, estem parlant de passar de 580 euros a mil seixanta euros.

Escoltin, vostès són els defensors de les classes baixes, de les esquerres? Aquest és el país que vostès volen? Les esquerres populistes ja fa temps que van en contra de la classe mitjana a Catalunya, però és que ara no deixaran anar de vacances a la gent que té salaris més baixos. (*Alguns aplaudiments.*) La gent que més pateix sempre els deixen a última fila; no pot ser. I això no serà culpa dels Comuns –només–; ho serà també de vostès, del PSC i d'Esquerra Republicana, que fan seguidisme dels Comuns. Adonin-se que això no pot ser.

I sobre el Consell de Garanties Estatutàries, escolti'm, els ho han tornat a fer. Els hi han tornat a dir per unanimitat que no es pot regular així per urgència si no hi han els supòsits adequats. I la manera com vostès regulen va en contra de l'Estatut de Catalunya. És la dictadura dels Comuns –ja ho he dit altres vegades–: volen imposar les seves polítiques només amb un sis per cent dels vots a Catalunya i sense representació ni a Tarragona, ni a Girona, ni a Lleida. Sempre estem igual.

Consellera, una vegada més, l'hi dic sincerament, deroguin el 6/2025. És el que havien d'haver fet. Què va passar? Que van haver de derogar el decret de càmpings i quedava molt malament, en un mes, derogar dos decrets. Però això és el que havien d'haver fet, assumir que no ho havien fet bé, l'error, i corregir-ho. Per tant, deroguin el 6/2025 i comencin de zero, amb diàleg amb el sector. El sector està disposat a incrementar els imports d'estades turístiques; fins i tot estan disposats a doblar-lo. Però què demanen? Progressivitat –fem-ho amb el temps–; estacionalitat –tinguem-la en compte, hi ha molta casuística amb l'estacionalitat a Catalunya–; singularitat –tinguem en compte els diferents tipus d'establiments i territoris–, i seguretat jurídica.

Si fan això, ens tindran a favor. Si no, votarem en contra, evidentment, no només d'aquest decret, sinó també del projecte de llei.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I, a continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Laia Cañiguerol i Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Aquest és, ja, el tercer decret sobre la regulació de la taxa turística en poques setmanes. I això, no cal dir-ho, no és una bona notícia. Si som aquí discutint per tercera vegada una norma que hauria de ser clara, sòlida i consensuada és senyal que les coses no s'han fet bé. No estem parlant d'una qüestió menor; estem parlant d'un instrument que defineix el model turístic del país. La taxa turística no és només una eina de recaptació; és una eina de planificació, de sostenibilitat, d'equilibri territorial i també d'habitabilitat per a la ciutadania.

La consellera feia referència a altres casos de decrets, però també n'ha citat algun que feia referència a l'any 2020, que estàvem en plena pandèmia, i, a part, perquè penso, i els hem dit, que la taxa turística determina i influeix en el model turístic. No és només una eina recaptatòria. Per això, cal debatre-la amb calma i amb la profunditat que es mereix. Cal fer-ho amb rigor i amb voluntat de país i mirada llarga. No podem continuar improvisant; no podem entrar decrets per via d'urgència i fer-los entrar en vigor abans que aquest Parlament tingui temps de discutir-los com cal.

I això no és només un criteri polític del nostre grup. El Consell de Garanties Estatutàries ha reiterat que el Govern no ha justificat adequadament l'ús d'aquesta via excepcional, que és el que és el decret llei. En una reforma fiscal tan rellevant com

aquesta, la manca de motivació real sobre la necessitat urgent crea inseguretat jurídica i incertesa, i no beneficia ni el sector ni les institucions. Ja els hi hem dit en altres ocasions, han de tenir molt en compte que són un govern en minoria. No poden governar com si tinguessin majoria, perquè després ens trobem en aquestes situacions: manca de rigor, rectificacions, incertesa i inseguretat jurídica que ens perjudica a tots, però, sobretot, els que creiem en la taxa turística com una eina útil per beneficiar el sector, però també el conjunt de la ciutadania del nostre país.

Consellera, faci l'exercici... Vostè ha estat aquí de diputada d'un govern a l'oposició, a més a més, portant els temes d'economia. Faci l'exercici de què diria la diputada Romero en un govern que ha generat aquesta situació, perquè jo crec que seria molt contundent, també.

Avui Esquerra votarem a favor d'aquest decret per donar una mínima seguretat jurídica als municipis i al sector, però el nostre «sí» és exigent i temporal. Exigim que, per una vegada per totes, s'obri el debat en el Parlament que aquest país mereix, que necessitem que puguin participar tots els actors implicats. Perquè volem construir un model turístic sostenible, just i integrador on tothom hi pugui dir la seva.

Des d'Esquerra Republicana no ens hem quedat només amb la crítica, perquè aquí també trobem altres partits que, en altres ocasions, han sortit aquí a parlar en nom del sector, però que després han votat en contra dels beneficis del sector. Nosaltres tenim un model propi i, per això, no ens hem quedat en la crítica i hem presentat una proposició de llei per obrir el debat. I moltes de les qüestions que alguns reclamen, justament, nosaltres les hem posat sobre la taula: una taxa turística territorialitzada, sensible a la realitat del nostre país, perquè Catalunya no és Barcelona i Barcelona no és Catalunya. No té cap sentit aplicar la mateixa tarifa el mes d'agost o el mes de gener. Per això proposem una taxa diferenciada per territoris i per temporades que afavoreixi la desestacionalització i la sostenibilitat econòmica i laboral del sector, perquè la gent que treballa al sector turístic pugui treballar tot l'any i no es vegi obligada a resignar-se a ser fixos discontinus; també hem defensat un tractament específic per als albergs.

En definitiva, defensem un model turístic arrelat al territori, compatible amb la vida quotidiana. Defensar el país és defensar, també, la seva gent.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn, ara, del Partit Popular de Catalunya i té la paraula la diputada Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyora vicepresidenta. Senyora consellera, senyor conseller... Avui el decret llei que aprovarem o que es portarà a..., que substanciem i que es portarà, després veurem si s'aprova o no s'aprova, és el summum ja de la inseguretat jurídica, perquè vam aprovar i es va aprovar en aquesta cambra el Decret llei 6/25. Va decaure el decret llei que prorrogava aquell decret llei i avui ens porten una nova pròrroga perquè no es compleixi i no entri en vigor aquell decret llei. I els arguments que ens ha donat la consellera cauen pel seu propi pes, quan parles amb el sector.

Vostès diuen que parlen amb el sector –el conseller d'Empresa ho diu, la consellera també. Jo no dubto que parlin, però no els escolten. No els escolten i no consensuen amb ells polítiques que els hi afecten molt directament. I la taxa turística és una taxa que és un atac al sector turístic, a la indústria turística i al motor econòmic de Catalunya, i vostès ho saben. Per això fan aquests arguments de que perquè hi hagin millores en l'habitatge, en la seguretat...

Escolti'm una cosa: el sector turístic està en contra d'aquesta taxa. Vostès l'han aprovat sense consensuar-ho amb ell. Han desnaturalitzat o han canviat la naturalesa de la taxa, que tenia un caràcter finalista de millorar el turisme, de millorar la competitivitat, de millorar el que és el sector. I el sector va estar d'acord amb aquella

taxa, però avui li introdueixen una nova finalitat, com és que sigui una via recaptatòria per finançar despesa estructural de la Generalitat de Catalunya, amb uns arguments que cauen pel seu propi pes, perquè la responsabilitat és de la Generalitat. I el turisme no és el culpable de que no hi hagi habitatge, el turisme no és el culpable de que hi hagi inseguretat i el turisme no és el culpable de que no hi hagin bones infraestructures a Catalunya. Per tant, aquesta és una situació excepcional. I vostès compren en aquest cas, assumeixen el plantejament dels Comuns i la seva agenda política, junt amb els d'Esquerra Republicana, i com no tenen solucions, culpen al turisme de tots els mals.

Nosaltres estem en contra de la pujada de l'impost turístic, estem en contra també de la capacitat que poden tenir els ajuntaments, i especialment el de Barcelona, de doblar aquesta..., el recàrrec turístic, perquè totes les ciutats estan fent estratègies per millorar la competitivitat dels sectors, i vostès, a cop de decret, el que estan fent és reduir la competitivitat dels sectors. Per tant, estan eliminant la competitivitat d'un sector que genera riquesa directa, indirecta i induïda, i això és una situació absolutament anòmla, perquè a Espanya la majoria de les ciutats –Madrid, València, Màlaga...– no tenen aquest impost, València no té aquest impost, a la part de Tarragona, especialment les Terres de l'Ebre, tindran turistes que se n'aniran a Castellón i després ja aniran a Tarragona perquè no tindran aquest impost. I, per tant, aquesta afectació és molt elevada, i al turisme és al que li carreguen tota aquesta qüestió.

Perquè vostè, senyora consellera, quan es planteja que s'incrementen i es poden incrementar..., Barcelona serà la que tindrà la pernoctació més alta en impost turístic de tot Europa, eh?, i planteja només l'ingrés individual, però no ho planteja en un grup o en una família, quan pot suposar un increment de trenta o quaranta euros al dia. Això és així. El turisme MICE, que és el turisme més afectat, ja perd competitivitat. Quan Barcelona ha de competir amb unes altres ciutats per tenir el Mobile, tenir congressos, ja perd una falta de competitivitat de 200, 300, 400 o 500.000 euros, depèn quin tipus d'esdeveniment sigui, i llavors això genera una pèrdua de competitivitat i pèrdua d'un sector turístic que és valor afegit, perquè el turisme de congressos, de fires, és un sector que ens convé, perquè la despesa que deixen és molt elevada.

Per tant, nosaltres en aquesta taxa estem en contra; estem en contra també del recàrrec turístic perquè li fa perdre competitivitat al sector, molts hotels tindran que abaixar els seus preus per compensar la taxa i per tenir capacitat d'atracció d'un turisme amb ciutats que competeixen amb ells, i això és un despropòsit que no es resoldrà amb la tramitació de la llei.

I després els albergs tindran un impost turístic que és pràcticament el mateix cost que la nit, quan tenen una nit de setze euros, tindran un impost d'onze euros. Vostès creuen que això és normal? És que veuen que això és proporcional? No va a favor ni de la desestacionalització i després tampoc a favor dels municipis.

El turisme té un repte, que és com es gestiona el turisme, i això és una qüestió imprescindible de bona gestió de la Generalitat, que no s'està fent a través d'aquests decrets llei.

Per tant, el Grup Popular votarà en contra d'aquest decret llei perquè estem en contra del principal, tramitem la llei, i també li demano una cosa, senyora consellera, que no vetin les compareixences de tot el sector, com han fet amb la llei d'habitatge, que ens han deixat sense que pugui comparèixer la part del sector que no vol escoltar el Govern, ni els Comuns, ni Esquerra Republicana. I, per tant, li demanem que com a mínim permetin que tot el sector, el que estigui a favor i en contra d'aquest impost, pugui comparèixer en la comissió i que no siguin vetats pel Govern.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX. I té la paraula el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Este Govern aplica una política turismofóbica y la quiere aplicar de la mano de los Comuns, de Esquerra y, por supuesto, de la CUP, y una de las formas de aplicación de esa política es este decreto. Pero este decreto ha tenido varios movimientos. Empezó con el 6/2025, pasó por el 9/2025, no se pusieron de acuerdo o no fueron capaces de aprobarlo –aquello fue algo bochornoso–, y ahora nos traen, a golpe de improvisación, el 10/2025. ¿Para qué? Para reventar la tasa turística y para aumentarla a índices insostenibles.

Y ese golpe de improvisación lo es porque es exactamente lo que representa este decreto: un intento desesperado por corregir una vez más los errores derivados de una política fiscal apresurada, sin consenso, sin consultar con el sector y, como no puede ser de otra manera, profundamente lesiva para nuestra economía.

Este decreto ley permite modificar el período de aplicación para hacerles coincidir con el período de liquidación y además aumenta las tarifas. Es decir, que aumenta la presión fiscal de manera frontal para todo el sector turístico.

Detrás de ese ajuste técnico se encierra..., detrás de una larga cadena de abusos normativos, despreciando de manera unilateral cualquier tipo de institucionalidad al procedimiento legislativo, y falta absoluta de respeto a los dictámenes, precisamente, de uno de sus chiringuitos, el Consejo de Garantías Estatutarias, que en su Dictamen 4/2025 ha sido muy contundente, dice así: «Este decreto no justifica la urgencia ni la necesidad, condiciones indispensables para que un gobierno pueda legislar por decreto.» Y esto es especialmente grave cuando hablamos de una materia tan sensible como la tributaria, cuya regulación debe ser exclusivamente en formato de ley, no por decreto.

Miren, llevamos doce decretos ley en lo que llevamos de año, doce, de los cuales cuatro, el Consejo de Garantías Estatutarias ha sido demoledor: ha dicho que no se cumplen los requisitos preceptivos para ese tipo de fórmula. Cuatro varapalos con informes negativos por no cumplir con los requisitos de urgencia, por invadir competencias del Estado y por saltarse el procedimiento democrático. Les recuerdo el dictamen, concretamente el 3/2025, del Consell de Garanties Estatutàries, que dice así, ese dictamen señala que «el decreto ley» –precisamente el 6/2025– «podría responder a dudosa constitucionalidad, falta de justificación de la urgencia y riesgo de invasión, tanto competencias estatales como locales».

Pero para los socialistas y sus socios les es igual. No contentos con esto, aprueban el Decreto 9/2025, con la intención de aplazar la aplicación de las tarifas del mismo Decreto 6/2025, resultado que evidentemente no fue convalidado. O sea, un auténtico bochorno. (*Alguns aplaudiments.*)

¿Y cuál fue la respuesta del Govern? Este decreto, el que quieren someter a votación. Y no es casualidad, este abuso es sistemático; el decreto ley no es un error, no es un error aislado del Govern, forma parte de un modelo de gobierno más amplio: el sanchismo, que ya conocemos bien, un modelo sustentado en el clientelismo, el chantaje parlamentario y la corrupción institucionalizada.

Y mire, vamos a hablar de algo muy concreto, no me voy a ir al oro de Negrín, ¿eh?, hablando de corrupción. Hablemos, por ejemplo, de los casos concretos, de ahora: del caso Tito Bernie, de Begoña, del hermanísimo, del caso Koldo o el caso Ábalos, la señora Leire Díez y, el más reciente, el señor Santos Cerdán –que incluso hasta en los papeles de la UCO también sale el señor Illa, aunque no le gusta. Bien, a Sánchez se le agota el tiempo, y a ustedes, también. Y ejemplo es este decreto, que ya no saben ni qué tipo de mayorías tienen que asumir para poder llevar esto a cabo, miren, para seguir avanzando en una política fiscal ideologizada, injusta y profundamente perjudicial para el turismo. Dicen que hablan con el sector; en absoluto han hablado con el sector. Porque, miren, el verdadero problema no es la fecha en que entra en vigor el impuesto, sino el contenido del propio impuesto. Eso sí, aprovechan su error para establecer aumento de las tarifas. Es que es una vergüenza.

Este Gobierno sigue empeñado en penalizar a uno de los sectores más dinámicos en nuestra economía, un sector que representa más del doce por ciento del PIB en Cataluña y que sostiene miles de puestos de trabajo, tanto directos como indirectos. Y lo hacen no por mejorar los servicios públicos ni por equilibrar las cuentas, no, no, no, sino por pura ideología, para castigar al turismo, para desincentivar el emprendimiento y para ahogar al pequeño empresario. Y todo esto sin diálogo con el sector, sin consenso político, sin evaluación económica previa. E insisto, no han contado con el sector; tampoco cuentan con nosotros.

Y prueba de ello es que nosotros no titubeamos; estamos en contra de manera contundente y radical, de esa tasa, y por eso ya les avanzo que vamos a presentar el proyecto de ley para sustituir no, para derogar esa tasa. Y espero y deseo que la Mesa de este Parlament retire ese cordón antidemocrático y se pueda someter a votación ese proyecto de ley..., para que otros partidos que dicen así, estar en contra..., en otras comunidades autónomas las aplican y las suben.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. He de dir que és un debat que m'apassiona. Mirin, els explicaré una cosa. Jo també parlo amb el sector –també parlo amb el sector. Ho dic perquè quan venen aquí a reproduir els arguments..., és a dir, com a mínim innovin una mica i no reproduïxin els mateixos arguments, un darrere l'altre, que són els que donen el sector. Vull dir que, per tant, si volen fer de lobby..., o sigui, ja en fa del sector, no cal que en facin vostès, que són especialistes.

I miri, és un debat que m'apassiona, perquè la dreta –i malauradament no només la dreta, malauradament..., és a dir, és un debat sobre quina Catalunya volem. I vostès troben absolutament normal, és a dir, els hi sembla la cosa més normal del món que, per exemple, un lloguer a la ciutat de Barcelona costi 1.200 euros, 1.300 euros o 1.500 euros al mes, els sembla absolutament normal. Vostès defensen que això és el lliure mercat. Els hi sembla absolutament normal, per exemple, que un lloguer a Tremp, fruit del lloguer turístic o del lloguer de temporada, hagi passat en només tres anys de 250 a 500 euros. Vostès consideren que això és la més absoluta normalitat, o fins i tot els hi sembla absolutament normal que a la ciutat de Barcelona tinguem 1.300 infants que estan en aquest moment en una espècie de residència temporal, que no fotem, és una pensió; que malviuen en una pensió perquè no poden pagar un pis de lloguer a Barcelona, per exemple. Això vostès creuen que és absolutament normal.

Ara, ui!, ai las!, Mare de Déu!, quin escàndol que arribi un «guiri», que arribi un turista, un americà que paga vuit-cents euros per una nit en un hotel del passeig de Gràcia i paga vuit euros. Això..., s'acaba el món! Això és un escàndol! Això és una vergonya! Això sí, els catalans..., no, aquí sí, els catalans que paguin el que han de pagar, que paguin tot el que han de pagar. Ara, ui, no, no, això és...

Miri, miri, l'hi dic jo, l'hi dic jo que crec que s'han de posar límits al turisme, i li dic obertament: tots els que estem aquí sabem que la taxa turística no modificarà si arriben o no arriben més turistes a Catalunya. Si és que el debat no va d'això. Això és un altre debat i té a veure, per exemple, amb el model de país i té a veure amb l'aeroport, que jo no estic d'acord amb la posició del Govern. Però tothom sap que el que pagui o no pagui un turista –perquè no ho paga el sector, no ho paguen els hotelers– no canviarà si deixen de venir o no venen més turistes. El que canviarà és si els ajuntaments i la Generalitat tenen més recursos per, com a mínim, intentar resoldre les externalitats del turisme, que tenen a veure amb habitatge, tenen a veure amb mobilitat, tenen a veure amb neteja i tenen a veure, en molts municipis, amb la segu-

retat. I si no preguntin en aquest cas a l'alcalde de Lloret per què vol la taxa turística. I això és el que estem discutint. I vostès bàsicament han decidit que són el lobby del sector turístic. *Punto y pelota.*

Llavors a mi m'han d'explicar i li han d'explicar als milers de catalans, per què? Per què nosaltres hem de pagar tots els impostos..., que nosaltres defensem, evidentment, que hem de contribuir a millorar els serveis públics, i aquí, quan venen a visitar –que a mi m'encanta que vinguin a visitar Catalunya perquè és el meu país i m'encanta, però potser algun dia hauríem de discutir si això ha de créixer sense límit–, això no, ai las!, aquí no poden contribuir amb més recursos. M'han d'explicar per què; per què, per exemple, en un hotel de la Costa Brava pagar, per exemple, en aquest cas, un euro amb vint o 2,40, això és la fi del món –és la fi del món. I això és el problema que vostès tenen.

I miri, el sector. Si estem aquí és perquè vostès són els de les jugades mestres, els dels «lios» i evidentment, els dels «enredos». Perquè és inexplicable, és a dir..., que vostès avui votin en aquest cas en contra del decret. I miri, jo que en aquest cas crec que sí, que les coses s'han de fer bé, evidentment, vostès volen que això es tramiti per projecte de llei? Doncs miri, nosaltres vam arribar a un acord, i evidentment que no és segurament la posició que nosaltres mantindríem, però hem arribat a un acord amb el Govern, bàsicament amb cinc punts claríssims.

El que es perdrà de la taxa turística, perquè es perdrà..., hem d'explicar als ciutadans i ciutadanes que vostès estan defensant que en aquest cas els turistes que visiten el nostre país s'estalviïn 60 milions d'euros, això sí, mentre els catalans paguen religiosament els seus impostos i les seves factures. Això és el que vostè defensa, senyor Canadell; això és el que vostè defensa. Vostès que s'omplen la boca de defensar, uns, els ciutadans espanyols i, els altres, els ciutadans catalans... No, vostès defensen els «guiris». És així. I les coses com siguin, pel seu nom i cognom. Vostès no defensen els catalans i catalanes. (*Remor de veus.*) Sí, defensen als turistes. Vostès són el partit dels turistes. És així, no passa res. Cadascú que ho assumeixi. Jo defenso els catalans i catalanes.

I per això nosaltres el que hem defensat és: 30 milions més per als ajuntaments; 30 milions més per a polítiques d'habitatge per tanteig i retracte; que d'una vegada per totes es posi en marxa el règim sancionador; que tinguem realment inspeccions per veure si realment es paga la taxa turística, especialment als pisos turístics, i, sobretot, que es posi en marxa la llei de barris.

Aquesta és la diferència entre vostès i nosaltres. Nosaltres defensem els catalans. Nosaltres ja sabem a qui defensen: els turistes que haurien de pagar vuit euros per anar a un hotel del passeig de Gràcia. Aquesta és la diferència entre vostès i nosaltres.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, bon dia, diputats, diputades, membres del Govern..., i els pobres catalans que estiguin assistint al despropòsit del dia de la marmota en què ens trobem avui, discutint de nou un decret llei que vam tombar fa un mes i escaig.

M'agradaria dir-los que en menys de deu segons d'intervenció que porto el president de Ferrovial, Rafael del Pino Calvo-Sotelo ja ha guanyat el salari mínim interprofessional que tants diners li semblen a la patronal, que vol dictar les polítiques d'aquest país.

Ferrovial, el del cas Palau de la Música, que van passar també a col·locar els fills del diputat del PP César Pascual; la mateixa Ferrovial que un dia feia una donació a la fundació del PSOE i un altre dia a la FAES d'Aznar. I ho dic perquè em sembla rellevant que si la política es mourà fora d'aquest Parlament, haurem de seguir el rastre dels diners i saber on es troba exactament. Perquè si el 7 de maig a la tarda es

votava en contra de la pròrroga de la taxa turística i el mateix 7 de maig al vespre, dos hores després, s'anunciava que al següent dimarts el Consell Executiu aprovaria un decret per ajornar l'entrada en vigor de la mesura, com havia demanat el sector, no em digui, si us plau, consellera, que això és per un tema de seguretat o que és per un tema de democràcia, en termes parlamentaris, perquè no ho és; perquè ho ha demanat el sector, el sector que han mencionat des de VOX, el PP, Esquerra Republicana i tothom.

I, mirin, jo no sé què és el sector. Em sorprèn que el subjecte de la política en un Parlament sigui «el sector» i em sembla profundament indignant, de fet, que el subjecte de la política no siguin, no ho sé, els catalans. Perquè, mirin, col·loquialment quan tens una situació que no pots resoldre amb un treballador que té un responsable per sobre seu i que és en realitat qui pren les decisions importants, es diu «que em posin amb l'encarregat». Doncs bé, a mi m'agradaria preguntar-li a aquest plenari qui són els seus encarregats. A mi m'agradaria saber per a qui treballen els diputats d'aquest Parlament. Jo els demano honestament qui mana aquí.

Perquè ja ho estem aprenent, que per parlar de l'amnistia hem de trucar el no constituït partit judicial, això ens ha quedat claríssim. Però m'agradaria saber si haig de trucar a l'exdiputat del PSC Lucena per parlar de l'ampliació de l'aeroport, de la misèria que això suposarà en treball precari i de l'apujada de l'habitatge. Perquè a mi se m'ha haurà d'explicar molt a poc a poc per què aquesta ampliació s'ha debatut més a ESADE que en aquest Parlament. M'agradaria saber si hauré de trucar a Oscar Pierre, de Glovo, per legislar sobre els drets laborals i les botigues fosques. O si he de trucarà Acciona quan vulgui discutir per què no s'hauria de morir gent a les obres en aquest país. M'agradaria saber en quin exdiputat de Junts hauré d'acabar parlant del futur de l'impost a les elèctriques o de per què Endesa talla la llum a les famílies vulnerables. M'agradaria saber si per parlar de la taxa turística a Girona resulta que haig de trucar a l'exalcalde de Lloret Jaume Dulsat, de Convergència, que ara és qui dirigeix al lobby turístic provincial.

Llavors, quan em diuen això del «sector», a mi no em queda clar. I no em parlin d'inseguretat, perquè jo potser no he parlat amb el sector, però sí que parlo amb els treballadors de tot arreu i a tots els nivells, i és tremendament fàcil actualitzar el tema de les taxes: pràcticament hi ha llocs on simplement han de fer un *tachón* i col·locar-ho en el cartellet que queda allà i a la resta de llocs ho tenen automatitzat.

Llavors, algú de veritat aquí m'està dient que es creu que en un país on un terç de la canalla està en risc de pobresa, on un terç de les famílies no poden fer ni una setmana de vacances fora de casa... –que em sap greu que el diputat Canadell no sàpiga que els treballadors no tenen un mes de vacances; això, no passa re, quan torni un dia..., si algun dia és assalariat ja ho descobrirà–, estan dient-me que en aquests problemes el problema és que els turistes paguin cinc, sis euros la nit? O sigui, a mi m'estan dient que que paguin 800.000, 900.000 euros per un pis és igual, i que, en canvi, sis euros d'un turista és una cosa per la que hem de parar màquines i discutir aquí de nou aquest decret. O sigui, m'estan dient que a Roses, que un pis de seixanta metres quadrats costi 895 euros al mes, no és un problema i que, en canvi, sí pagues 1.200 euros en un hotel de cinc estrelles per dos nits no pots pagar dotze euros de taxa? O sigui, a qui estan prenent per idiotes?

Perquè vostès creuen que els catalans estem preocupadíssim perquè un directiu que ve del Mobile World Congress i paga cinc-cents o mil euros la nit, no pot pagar cinc euros, cinc míseros euros per la taxa turística? Però és que a qui es pensen que prenen el pèl?

Mira, a mi prou baix, em sembla, perquè amb aquest grapat d'euros hem de pagar la policia si la «lien» de festa, els metges si van a sanitat, el transport públic que col·lapsa, les conseqüències de sis euros / la nit per l'esquena rebentada de les «kellys», que treballen i cobren una misèria, o els treballadors de l'hostaleria, que encara s'han de sentir a dir que quina sort que tenen de poder treballar.

Saben què pensem la CUP? Que paguin molt, que ho paguin tot i que ho paguin car. I que ni un euro de tot això es destini a promocionar el mateix turisme que ens ofega. Ni un euro als consorcis turístics. Ni un sol euro al Reial Club de Polo, com passa amb la taxa a Barcelona. La recaptació, per a serveis públics i per a treball digne. I tots aquests diners haurien de servir també perquè, en comptes d'estar sobrevivint cada dia, els treballadors que es parteixen el llom a llocs de feina siguin els que poden marxar de vacances.

I com es poden imaginar, nosaltres votarem que no. I esperem que entenguin que l'enorme descrèdit que pateix la política avui dia és producte de que els polítics confonguin qui és el seu «jefe», a qui s'ha d'escoltar. I no són ni els empresaris ni el sector; són els catalans.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

«Que ho paguin i que ho paguin car», ho acaba de dir la senyora Vega referint-se als turistes: però, en canvi, als immigrants il·legals, barra lliure, eh?, que ja paguem els catalans. (*Veus de fons.*) O tots moros o tots cristians, senyora Vega.

Ara que s'havien avesat a aprovar decrets llei amb el suport dels seus socis preferents, saltant-se el principi d'emergència, sembla que s'han vist obligats a recular i escoltar el Consell de Garanties Estatutàries, que alerta fa dies de l'abús que en fan: masses decrets llei per tan poc govern, no troben?

Aliança Catalana és partidària d'implementar polítiques de sostenibilitat turística i de millorar infraestructures erosionades pel seu auge, però creiem fermament que abans de parlar de formes de finançament, cal determinar el model turístic del país i garantir que el territori, la indústria i la resta de sectors econòmics no en surtin perjudicats. Sense aquesta reflexió prèvia, abundaran la improvisació i els decrets llei.

La seva proposta en matèria de taxa turística no compta amb el consens ni aprovació dels sectors afectats, que la perceben clarament com una amenaça. Amb les seves mesures els empenyen a competir en desigualtat de condicions amb algunes comunitats autònomes i regions exemptes d'aquesta tarifa. Vostès, en el fons, són conscients de l'impacte negatiu que la seva proposta tenia, per això van decidir ajornar l'aplicació d'aquesta taxa, conscients que implementar-la en plena temporada alta perjudicaria greument un sector que encara, de fet, arrossega pèrdues d'ençà de la pandèmia.

Els hotelers, propietaris d'apartaments turístics i altres operadors interpreten el seu text com un desincentiu al turisme. Atès que el sector ja es veu afectat per regulacions estrictes i competència ferotge, afegir-hi més pressió, més responsabilitat, més burocràcia no sembla bona idea, més encara quan parlem de petites empreses o d'allotjaments familiars.

Remarcar que l'aplicació de la taxa afectarà tot el turisme, però de forma ben desigual. En cap cas es té en compte el nivell d'ingressos del turista, la tarifa és la mateixa, exactament la mateixa per a tothom. Això pot perjudicar les zones que reben turisme nacional, perquè l'economia de les famílies catalanes no és equiparable a la d'altres països europeus amb poders adquisitius molt més alts. Estan penalitzant el turisme de renda baixa i els petits negocis turístics de l'interior. La seva visió centralista condemna els negocis modestos i familiars de les zones menys cotitzades.

Aliança Catalana votarà en contra de l'aplicació d'aquesta tarifa. Vostès sembla que ja en tenen garantida la seva aprovació. O sigui que ens avancem i demanem transparència pel que fa al destí dels fons recaptats, volem saber exactament a on es destina cada cèntim, que aquí a la que bades desapareixen 167 milions d'euros.

El president

Finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Bé; gràcies, president. Bon dia a tothom. Consellers, conselleres, diputats, diputades, debatem avui una mesura valenta, necessària i justa per avançar cap a un model de turisme sostenible que contribueixi a resoldre la crisi d'accés a l'habitatge. I diputats i diputades, fer política no és agradar a tothom; és fer el que cal com ha fet aquest Govern amb els decrets 6, 9 i 10/2025, encara que alguns s'entestin a fer creure que és un atac al déu del turisme.

El decret del que parlem avui, el 10/2025, ajorna retroactivament l'aplicació de les tarifes previstes al Decret Llei 6, ja convalidat en aquest Parlament, fins que acabi la tramitació com a projecte de llei, que es farà de forma conjunta amb una proposició de llei d'Esquerra Republicana de Catalunya.

I avui és un bon dia per recordar també que aquesta taxa ja existia i que ara l'adaptem per fer del turisme part de la solució a la crisi de l'habitatge i no part del problema. El nostre model és clar: l'habitatge com un dret efectiu i no com un actiu especulatiu. Defensem un model econòmic que reparteixi oportunitats i no aquell que concentra privilegis en mans d'uns pocs. Defensem una taxa turística justa que permeti compensar els impactes del turisme i retornar recursos al territori, promovent un creixement econòmic que vagi de la mà amb el benestar i una prosperitat compartida.

I, sí, aquest Govern treballa, aquest Govern negocia i aquest Govern arriba a acords, com ho ha fet amb Esquerra Republicana de Catalunya i els Comuns per tirar endavant aquesta mesura. Altres forces prefereixen els titulars fàcils i el postureig parlamentari. Però això no va de discursos buits; això va de garantir que la gent pugui accedir a un habitatge, que la gent pugui viure als seus barris i va d'entendre que si no actuem ara, demà potser serà massa tard. Per això nosaltres diem sí a l'equilibri, sí a la responsabilitat i sí a posar l'economia al servei de les persones i no al revés.

I ara deixeu-me posar una mica d'ordre des d'aquest faristol, després d'escoltar tanta confusió interessada, discursos inflats de frases buides i sobretot, amb més teatre que rigor. Avui tornem a viure una escena coneguda per alguns grups d'aquesta cambra –ja sabem quins són– intentant un cop més posar fre a un decret del Govern. Amb el mateix guió de sempre, tornen a sortir a escena amb el teatre del «no a tot». Aquesta vegada a través d'una obra que podríem titular «la mateixa taxa, dos discursos», un quan un és al govern i un altre quan és a l'oposició. Un drama protagonitzat per Junts amb el suport entusiasta de PP i VOX en el paper de sempre, el de «no perquè sí i perquè em convé». I és que quan el Govern del president Salvador Illa proposa actualitzar la taxa turística, Junts i la dreta apareixen en escena votant en contra.

Però diputats i diputades no faré espòiler, sinó referència a la història recent per si algú ha entrat tard a la funció. Junts va crear la taxa turística el 2012 sota el Govern del president Artur Mas, sense drames i sense cap d'aquests discursos de catàstrofe. I ara, quan el Govern ajorna la taxa per seguretat jurídica, Junts i les dretes hi voten en contra, no volen ni aplicar-la ni ajornar-la. Només accepten decrets si són seus.

I mentrestant, què fa el PP i VOX? Aplaudeixen, encara que no saben ben bé de què va l'obra. Ells són aquí per xiular. Per xiular davant de qualsevol cosa que soni a regular, a redistribuir i per reproduir el seu mantra de sempre, i és que tot és culpa dels impostos. Diputada del PP, els menors de setze anys no paguen la taxa turística. I, afortunadament, altres forces d'aquesta cambra no som al servei del teatre de la confusió; d'altres som aquí per fer avançar el país. A la dreta d'aquest hemicicle els agradaria que tot els girés al voltant, però ho sentim, mentre vostès es barallen amb el mirall, nosaltres donarem suport a aquest decret del Govern. Un govern que,

com he dit abans, suma, negocia i arriba a acords per fer avançar Catalunya, tal com ha fet amb els Comuns i amb Esquerra.

I, mireu, fer discursos és fàcil, el que costa és negociar, resoldre els problemes, com fa aquest Govern. Perquè el repte real que tenim al davant és donar solucions a la realitat de la majoria i no des del confort d'una minoria. Per què? Per construir una Catalunya que avança i que no gira l'esquena als seus ciutadans.

Diputat Canadell, no hi han «classes baixes»; hi ha la classe treballadora. Ho dic perquè la terminologia no és un detall menor –la terminologia no és un detall menor–, perquè configura el debat polític i social.

I ja acabo. Nosaltres ho tenim clar, nosaltres votarem que sí, per responsabilitat, per justícia i perquè estimem aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem la votació. *(Remor de veus.)* Silenci, si us plau. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 10/2025.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 68 vots a favor, 65 vots en contra, cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 10/2025 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)* El Grup Parlamentari de VOX en Catalunya demanen aquesta tramitació com a projecte de llei. *(Veus de fons.)* Perdó? Esquerra Republicana també demana que es tramiti com a projecte de llei.

Per tant, ateses les peticions formulades pels grups parlamentaris, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 85 vots a favor, cap vot en contra i 48 absències.

Vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 10/2025 ha quedat validat i es tramitarà com a projecte de llei.

Projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya (debat de totalitat)

200-00011/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat a la totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada al projecte de llei de l'Institut de Filmoteca de Catalunya. D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presentarà la iniciativa la consellera de Cultura, l'honorable senyora Sònia Hernández Almodóvar, per un temps de set minuts.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputades, diputats, vull començar aquesta intervenció agraïnt la presència del director de la Filmoteca, Pablo La Parra, i de l'Institut Català de les Empreses Culturals, amb el seu director, l'Edgar Garcia, al capdavant; també del Jordi Foz, secretari general de l'anterior Govern. Moltes gràcies a tots per acompanyar-nos avui aquí.

El projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya que avui presento ja va iniciar la tramitació parlamentària el desembre de 2023, però va decaure amb la finalització de l'anterior legislatura. Agraïxo a la consellera Garriga i al seu equip, doncs, la redacció d'aquest projecte en la forma en què avui torna a entrar al Parlament. Vull agrair també el suport del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar i la bona predisposició que ha mostrat la resta de grups, amb qui hem parlat aquests dies per explicar-los el contingut i la necessitat d'aquest projecte legislatiu.

Per mi és un honor poder fer un pas més en la tramitació d'aquest text, per tal d'avançar cap al seu doble objectiu; un objectiu finalista, de protecció, conservació i difusió del nostre patrimoni cinematogràfic, i un objectiu operatiu: dotar la Filmoteca de les eines necessàries per fer possible aquesta missió, en tant que equipament nacional de primer ordre. Perquè el cinema no és només entreteniment: és sobretot memòria col·lectiva i imaginari compartit, creació i reflexió, i, per tant, és un element cultural de gran valor.

Catalunya és un país amb una llarga i rica tradició cinematogràfica: des de 1896, amb les primeres projeccions dels germans Emili i Antoni Fernández, fins a les produccions catalanes que avui són a la cartellera i als principals festivals del món, tot passant per les pel·lícules dels pioners, com Fructuós Gelabert i Segundo de Chomón, per la producció cinematogràfica de la Generalitat republicana durant la Guerra Civil, amb la productora Laya Films, pel cinema d'avantguarda de l'Escola de Barcelona i els cineastes de la resistència antifranquista i per la diversitat de veus i propostes cinematogràfiques des dels anys setanta fins avui, sense oblidar la tradició centenària del sistema *amateur*, molt lligat a l'associacionisme.

Conservar tot aquest llegat ens ajuda a entendre qui som i a explicar-nos al món, i en aquesta tasca la Filmoteca de Catalunya hi juga un paper absolutament clau. La Filmoteca és la institució pública que s'encarrega de recuperar, conservar, estudiar, exhibir i difondre tot aquest patrimoni, de posar-lo al servei de la recerca i l'educació, i també a l'abast de tota la ciutadania. És, doncs, la garantia que el cinema de tots els temps, fins i tot el més contemporani, arribarà a les futures generacions.

Per fer-ho, l'any 2012 es va inaugurar la nova seu d'exhibició al Raval de Barcelona i, el 2013, el Centre de Conservació i Restauració al Parc Audiovisual de Catalunya, a Terrassa; dos equipaments de referència que han estat reconeguts internacionalment i que, si encara no els coneixen, els convido a fer-ho de primera mà.

Actualment, la Filmoteca conserva gairebé 200.000 bobines en suport fotoquímic en condicions òptimes de temperatura i humitat. I no només parlem de pel·lícules: hi ha també prop de seixanta mil llibres, un fons amb més de 500.000 fotografies i cartells i dues-centes col·leccions personals molt valuoses. Per exemple, el llegat de Pere Portabella, de qui el proper 2027 celebrarem el centenari, i que l'autor ha dipositat molt recentment a la Filmoteca —i aprofito des d'aquí per agrair-li aquest gest.

A més, en els darrers anys s'ha treballat per garantir que tot aquest patrimoni arribi al màxim de persones possibles. Avui, la Filmoteca programa més de 1.200 sessions anuals, acull 130.000 espectadors i ofereix serveis educatius, exposicions i cicles de gran qualitat.

Actualment, la Filmoteca depèn administrativament de l'Institut Català de les Empreses Culturals, un organisme que, com saben, està orientat a impulsar el sector cultural des de la perspectiva de l'empresa i la professionalització. Però l'especificitat de la Filmoteca, més propera a l'àmbit patrimonial, de la recerca i de la divulgació, que no de l'àmbit de la producció, feia indispensable dotar-la d'una personalitat jurídica pròpia com a eina nacional. Aquesta, doncs, és la raó de ser del projecte de llei que avui els presento: dotar el nou institut de la Filmoteca d'eines de gestió i governança més àgils i eficients, adaptades a les seves especificitats, que li permetin complir amb la missió que li encomana la llei del cinema de 2010.

En aquest sentit, el projecte de llei és breu i funcional. Conté tretze articles agrupats en capítols. El capítol primer defineix la naturalesa jurídica de l'Institut de la

Filmoteca de Catalunya com a entitat de dret públic adscrita al Departament de Cultura, però amb activitat regulada pel dret privat. El capítol segon detalla l'estructura interna: el consell de direcció com a òrgan superior de govern i la direcció com a òrgan executiu. El capítol tercer preveu l'establiment d'un contracte programa amb el Departament de Cultura que permeti definir objectius, resultats i instruments d'avaluació. El capítol quart regula el règim econòmic i financer, la gestió del personal i la contractació, d'acord amb el que estableix el dret públic i amb criteris de transparència i eficiència.

La creació del nou institut no suposa canvis en el pressupost actual i tindrà un impacte estimat de 485.000 euros, repartits en els pròxims quatre anys. El finançament continuarà venint majoritàriament del Departament de Cultura, com fins ara.

En definitiva, el que proposem avui és una eina per donar solidesa i futur a una institució que ja ha demostrat la seva vàlua, una filmoteca moderna, ben estructurada, amb autonomia d'acció i amb el reconeixement legal necessari que la impulsi com a peça clau del nostre sistema cultural. Els demano, doncs, el suport a la tramitació d'aquest projecte de llei, que permetrà dotar-nos d'una institució de referència en la conservació i difusió del patrimoni cinematogràfic català i universal.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. A continuació intervindrà el grup parlamentari que hi ha presentat esmena a la totalitat. Aquesta intervenció serà per un temps màxim de set minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus.

Té la paraula, doncs, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Senyors consellers, senyors diputats, públic assistent, representants de la Filmoteca de Catalunya... La Filmoteca de Cataluña nació en 1981 y tiene como funciones, como todos ustedes sabrán, las de recuperar, preservar, catalogar y restaurar el patrimonio fílmico y documental, así como investigar, fomentar la educación y la difusión de la cultura cinematográfica, haciendo un especial énfasis en la producción catalana. Realmente, la Filmoteca de Cataluña ha sido y es en la actualidad un referente en las filmotecas de toda España, y también un referente internacional.

El objeto del proyecto de ley del que estamos participando en este debate, y sobre el cual VOX presenta esta enmienda a la totalidad, consiste en crear un instituto de la Filmoteca de Cataluña con personalidad jurídica propia. Así, la Filmoteca de Cataluña dejará de depender, como lo ha hecho hasta ahora, del Institut Català d'Empreses Culturals, puesto que, según el Govern, el ICEC tiene un objeto diferente al de la Filmoteca de Cataluña –según el Govern.

Nosotros creemos que es innecesario, que no es conveniente este objeto –desligar la Filmoteca del ICEC y consolidar este nuevo instituto– por varias razones, cuatro concretamente: por innecesario, por ineficiente, porque este proyecto está basado y, por lo tanto, la creación del instituto está basada en un interés separatista y por estar basado también en el negacionismo lingüístico. Es verdad que no hay ninguna objeción de índole estrictamente jurídica ni competencial para que se pueda llevar a cabo la creación de este instituto, de este nuevo instituto de la Filmoteca de Catalunya, pero, como he esgrimido en este sucinto resumen, consideramos que no es conveniente, que no es necesario.

En primer lugar, es innecesario. La Filmoteca de Cataluña tiene cuatro áreas bien determinadas: centro de conservación y restauración, difusión, documentación y administración. No incluye en su estructura la promoción y fomento del audiovisual, puesto que esto corresponde directamente al ICEC, al área de audiovisual del ICEC. Se han atendido –ya lo he dicho anteriormente, puesto que la Filmoteca es un

centro de referencia nacional e internacional— desde la Filmoteca, y con esta adscripción al ICEC, se han atendido con solvencia las necesidades de la propia Filmoteca. Voy a poner algún ejemplo: la nueva sede del Raval, el Centro de Conservación y Restauración de Tarrasa, la consolidación del número de espectadores, y también lo propio del ICEC, de la promoción y el fomento del audiovisual. Por lo tanto, si estos cometidos se han desarrollado con solvencia, creemos que no es necesaria la creación de este nuevo instituto.

En segundo lugar, es ineficiente. No creemos en la creación de nuevas entidades, organismos, direcciones, secretarías, porque normalmente degeneran en agencias de colocación de la casta política, en chiringuitos para lucrarse, pagado con el dinero de todos los catalanes. Y si, encima, está esto en manos de los socialistas, pues ya sabemos en qué degenera todo, ¿eh?, porque normalmente los socialistas llenan de corrupción todo aquello que tocan. Si alguno tiene ninguna duda, pues, que lea el último informe de la UCO.

Mucho menos...

El president

Senyor diputat, hi insisteixo, no pot fer aquestes acusacions de caràcter general. Per tant, li crido l'atenció. Pot continuar.

Manuel Jesús Acosta Elías

...mucho menos –mucho menos–, en la situación actual en la que viven los catalanes, un momento en un contexto de encarecimiento del coste de la vida, enquistamiento de la pobreza –el veinticuatro por ciento de los catalanes están en ese umbral de la pobreza–, y los catalanes llegan, muchos de ellos..., muchos de los catalanes llegan hasta el límite de tener que decidir si comer o pagar los suministros, los suministros de luz, de gas, etcétera. Muchos de los catalanes no pueden disfrutar de la cultura, aunque el Departament de Cultura, pues, nos diga por activa y por pasiva que es la cuarta pata de la sociedad del bienestar.

Bien, por lo tanto, este proyecto de ley supondrá la contratación de un nuevo director general con la categoría laboral de alta dirección, más el personal laboral que considere oportuno. Es un coste político que, por lo tanto, nosotros tenemos que denunciar y no estamos de acuerdo.

En tercer lugar, interés particular, separatista e ideológico. En nueve ocasiones a lo largo del texto del proyecto, del proyecto de ley, aparece el adjetivo «nacional». Por lo tanto, la intención es clara de crear una estructura de Estado para satisfacer intereses rupturistas, secesionistas de la Generalitat. Y recordemos que en la Generalitat ahora está gobernando el Partido Socialista.

En la sentencia del Tribunal Constitucional de 2010, se estableció la inconstitucionalidad del Estatut en lo referente a considerar Cataluña como una nación. Esa sentencia indica, establece, que Cataluña no es una nación en sentido jurídico.

Otra cuestión más de índole ideológica. En el artículo 2, apartado 4 del proyecto de ley se hace una alusión a la perspectiva de género en la conservación y el visionado de obras cinematográficas. Pero bueno, esto es una incongruencia absoluta, porque en el artículo 2, en el apartado 2 se habla de la conservación y difusión de todas las obras.

Finalmente, se basa en el negacionismo lingüístico. Más del cincuenta por cien de los catalanes tienen el castellano como lengua materna, y con la modificación de la ley del cine, 20/2010, que se fija en la disposición final de este proyecto de ley, se produce una eminente discriminación del castellano y, concretamente en los artículos 24 y 25, otorga carácter preferente y exclusivo al catalán. No olvidemos que el artículo 3 de la Constitución española establece que el castellano es la lengua española oficial del Estado y todos los españoles tienen el deber de conocerla y el derecho de usarla.

Concluyendo, según la sentencia del Tribunal Constitucional 31/2010, la definición del catalán como lengua propia de Cataluña no puede justificar la imposición estatutaria de su uso preferente en detrimento del castellano.

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Manuel Jesús Acosta Elías

Sí, pero antes usted me ha intervenido.

El president

No, no. Ha continuat parlant... (*Remor de veus.*) Li estic donant molt més marge. Ha d'acabar.

Manuel Jesús Acosta Elías

Por lo tanto, esa imposición estatutaria de su uso preferente del catalán en detrimento del castellano por las administraciones públicas es totalmente contra natura y anticonstitucional.

Muchas gracias.

El president

A continuació, els grups parlamentaris que no han presentat esmena a la totalitat poden fixar la seva posició. I per fer-ho, en primer terme i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, president. Diputades i diputats... Mireu, el 17 d'agost del 2017 la meua mare baixava cap a la Filmoteca i ja havia arribat a plaça de Catalunya i estava a punt de baixar cap a la Rambla i va trobar tot de gent que corria cap amunt. I com que a casa tenim el costum que, quan tothom corre en una direcció, tu has de continuar el que feies perquè així no participes en la història col·lectiva, ella va continuar, fins que, evidentment, va trobar un policia que li va fer girar cua. I en aquell moment, que ella tenia vuitanta-set anys, el que és destacable és que de seguida que va poder –de seguida que va poder– va tornar a la Filmoteca. I ho va fer perquè, com deia la presidenta Borràs en un acte sobre el desastre que volen fer contra les pintures de Sixena: contra la barbàrie, la cultura. I quan no ens queda res ens queda la cultura.

I, per tant, a nosaltres ens sorprèn que pugueu anar en contra d'un art que entre tots els arts és el que és més capaç de fer possible lo impossible. De fet, és molt difícil anar contra aquest projecte de llei. Jo m'he permès el luxe d'anar mirant els verbs que surten: hi surt «recercar», «restaurar», «preservar», «catalogar». En aquest cas, parlem de patrimoni fílmic, parlem d'art. I la paradoxa, quan veig com plantegen aquesta esmena a la totalitat, és que, si aquest país es tornés boig, que no s'hi tornaria, però si el món es tornés boig, que ja s'hi està tornant una mica perquè, de fet, se n'estan sortint en molts llocs del món, es pensarien que guanyen, però, en el fons, no guanyaria ningú. Hi perdem tots quant vostès hi guanyen. Perquè, si s'hi fixa, en aquest país van en contra de la llengua, en contra dels mitjans, en contra del Parlament, en contra del dret propi, en contra de la cultura, avui en contra del cinema.

Per tant, nosaltres pensem una mica que, potser, en comptes de que no els agrada la llei, el que no els agrada és aquest país. I per això seguim insistint que l'única sortida és intentar tenir un bon veïnatge amb Espanya, perquè segur que no serà fàcil. No serà gens fàcil tenir uns veïns com els espanyols, però, en tot cas, serà molt més fàcil sent una república i no pas una comunitat autònoma.

Jo ja entenc que no em faran cas. No en faran gaire cas, quan els dic que em penso que és un desencert aquesta esmena a la totalitat. Jo, en tot cas, com que a vegades no som gaires en aquest hemicicle, miro de penjar les intervencions que faig. Avui també ho faré, però penjaré alguna cosa més. Penjaré el final, els 183 segons finals, de *Cinema Paradiso*, aquesta meravella d'amor al cinema que va fer Giuseppe

Tornatore. Hi ha una escena, aquesta final de 183 segons, que el Salvatore, que ja no és un nen, que ja és una persona gran, està en un cinema de Roma i es mira l'últim regal que li ha fet..., un regal pòstum que l'hi ha fet l'Alfredo. I aquests 183 segons són la suma de tots els petons, de totes les abraçades, de tots els nus que la censura li havia fet retallar a l'Alfredo mentre projectava pel·lícules al Cinema Paradiso.

I jo vull pensar que, si miressin aquests 183 segons, no presentarien aquesta esmena a la totalitat. Perquè pocs arts com el cinema, per entendre el món que volem, per entendre el món en que vivim i per entendre el món, molt millor, on podem viure. En tot cas, si la presenten, com l'han presentat, nosaltres votarem que no; que és un sí a la llibertat, que és un sí a la cultura, que és un sí al cinema. I, sobretot, és un sí a la Catalunya que volem.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Consellera, consellers, conselleres, directors de l'ICEC i de la Filmoteca que avui ens acompanyen... Jo seré bastant menys poètica que el diputat De Dalmases, perquè avui reprenem més tard del que voldríem el debat per una llei que des d'Esquerra Republicana considerem essencial, que és la llei de la Filmoteca de Catalunya.

Aquest equipament nacional –sí, nacional– necessita un marc jurídic propi, ho explicava molt bé la consellera. I aquesta llei iniciada sota el Govern del president Aragonès n'és la clau de volta. No parlem d'un arxiu qualsevol, sinó d'una institució cultural única que conserva, que restaura i que difon el patrimoni audiovisual del país.

Actualment, com saben, la Filmoteca –també s'ha explicat– depèn de l'Institut Català d'Empreses Culturals, de l'ICEC, una institució pensada per impulsar el sector empresarial, el sector professional de la cultura. I, per tant, les funcions no s'adiuen amb aquest caràcter arxivístic, amb aquest caràcter museístic i patrimonial de la Filmoteca. Per tant, cal que la Filmoteca tingui una personalitat jurídica pròpia, un model de governança específic i també un règim que li permeti ser més àgil, més eficaç per donar resposta a les seves necessitats.

La llei que avui debatem a la totalitat per segona vegada és breu, sí, però és estratègica, perquè defineix el funcionament de la Filmoteca, els objectius, el règim econòmic. I aquesta llei, en definitiva, és una llei que permet consolidar una institució nacional de referència. I, si avui som aquí, permetin-me també que doni les gràcies a l'impuls inicial de la consellera Natàlia Garriga, a qui vull agrair la feina feta, la visió i també el compromís amb la institució de la Filmoteca.

I el Govern actual ha fet seva aquesta llei, com, de fet, moltes altres lleis que Esquerra va deixar a punt, que va deixar en el calaix, i que, malauradament, la legislatura anterior no van rebre els suports que avui, sense canviar ni una sola coma, sí que tindran. Perquè, malauradament, massa vegades el partidisme, la curtesa de mires, doncs, fa que lleis, com deia, tan essencials com la llei de la Filmoteca hagin trigat molt més del compte.

Però des d'Esquerra Republicana venim a fer política de llarga volada, amb la mirada molt més llarga i, per tant, a fer política útil. I a fer política que entén que aquestes lleis continuïn, doncs..., és una bona notícia, perquè són lleis rigoroses, perquè són lleis necessàries. I, per tant, creiem que aquesta llei continuï també vol dir que les polítiques culturals republicanes han marcat i continuen marcant l'agenda del país. I això per nosaltres és una bona notícia.

Com deia la consellera, Catalunya té una llarga tradició audiovisual, que ens ajuda a explicar-nos, que ens ajuda a entendre'ns. Acabem de celebrar el centenari del cinema *amateur* a Catalunya, el cent cinquantè aniversari, també, del naixement de

Fructuós Gelabert, pioner del nostre cinema, un llegat que la Filmoteca posa al servei de la recerca, de l'educació i, en definitiva, de la ciutadania.

Avui el repte el tenim tots a casa nostra, eh?, també. No és només conservar els suports físics que es degraden, sinó també preservar tot aquest volum ingent de producció digital i garantir-ne també la difusió futura. Per això entenem que la Filmoteca ha d'evolucionar, no? Durant uns anys, es van crear una sèrie d'institucions i ara el que toca és que aquestes institucions s'adeqüin a la realitat, s'adeqüin a aquesta transformació digital, a aquesta transformació tecnològica. I, per tant, tenir institucions que donin resposta a les necessitats del segle XXI. I entenem que la Filmoteca també ha de ser una eina per defensar la llengua, per projectar la cultura i per enfortir la indústria audiovisual catalana, que cada dia creix i que genera més oportunitats.

I, per acabar, deixeu-me que m'adreci al sector. Que sàpiguen que tenen les portes obertes, que ens parlin, que ens vinguin a veure. A la Comissió de Cultura els escoltarem i treballarem plegats, perquè aquesta llei, entenem des d'Esquerra Republicana, com totes les bones lleis, s'ha de fer amb diàleg amb el sector; no des d'una visió tancada, rígida, des d'aquestemicicle. Perquè el repte és ambiciós, perquè són reptes de país i, per tant, també necessiten aquesta interlocució.

Amb aquesta llei fem que la Filmoteca sigui un equipament nacional a l'alçada del que representa. De fet, ja ho és. El que li donem és el marc jurídic perquè ho segueixi sent, al servei del patrimoni del país i de la seva gent.

Per tant, òbviament, votarem en contra de l'esmena a la totalitat de VOX.

El president

Gràcies, senyora diputada. A continuació, per fixar la posició del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran i Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Consellera, autoritats... Avui fem el debat amb l'esmena a la totalitat que presenta VOX al projecte de llei de l'institut de la Filmoteca de Catalunya.

Per posar-nos en context, com ja s'ha dit, l'anterior legislatura es va presentar al Parlament aquest projecte de llei i va iniciar-se la tramitació parlamentària. Però el fracàs del Govern Aragonès i l'avançament electoral van provocar que la iniciativa decaigués i no pogués aprovar-se abans de la dissolució del Parlament. I com no podia ser d'una altra manera, aquest Govern socialista, que en res es distingeix de l'anterior Govern d'Esquerra Republicana –és que ja ni dissimulen–, i porten al Parlament exactament el mateix text que el Govern anterior, un *copia y pega*. I, com diu el refrany, *si parece un pato, nada como un pato y grazna como un pato, probablemente sea un pato*.

Però bé, avui no és objecte del debat les similituds, que no són poques, del Govern del PSC amb el de Pere Aragonès. Entrant una mica més en el fons del debat, des del Partit Popular ens abstindrem davant de l'esmena que presenta VOX. I ho fem perquè, tot i tenir reticències i alguns dubtes –que ara exposaré– respecte a la creació de l'institut, doncs no ens hi oposarem. Però aquesta llei no pot suposar un nou organisme, un nou ens públic, que acaba inflant l'Administració, incrementant la despesa i que no contribueix ni impacta en res positiu per a la ciutadania. Perquè, siguem clars, els governs de la Generalitat són experts en multiplicar estructures, però seguint oferint serveis deficitaris. Perquè precisament no necessitem més còpies ni més burocràcia, sinó més eficàcia, més transparència i més responsabilitat en la gestió dels recursos públics.

Ara bé, entenem que, en aquest cas concret, aquest nou institut que recull les funcions de l'actual Filmoteca de Catalunya, gestionada per l'Institut Català d'Empreses Culturals, pot tenir sentit si es fa bé –i ho remarco; si es fa bé–, perquè la preservació i la difusió del patrimoni audiovisual, fílmic i documental de Catalunya és una tasca molt important, i és fonamental reconèixer el valor de la memòria audiovisual com a part essencial del nostre llegat cultural. Però aquesta tasca s'ha de fer amb cri-

teris professionals i no ideològics. I aquí volem ser molt clars. Volem una filmoteca al servei de tots els catalans, que no entengui la cultura com un instrument de propaganda ideològica, sinó com un espai de convivència, de memòria compartida i de reconeixement a la diversitat i és capital que aquest nou institut entengui que la realitat cultural de Catalunya és plural. És catalana la cultura que es fa en català, però també la que es fa en castellà i la que es fa en aranès. Per tant, des del Partit Popular estarem molt atents a la tramitació parlamentària d'aquesta llei, hi presentarem les esmenes que convinguin i defensarem una gestió rigorosa, eficient i transparent.

Però avui no me'n puc estar, senyors socialistes, perquè al veure el president de la Generalitat, el senyor Illa, durant la sessió de control, hem vist que estava molt nerviós, i em preguntava si la Filmoteca podria emmagatzemar els àudios, arxius i informes que involucren el PSOE en les trames de corrupció (*remor de veus*). Més que res per saber com de grans hauran de ser les obres d'ampliació que haurem de fer a la Filmoteca perquè hi càpiguen totes. Però, escoltin, no es posin nerviosos, perquè a la pel·lícula socialista hi caben tots els gèneres (*rialles*): gènere romàntic. Quan Koldo i Ábalos escollien les prostitutes. Acció. Quan Santos Cerdán, Koldo, omplien les urnes amb paperetes a favor de Pedro Sánchez en el congrés socialista. (*Alguns aplaudiments.*) Sí senyor! Suspens. Com quan Ábalos i Santos Cerdán esperaven cobrar les seves comissions procedents d'adjudicar obra pública. Però, fixin-se, el que sí que els puc assegurar és una cosa. És que tot això s'acabarà convertint en un drama judicial, perquè tots ells acabaran passant pel jutjat, cauran un a un i tots els que falten també.

Però tenim un problema, i és que els seus socis, senyors de Junts, senyors d'Esquerra, senyors de Comuns –ara també sembla els senyors de la CUP també; el senyor Benet Salellas ara farà d'advocat del senyor Santos Cerdán–, tots vostès són còmplices de la corrupció del Govern d'Espanya. Per tant, deixin d'allargar aquesta agonia; parlin amb el seu «jefe», amb el *señor uno*, el capità; diguin-li que dimiteixi i que convoqui eleccions de manera immediata.

El president

Senyor diputat, torni a la qüestió (*rialles*) de la proposició de llei perquè..., del projecte de llei, perquè se n'ha anat molt molt lluny; si us plau.

Pau Ferran Navarro

De res serveix, president, parlar de filmoteques ni de res quan no som capaços de tenir unes institucions netes i que mereixin la confiança de la gent. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Perquè, si encara els queda dignitat, senyors socialistes i els seus socis, ja saben el que han de fer, perquè tots sabem com acabarà aquesta pel·lícula.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Jo no sé si la Filmoteca de Catalunya podrà tenir tots els vídeos del senyor Santos Cerdán. El que tinc clar és que no podrà tenir els discos durs del senyor Bárcenas, que van ser convenientment destruïts (*aplaudiments*) en el seu moment pel Partit Popular. Aquests no. Aquests sí que no hi seran, ni a la Filmoteca de Catalunya ni a cap altra filmoteca.

I, entrant en matèria, perquè el que estem fent, de fet, avui és donar pas a la tramitació d'un projecte de llei que, efectivament, venia de la passada legislatura i que no sé si és per herència republicana o per anticipació electoral que no es va poder aprovar en aquell moment. El que volem posar de manifest és que creiem que és important que aquest projecte es tramiti. Nosaltres ja li vam donar suport a la passada

legislatura, amb els mateixos arguments que fem ara. Entenem que el text és el mateix, perquè per poder agilitar la tramitació ha de ser el mateix text. Informació per als diputats i les diputades del Partit Popular. Poden fer esmenes al llarg de la tramitació i canviar allò que no els hi agradi si aconseguen les majories necessàries.

Creiem que aquest canvi és necessari perquè la Filmoteca de Catalunya pugui tenir més autonomia, pugui tenir més capacitat de descentralització, pugui ser un actor més fort a l'hora no només preservar, sinó també d'incentivar el cinema a Catalunya, des del perfil que té de conservació, de promoció i de difusió del que ha sigut tota aquesta tradició i aquesta herència filmogràfica a Catalunya. Em sembla, per exemple, molt important i crec que hem d'aprofitar l'oportunitat i la Filmoteca podria tenir una bona línia d'acció amb la projecció de la pel·lícula *Olivia y el terremoto invisible*, que és la primera pel·lícula catalana en *stop-motion* i que va rebre un reconeixement als premis a Annecy. Una pel·lícula de la Irene Iborra, que justament parla d'uns nens que pateixen un desnonament i que han d'ocupar un habitatge amb la seva mare per poder tenir una llar. Un dels temes que parlaven aquest matí i una pel·lícula que recull amb molta sensibilitat quins són els impactes que tenen aquests processos de pèrdua d'habitatge en els nens i en les nenes.

I em sembla que seria important no només projectar-la, quan evidentment hagi passat el període d'exhibició pública i comercial, sinó també treballar-ho amb la comunitat, perquè una de les qüestions que creiem que ha de treballar més la Filmoteca de Catalunya –que creiem que ja ho fa i ens ho han explicat, però que s'ha de fer més– és l'arrelament al barri on està. No és només la Filmoteca de Catalunya; és també la Filmoteca del Raval. I així com crec que si anem a la zona de les Glòries i a la zona de l'Eixample dret i preguntem a la majoria de la gent si saben on està L'Auditori o si saben on està el Teatre Nacional –la majoria de la gent segurament sabran dir on estan–, jo no tinc massa clar si la gent que hi viu, al Raval, molta d'aquesta gent sap on està la Filmoteca o té aquesta relació amb la Filmoteca. I nosaltres creiem que és necessari potenciar més aquest arrelament comunitari; treballar amb el teixit social, cultural i comunitari que hi ha al Raval; treballar amb les escoles; treballar amb els instituts, per exemple fent això, un cicle de projeccions d'aquesta pel·lícula, treballant-ho amb molts nens i nenes que segurament han viscut aquests processos de desnonament i que els hi pot ajudar molt a fer-hi front, a la situació que han viscut, que puguin anar a la Filmoteca que hi ha al seu barri i que puguin veure en una pantalla gran una pel·lícula que parla d'ells, que parla del que han patit ells i les seves famílies.

Per tant, des d'aquest punt de vista, donarem suport a la tramitació, intentarem que la tramitació sigui breu, que no ens allarguem massa, perquè creiem que és una cosa que ja ve de la passada legislatura, però sí que insistirem –i treballarem perquè les esmenes ho recullin així– en què la Filmoteca ha de ser també una garant dels drets culturals, de l'accés als drets culturals, de la coproducció i la cogestió amb el teixit social i comunitari del barri en el qual està. No ha de ser una cosa aliena al seu territori i a la gent que està al voltant. I en aquest sentit treballarem, per fer de la Filmoteca de Catalunya que sigui també la Filmoteca del Raval.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Miri, al diputat del PP: *si nada como un pato, camina como un pato, grazna como un pato* i quan parla sembla també que *es un pato*, potser la gent lo que vota és a VOX, perdó, al pato. Anem anant-nos relaxant en aquest sentit, perquè precisament no crec que vostès hagin de parlar ara mateix de corrupció, tenint en compte que han sigut el partit més corrupte d'aquest Estat.

Dit això, és una desgràcia que haguem d'estar abordant una qüestió tan important com és la de la Filmoteca des d'aquests paràmetres. De veritat que és una pena. Per a nosaltres és un orgull que s'estigui plantejant aquesta llei, perquè creiem que és molt important que la Filmoteca sigui aquest ens nacional –malgrat a alguns els hi piqui– que per fi pugui tenir una gestió que no tingui vinculada a l'Institut Català d'Empresa, perquè pensem que la cultura no s'ha de tractar sempre com una mercaderia. I és cert, com deia la diputada de Comuns, que és important que precisament la Filmoteca pugui desplegar molt més enllà la seva tasca, que ja feia, en el sentit de que aquest dret cultural sigui d'accés per a tothom.

En aquest sentit, voldríem posar en valor que hi ha una anècdota interessant a Barcelona, que és que quan es va projectar una pel·lícula de Charles Chaplin... En aquell moment als cinemes de Barcelona la gent que tenia més diners podia accedir a lo que semblaria aquest pati de butaques i, en canvi, la gent que tenia menys diners havia d'estar a lo que es deia «el galliner». Doncs bé, en aquesta escena en què es menjava una sabatilla, la sola d'una sabatilla, perquè tenia molta gana, expliquen que als seients que serien com els que representa aquest Parlament la gent va riure moltíssim i que, en canvi, al galliner va haver-hi una esvalotada increïble, la gent es va enfadar molt i va marxar molt rabiosa.

El cinema, com tota la cultura, també impacta diferent en funció de la nostra classe social. I porto això a collació perquè, com s'ha dit, la Filmoteca es troba al barri del Raval. És el barri amb menys renda de Barcelona. És un barri on l'altre dia es va suïcidar una persona en un desnonament quan tornava a entrar a buscar les seves coses. I a mi m'agradaria pensar que potser algun dia... M'agradaria no pensar que quan estem projectant la «pelli» de *Cinema Paradiso*, com s'ha dit, no estigui havent-hi una batuda racista al Raval i no estigui havent-hi canalla que està patint.

M'agradaria pensar que, amb sort, si avancem en aquesta llei, si podem fer que cada vegada més la Filmoteca pugui fer una tasca social en aquell barri, i no només, sinó d'altres equipaments culturals que tenim i també dels que ens falten en aquest país, els xavals del Raval sàpiguen que no només en el millor dels casos podran accedir a consumir cultura, sinó que ells també poden ser subjectes creadors de cultura, que crec que és cap on ha d'avançar aquest país i crec que és una de les tasques d'aquesta legislatura. Perquè m'agradaria ara pensar que potser el proper Carlos Cuevas es diu Salim. I això sé que li fa molta ràbia a una part de la bancada d'aquest Parlament, però, per desgràcia per a ells i per sort per a tots nosaltres, sabem que tota la canalla que és del Raval són catalans que algun dia també estaran projectant les seves pel·lícules a la Filmoteca.

No m'estendré massa més perquè penso que hem treballat i vam tenir una reunió molt interessant amb els responsables d'aquesta gestió; sabem ja el coneixement del contingut d'aquesta, perquè venia de l'anterior legislatura, i creiem que hi ha un equip interessant. Bàsicament, el que no és racista i odia la cultura, perquè no venim..., no som hereus dels «*viva la muerte!*», de l'exili de pintors i de matar poetes i amagar el seu cos. Tots els que no som hereus d'això, per sort, segur que trobarem les enteses perquè s'avanci en aquest sentit amb aquesta llei.

I aprofito per dir que, per sort, el cinema en concret és una de les arts més populars; de fet, hi ha hagut artistes que han passat, quan han pogut, de fer teatre a fer cinema, precisament perquè pot arribar a gran part de les treballadores. Jo recordo moltíssim haver vist amb el meu pare una pel·lícula que es diu *Una història del Bronx*. I crec que veient el tarannà que hi ha cada vegada més en aquest Parlament, seria important portar a collació que hi havia una frase bastant interessant que deia Robert De Niro, que era un treballador d'autobús, en què li explicava al seu fill que l'home dur, la gent brava, són els treballadors; no són els gàngsters, perquè agafar una pistola cada matí és molt fàcil. Doncs bé, avui que els gàngsters no agafen una pistola però si que agafen un micròfon, recordar que la gent dura, que la gent brava és la gent treballadora, com la que hi ha al Raval i han d'aguantar els seus discursos

d'odi cada dia. I com moltíssima gent que, per desgràcia, no pot encara accedir a la cultura, però nosaltres estarem aquí treballant perquè així sigui.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

És una llei necessària, però insuficient. Aquest text permet preservar l'arxiu de la Filmoteca, quelcom que és efectivament indispensable, però no resol els greus problemes estructurals del sector audiovisual català. Disposem de talent creatiu, directors, guionistes, tècnics, empreses amb capacitat internacional. Tenim festivals de referència com el de Sitges, DocsBarcelona. Però el sector català de l'audiovisual continua patint un infrafinançament crònic, una fiscalitat poc competitiva i un mercat dominat per plataformes gegants i foranes. Fa anys que el sector demana sense èxit una major regulació, seguretat jurídica, estabilitat pressupostària, accés real als mercats internacionals i garanties que la llengua catalana ocupi un lloc preeminent en les noves finestres de distribució.

A totes aquestes reivindicacions i problemes endèmics, cal sumar-hi una manca total de protecció davant la concentració empresarial i la subordinació a la política de continguts de les grans multinacionals. Un còctel que empeny el nostre jovent a consumir continguts en castellà i que els fidelitza a plataformes que ignoren la producció catalana.

Aliança Catalana proposa un model de sobirania audiovisual a on el català sigui llengua obligada de producció i de distribució a tot el territori nacional. I això només és possible si som capaços d'aprovar una llei catalana pròpia, deslligada de la legislació espanyola i adaptada a la realitat de la nostra nació. Mentre la nostra llei de capçalera en matèria d'audiovisual continuï sent l'espanyola, tal com ja ens passa amb la llei electoral o de partits, no aconseguirem remuntar. Mentre països del nostre entorn legislen per protegir i blindar les seves produccions nacionals davant el tsunami de les grans plataformes digitals, autèntics agents colonitzadors culturals del segle XXI, aquí ens limitem a fer nyaps parcials i actualitzacions efímeres de lleis ja existents, que ràpidament es veuen superades per l'evolució tecnològica i de mercat.

El projecte de llei que avui debatem és un sargit més. Mentre Catalunya no disposi d'un marc legislatiu integral per a l'audiovisual, continuarem sent espectadors en comptes de protagonistes, i la narrativa que consumirem no serà la nostra.

El president

Gràcies, senyora diputada. I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputats, diputades, director i personal de l'ICEC i de la Filmoteca de Catalunya, si això fos una pel·lícula, aquest debat podem dir que ha començat com una *Ciutat cremada*, una ciutat on la cultura és tractada com una nosa, com una amenaça. Ho acabem de sentir: innecessari?, inefficient?, negacionisme lingüístic?, separatisme? Afortunadament, no som en un film amb una bona dosi de distòpia. Som en aquest Parlament i el que tenim al davant no és una ficció, sinó una oportunitat i una proposta real per defensar, preservar i projectar el nostre patrimoni cinematogràfic.

Per això sobta tant i inquieta que alguns vulguin convertir la cultura en una *Casa en flames*, una casa que és de tothom però que alguns voldrien desmantellar, peça a peça, fotograma a fotograma. I això els agradaria a VOX: cremar els fonaments d'una institució que preserva la nostra memòria audiovisual. Bé, potser salvarien al-

gun Nodo, però, com ja saben, la memòria, quan s'intenta esborrar, només es fa més viva. Senyors de VOX, us sona la memòria democràtica?

La creació de l'Institut de la Filmoteca no pretén crear cap estructura paral·lela ni duplicar serveis. Al contrari, vol assegurar que la Filmoteca pugui actuar amb major autonomia operativa, però alhora mantenint la seva vinculació estratègica amb el Departament de Cultura. Estem parlant d'una entitat de dret públic amb personalitat jurídica pròpia però subjecta al règim pressupostari i de control que marca el sector públic de la Generalitat. No és cap carta blanca. És una eina per millorar l'eficiència, per planificar a mitjà i llarg termini i per guanyar capacitat d'acció en un entorn cultural cada cop més exigent i més internacional.

L'esmena a la totalitat que avui debatem no és una esmena de substitució ni una proposta alternativa coherent; és una esmena de bloqueig. Rebutjar aquesta proposta, com proposa VOX, no és només una mostra de desconeixement, és una mostra d'hostilitat directa cap al teixit cultural i audiovisual de Catalunya i és una falta de respecte cap a les entitats que han expressat clarament el seu suport a aquesta iniciativa: l'Acadèmia del Cinema Català, l'Associació d'Arxivers de Catalunya, la Coordinadora de Festivals de Cinema, el Gremi d'Exhibidors de Catalunya, la Federació Catalana de Cineclubs o el mateix Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. Totes aquestes veus coincideixen en una cosa: la Filmoteca de Catalunya mereix una estructura institucional pròpia, estable i amb una capacitat d'incidència real. No fer-ho és deixar-la en una posició precària, subordinada i feble. Perquè l'Institut de la Filmoteca de Catalunya està per vetllar per la preservació i la difusió del patrimoni audiovisual i de la cultura cinematogràfica, amb una atenció especial a la producció i la cultura cinematogràfica catalanes.

I des del nostre grup ho diem clar: la cultura no es bloqueja, es construeix; les institucions culturals no es desmantellen, es reforcen. I la Filmoteca de Catalunya, que custodia un dels patrimonis cinematogràfics més rellevants del sud d'Europa, mereix aquesta llei. No perquè ho diguem nosaltres, sinó perquè ho diu tot el sector. Perquè ho diuen la trajectòria, el prestigi i la necessitat objectiva de donar-li un futur millor.

El cinema no és decoració; potser una arma, una carícia, una escola o un refugi. És on vam aprendre a mirar el món amb els ulls dels premis Gaudí, amb la veu de Ventura Pons, amb les històries de Juan Antonio Bayona o de Carla Simón, amb el coratge i la mirada social d'Isabel Coixet i de tants i tantes que han fet de la imatge un crit.

La Filmoteca no és un arxiu polsegós, és el búnquer de la memòria, l'inventari de les emocions col·lectives, el pont entre generacions que no es coneixen però es reconeixen. I sí, potser alguns voldrien una Catalunya muda, grisa, sense memòria ni pantalla, una Catalunya on el cinema s'oblidi, però nosaltres sabem que no es pot esborrar allò que ha estat viscut, filmat i estimat. Ja ho he dit abans: la memòria, quan se la vol destruir, es projecta encara amb més força.

Per tot això votarem en contra de l'esmena a la totalitat presentada per VOX i defensarem amb convicció la tramitació d'aquesta llei, per responsabilitat institucional, per respecte al sector i perquè la cultura és una política d'estat.

I, per molt que alguns vulguin condemnar-nos a un *Pa negre* permanent, nosaltres creiem en una cultura viva, lliure i amb veu pròpia, i no volem ser *Els nens salvatges* que renunciïn a defensar la cultura com a eina de llibertat i de futur. La llei de la Filmoteca és un acte de justícia cultural. Si fos per alguns, *El 47* no hauria pujat mai a Torre Baró.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat, de retorn de la iniciativa que s'hi ha presentat.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 107 vots en contra, 11 vots a favor i 14 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat, de retorn, ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2010, de 27 de maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència, per a garantir els drets dels menors en acolliment (debat de totalitat)

202-00004/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat a la totalitat de la proposició de llei de modificació de la Llei 14/2010, de 27 de maig, dels drets i les oportunitats en la infància (*remor de veus*) –si us plau...– i l'adolescència, per garantir els drets dels menors en acolliment.

En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, com a grup proponent, per un temps màxim de set minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus. Té la paraula, doncs, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia a tothom. Gràcies, president, consellera, diputats, diputades, en especial al públic assistent que ens acompanya, pel seu gran ajut, recolzament; a famílies acollidores, adoptives, altres professionals... En primer lloc, també agrair que cap grup parlamentari hagi presentat esmenes a la totalitat i que, per tant, es permeti que aquesta iniciativa legislativa continuï amb la seva tramitació. Però sí que els hi vull demanar que tampoc hi hagi esperes i dilacions innecessàries que puguin paralitzar o suposar un fre per a aquesta tramitació.

Com a proposants creiem que cal fer passes valentes per aquesta reforma del sistema de protecció a la infància i a l'adolescència a Catalunya i que per a fer-ho cal centrar únicament la mirada en l'interès de l'infant. Quan dic «sols amb l'infant», em refereixo que la mirada no ha de vindre provinent ni d'adults ni d'altres interessos generats i derivats.

Aquells que es reafirmen en un no canvi..., crec que els fets per si sols parlen. Com diria Albert Einstein, la paraula «progrés» no té cap sentit mentre hi hagi infants que no siguin feliços.

La nostra iniciativa legislativa parteix d'una modificació d'un article únic; bàsicament i principalment és l'addició d'un punt. I això és així perquè precisament es compta amb un ampli suport en aquesta iniciativa, com he dit, de famílies acollidores, adoptives, professionals, experts, de col·legis professionals, de treballadors i treballadores de l'àmbit social, doctors, científics, comitès d'ètica, experts en l'àmbit jurídic de Catalunya, de la resta d'Espanya i internacional, que avalen i donen un suport ferm a aquesta iniciativa, amb un ple convenciment. Jo hi afegiria que ho fan des de la raó, des de l'expertesa, des de la ciència, però també des de la necessitat, la sensibilitat i l'empatia.

Vull ensenyar-vos, doncs, tots aquests manifestos d'adhesions (*l'oradora mostra uns fulls a la cambra*) per part de molts i molts professionals de gran experiència que donen suport a tot això, per una infància segura, per un canvi normatiu necessari per a aquestes transicions, i, a més a més, avalat pel Tribunal de Drets Humans.

Ja havia fet referència en una anterior intervenció a aquesta unanimitat aconseguida des d'altres parlaments, com Alemanya, Regne Unit, Itàlia, Portugal, Canadà, i d'altres comunitats autònomes, respecte a aquest mateix tema, i que també s'està implementant amb èxit en d'altres comunitats autònomes: Madrid, València, Andalusia, el País Basc.

La nostra voluntat és clara: és donar solució a una problemàtica que és real i vigent. Per tant, m'adreço a tots els grups parlamentaris perquè junts puguem treballar en conjunt per trobar un document i un consens i un articulat que doni veu a tothom.

Algú podria dir que són casos excepcionals, que són casos aïllats –que ja els diem que no és així–, però en el supòsit de voler minimitzar-ho o relativitzar-ho i portar-ho a una anàlisi purament matemàtica i estadística ens sembla una òptica una mica cínica, perquè on hi hagi sofriment, encara que sigui d'un cas –que ja els hi dic que no és així–, ja és suficient i motivació per dur a terme algun canvi.

Per tant, segurament tots els que estem aquí amb un mínim d'humanitat no podríem continuar asseguts impassibles, com estem, al nostre escó, si fóssim testimonis o visquéssim més de prop aquesta realitat tan colpidora, quan l'infant no comprèn, quan aquell infant sent un dolor profund i es pregunta per què ha de marxar d'aquella família amb la qual pot portar dos i tres anys, sent que ha fet..., més enllà d'estimar i sentir-se estimat, verbalitza: «Per què em castigueu?, per què m'heu fet això?, per què m'esteu abandonant? No ho entenc, m'he portat bé, no vull marxar.» La por de ser rebutjat, en lloc d'estar tranquil i confiat, la incertesa del que vindrà i del que passarà. I si féssim estudis longitudinals –també ho proposo, força interessant–, veuríem dels testimonis reals que estem parlant, aquells que ja són joves i estan sent atesos a la xarxa de salut mental o que han estat accedint al sistema, malauradament, de justícia juvenil.

Podríem comprar la idea de que a partir d'ara es faran les coses ben fetes i que es fixarà i es complirà amb el termini de sis mesos. No és fàcil fer un estudi diagnòstic en sis mesos, comencem d'aquí. Però és que portem dècades i dècades que això no s'ha aconseguit. Però què fem llavors amb els infants i famílies que s'han trobat aquesta situació, les que es troben i estan patint a data d'avui això? Les ignorem? Les abandonem novament?

L'infant, mireu, no és un objecte que el podem posar en pausa. L'infant sent, viu i es vincula. I l'evidència científica ens ho diu de primera mà. Vull anomenar el doctor Barudy: «L'absència o la interrupció del cuidador principal compromet seriosament el desenvolupament cerebral de l'infant.» La doctora Marta Sadurní, directora del Laboratori del Vincle Afectiu, que assenyala que la ruptura d'aquest vincle constitueix un factor de risc greu per al desenvolupament de la personalitat.

Torno a insistir en la idea que la proposta no és un avançament per la dreta, no és fer trampes al joc del solitari, ni tampoc és una obligatorietat, cada cas és cada cas. I, per tant, això, s'han de donar requisits i condicionants, s'ha d'avaluar la idoneïtat, s'ha de fer una avaluació del vincle afectiu, de les competències parentals com a cuidadors. I tenim la jurisprudència, sentència del Tribunal Europeu, però fins i tot d'un cas molt conegut: 2010, cas Moretti i Benedetti contra Itàlia. Tenim el Codi civil de Catalunya, que reconeix la possibilitat també d'aquestes adopcions. Però el conflicte està sorgint quan l'Administració, en lloc de proposar aquesta família d'acollida, no més suggereix proposar famílies que ja es troben en una altra llista d'espera.

L'ICAA, davant d'aquesta manca d'articulat, està resolent i s'està, doncs, bé –perdonin l'expressió–, buscant-se la vida i, per tant, ha de fer referència a aquesta doctrina, a la doctrina del Comitè d'Ètica de Serveis Socials i a l'interès superior de l'infant, precisament pel vincle afectiu que s'ha creat amb aquesta família acollidora i temporal, però que en realitat el que s'ha donat és un vincle de caire adoptiu. Excloure sistemàticament, ignorar les famílies d'acollida en un procés d'adopció de l'infant o adolescent acollit pel fet de pertànyer a un registre burocràtic de famílies adoptants és contrari als principis de drets humans.

Avui no estem davant d'una reforma ideològica, estem davant d'un acte de justícia emocional i de responsabilitat institucional. Els convido que ho fem tots plegats, per ells, per aquests infants, perquè ho necessiten i s'ho mereixen.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Tot seguit, i atès que no s'hi han presentat esmenes a la totalitat, intervindran la resta de grups parlamentaris per expressar el seu posicionament, per un temps màxim, en aquest cas, de cinc minuts. I té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de Junts, la diputada Rosa Jové i Montañola.

Rosa Jové i Montañola

Bé; president..., bé, presidenta en funcions, diputats, diputades, associacions que ens acompanyeu, bon dia a tothom. El Partit Popular va demanar tramitar per lectura única la modificació de la Llei 14/10, però tot i que és un tema molt important, des de Junts no vam creure oportuna aquesta via, perquè no es podia donar una resposta senzilla a un tema complex i que té moltes arestes.

Dit això, sí que vam recolzar la seva tramitació d'urgència per ajudar al màxim en la celeritat de la solució. La nostra voluntat és donar una resposta adequada a tothom. Però el donar una solució senzilla i ràpida podria convertir una resposta tan esperada en un pedaç que s'hauria de modificar *a posteriori*.

Els sistemes d'adopció i d'acollida estan plantejats com a vies diferents per donar resposta a necessitats diferents dels menors tutelats en cada moment. Cada una d'aquestes vies fa una feina valuosa, però poden confondre's..., o mai poden confondre's ni fondre's si volem que el sistema funcioni. Dit això, entenem que en el moment actual es dona una situació difícil i confusa, i que degut al temps perllongat que aquests infants passen en famílies d'acollida, es produeixen situacions on es creen vincles forts que poden produir problemes d'índole psicològica, sobretot en els infants. I per això, perquè l'interès superior del menor és prioritari, hem de solucionar aquests casos discordants. Un sol nen que pateix ja és suficient perquè ens hi posem a treballar seriosament.

S'ha de treballar perquè el sistema funcioni correctament. Sí, clar. Però mentrestant s'ha de donar resposta a aquests nens que porten tant de temps en aquesta situació. Però no perquè la via acollidora acabi sent el que no ha de ser. Respostes i solucions, sí, pel bé dels nens, però sense desdibuixar les vies d'adopció i d'acollida: cada una fa una feina diferent en el procés de donar resposta a un menor o a que un menor trobi un encaix definitiu, sigui l'adopció o la restitució a la seva pròpia família. Però en el moment actual, sobretot degut als tempos, això no acaba de funcionar, per dir-ho lleu, perquè la realitat és que hi ha casos colpidors que no poden ser obviats.

Les formes de portar tot això a bon port són variades i cada una de les entitats, col·legis professionals, associacions, etcètera amb les que hem parlat tenen formes d'abordatge diferents, totes amb punts positius, però diferents. Per això ara toca prudència i escoltar el sector, a tothom, juntament amb experts. I des de Junts ho farem. De forma urgent, sí, ja ho vam dir, però no a correuita. La paraula «sempre» en ciència no val: cada cas és diferent i cada cas s'ha d'avaluar. Hem d'anar al fons del problema perquè les situacions d'aquests nens en acollida no es repeteixin. Però també calen respostes adequades per als infants que s'hi troben i per a les famílies que els acullen o que els acolliu.

La marca de Junts és d'una persistència a nivell sideral per solucionar temes d'infància, ja ho veureu. Com diuen els meus fills, ningú sap quin dia es jubilarà Mario Bros com a llauner, però del que sí que podem estar segurs és que des d'avui mateix Junts treballarà per donar la millor solució a totes les parts. Aquí ens tenen, arremanguem-nos i a treballar de valent.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula la diputada Najat Driouech Ben Mossa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats, diputades, consellera. També vull aprofitar per saludar les entitats que ens acompanyen. I en primer lloc, jo voldria donar les gràcies al Grup Parlamentari del Partit Popular, i en especial a la diputada Berenguer, per la presentació d'aquesta iniciativa i també per la seva insistència i l'especial interès que evidentment ha mostrat tenir en el tema que ens ocupa.

Com saben, aquesta proposició inicialment es va plantejar com una lectura única, però que finalment s'ha decidit tramitar per via ordinària. Celebrem aquesta decisió. Des d'Esquerra Republicana pensem que ens permetrà abordar una qüestió de gran transcendència amb el temps i el rigor que es mereix, mitjançant un procés parlamentari amb espai per la reflexió, l'anàlisi detallada i la participació dels diferents actors implicats a través del període de ponència.

Sabem que tenim molts aspectes a millorar al nostre sistema de protecció de la infància. Ho sabem. De fet, crec –i no m'equivoco– que existeix un ampli consens parlamentari sobre aquesta qüestió i molt especialment pel que fa al problema que motiva aquesta llei: l'allargament injustificat i desproporcionat de l'acolliment familiar d'urgència i el seu respectiu diagnòstic. Aquest allargament pot tenir conseqüències molt negatives tant per als infants, que viuen en una situació d'incertesa que no poden acceptar, com per a les famílies acollidores, que sovint es veuen immerses en un desgast emocional i jurídic molt important. Tot plegat en un context marcat per la manca crònica de famílies acollidores i un excés de menors institucionalitzats en centres residencials. Parlem, creiem que cal dir-ho clar i amb claredat, d'un problema detectat i reconegut des de fa temps.

En el debat anterior, el company i diputat Carles Campuzano ja va expressar que la decisió d'impulsar ara la via ordinària ens sembla encertada, perquè la naturalesa de la proposta que implica facilitar el pas de les famílies acollidores a adoptants requereix un debat pausat i profund i, sobretot, amb garanties.

La simplicitat aparent de la proposta és precisament part del problema. Existeix el risc de voler resoldre disfuncions estructurals del sistema, com el retard dels informes dels equips d'atenció a la infància o la manca de famílies acollidores, confonent dues figures jurídiques que han de romandre clarament diferenciades: l'acolliment i l'adopció. Són dues realitats amb objectius, requisits i motivacions diferents. No és el mateix acollir que adoptar i el nostre ordenament ja preveu mecanismes per poder fer aquesta transició quan sigui pertinent, com és el cas de l'acolliment preadoptiu recollit en el llibre segon del Codi civil de Catalunya.

A més, aquesta proposta no compta amb el suport del conjunt de les entitats del tercer sector que gestionen els serveis de la infància, ni tampoc amb un consens de totes les entitats que representen les famílies acollidores. I ho sabem perquè ens hem reunit amb la majoria d'elles, i així ens ho han traslladat, per poder parlar precisament d'aquesta iniciativa.

Des d'Esquerra Republicana pensem que l'interès superior del menor ha de ser sempre el principi rector de qualsevol decisió legislativa, tal com estableix el nostre ordenament jurídic i el dret internacional.

Aprofitarem, almenys al nostre entendre, i així ho volem fer des d'Esquerra Republicana, l'expertesa de tots els ponents i les ponents que podran participar en les compareixences a la ponència d'aquesta llei per millorar-ne el redactat, per trobar-hi les solucions valentes, però també solvents, sòlides i consensuades. Sense oblidar-nos que sempre hem de posar l'interès de l'infant en el centre.

I per acabar, com ja he comentat de manera privada a la diputada Berenguer, i també a les entitats que us heu posat en contacte amb nosaltres per saber el nostre posicionament, evidentment, nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn d'intervenció ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. Los niños donde mejor están y donde deben estar es con sus familias. Es un principio que dicta tanto el sentido común como la ordenación social. En caso de que su familia sea incapaz de hacerse cargo de él, lo prioritario es encontrar para el menor un ámbito lo más análogo posible a su familia natural. Lo ideal, por descontado, es que sus tutores pudiesen ser parte de su familia biológica: primos, tíos, abuelos, porque esto implica normalmente una continuidad en tradiciones y creencias. En caso de que esto no fuese posible, las familias de acogida son la elección más acertada, siempre antes que un centro.

Estarán de acuerdo conmigo que el objetivo siempre es ser lo menos disruptivo posible dentro de la vida del niño. En este punto nos encontramos con dos problemas, más políticos que sociales. El primero es el consenso mundial que dictan tanto sociólogos como pediatras de ser lo menos alterador posible dentro de la vida de un niño, y que inequívocamente es uno de los postulados que VOX lleva gritando décadas: los niños donde mejor están es con su familia natural y en el peor de los casos, con sus familiares biológicos, postulado que choca frontalmente con las políticas socialistas de inmigración, en las que no dudan en apropiarse de los menores que llegan a nuestras costas sin informar a las autoridades de su país de origen, ni siquiera molestarse en buscar a la familia natural o a los familiares biológicos de ese menor. Políticas socialistas apoyadas por sus socios de gobierno separatistas, desde Junts hasta Esquerra, a los que debe el señor Sánchez su poltrona, que han fomentado y alentado los secuestros institucionales de menores extranjeros no acompañados. Porque, miren, es más fácil el mensaje victimista que trabajar por el bien del menor y devolverlo donde debe estar, que es con su familia natural o con la biológica.

El segundo problema político e institucional con el que nos encontramos es que esta propuesta es un tejado nuevo para una casa en ruinas. En la Cataluña actual, tanto separatistas como socialistas han sido incapaces de salvaguardar la protección del menor. Su prioridad, según los informes de la Sindicatura de Cuentas, tanto el publicado en noviembre del 2024 como el publicado la semana pasada, ha sido el de lucrar a fundaciones y empresas de afines políticos. Como bien saben, y según también la Sindicatura de Cuentas y la Oficina Antifraude, los gobiernos de Junts y sobre todo los de Esquerra y Socialistas han demostrado una negligencia fuera de toda explicación en la gestión de tutelados y extutelados. La última han sido los 168 millones de euros en prestaciones fraudulentas, es decir, ayudas que daban a personas que no cumplían los requisitos para tenerlas, mientras nueve mil catalanes dependientes que sí cumplían los requisitos murieron el pasado año sin nada, esperando. ¿A quién dedicaron los socialistas y los separatistas esas ayudas? ¿A inmigración ilegal o legalizada fraudulentamente en sus ayuntamientos? Pues eso es lo que indican.

El caso es que, si no podemos garantizar el marco de actuación en tutelas, mucho me temo que menos podremos garantizar el de adopciones. Los niños no son los juguetes del Estado, como dio a entender la socialista Isabel Celaá; los niños necesitan y merecen una protección, no porque lo diga ninguna carta magna ni ninguna organización paragubernamental o globalitaria, sino porque es de sentido común, y nuestro instinto como humanos debe ir orientado a esto. Son los garantes de la transmisión de nuestra cultura y nuestras tradiciones. Por ello es tan importante que crezcan dentro de un ambiente en el que se impregnen de toda esa información.

Y por supuesto que estamos de acuerdo y pensamos que esta propuesta es acertada, pero primero hay cosas que resolver: hay agujeros de la Administración socialista repletos de putrefacción que se deben limpiar y auditar, protocolos que reparar y marcos que definir. No vale con cambios de nombre, manteniendo estructuras vicia-

das. No se trata de trabajar para disfrazar o para engañar a la opinión pública, como intenta hacer la consejera socialista de Derechos Sociales; se trata de derribar y de volver a construir desde las cenizas.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta –crec que aquest és el tractament correcte, potser algun dia les dones ens amoïnarem per adreçar-nos a les nostres companyes amb el tractament i el respecte adequat.

Bon dia. Estem davant d'una proposta de modificació de la normativa reguladora dels drets dels menors que requereixen mesures protectores d'una altra característica. Sense dubte, una qüestió complexa. Comuns va mantenir durant els passats mesos de desembre i gener diverses trobades amb entitats representatives tant de les famílies acollidores com de la defensa d'interessos de la infància –algunes de les quals ens acompanyen– i hem llegit amb molt de deteniment totes les aportacions que ens han fet arribar al respecte. Aquestes entitats mantenien respecte al contingut de la norma postures contraposades, cadascuna des d'un plantejament orientat a satisfer l'interès superior del menor, però que no permetia, en qualsevol cas, arribar a conclusions definitives. Així, partint en tots els casos de la constatació del mal funcionament d'aquest sistema d'acollida d'urgència –un exemple més de l'incorrecte funcionament els últims temps del sistema de protecció de menors al nostre país–, amb terminis que excedeixen tot sovint els sis mesos, en alguns casos gairebé quadruplicant-lo, i amb un quaranta per cent d'acolliments de durada superior als divuit mesos; els sis mesos han esdevingut, per tant, l'excepció en lloc de la norma.

Deia abans que els punts de vista de les entitats eren oposats, perquè mentre algunes sostenien la necessitat de la seva conversió en un acolliment preadoptiu per no trencar el vincle creat amb el menor, en canvi, d'altres plantejaven que hi havia més elements a considerar, i que el fet d'haver excedit la durada no modificava la idoneïtat o inidoneïtat de les famílies per a una adopció simplement pel transcurs del temps.

Un altre element que també apareixia de forma recurrent tenia a veure amb la diferència entre les diverses figures d'acollida: l'acollida d'urgència, d'una banda, de caràcter transitori per definició; l'acollida simple, de caràcter estable, però sense vocació de caràcter definitiu, que, en canvi, sí podria arribar a tenir, i l'acolliment preadoptiu, en el que la família acollidora té reconeguda aquesta idoneïtat per a l'adopció. O amb l'anàlisi de les conseqüències que sobre el menor té l'establiment de vincles afectius amb la família acollidora, inicialment d'urgència, durant períodes perllongats, i la seva posterior desvinculació d'aquesta mateixa família. En aquest sentit, resulta també rellevant la resolució del Síndic de Greuges, que analitza tant la durada de les acollides d'urgència i diagnòstic, en alguns casos superior als dos anys, com les possibles conseqüències sobre aquests menors, recomanant que es puguin estudiar els acollidors d'urgència com a possibles acollidors simples o adoptants, en cas d'oferir-s'hi, però sense predeterminar el resultat final d'aquest estudi.

La disparitat d'aquests punts de vista fa que cobri encara més valor tot el tràmit legislatiu per permetre un major coneixement, així com la conformació d'un consens el més ampli possible sobre la base de l'expertesa per introduir les modificacions necessàries que permetin superar la situació actual de durada excessiva d'aquesta figura de l'acolliment d'urgència i diagnòstic. La recent crisi entorn del funcionament de l'antiga DGAIA és la perfecta demostració de que la nostra actuació només pot estar orientada a l'interès superior del menor. Per tant, ja els avanço que aquesta serà l'única motivació del Grup de Comuns en aquesta qüestió.

I, a propòsit d'això, una reflexió que ja vaig compartir a l'última Comissió de Drets Socials amb motiu de l'última compareixença de la consellera, deixant de banda les situacions d'emergència, en situació ordinària, per què sempre s'ha d'externalitzar. Què porta a aquesta conclusió? Què justifica l'externalització, de vegades, pel que fa a la declaració d'idoneïtat o inidoneïtat de les famílies per a una possible acollida o una adopció? Per a què serveix aquesta externalització quant a l'interès del menor? Doncs en realitat no és útil en aquest sentit. I si no solucionem aquesta qüestió –altres qüestions també, eh?–, l'eficàcia dels canvis normatius, part dels quals estem tractant en el dia d'avui, doncs podria quedar en una eficàcia inexistent. Entenem el que hi ha en joc, però entenem també que es tracta de mesures per protegir el menor i, per tant, la valoració de la seva eficàcia per assolir aquest objectiu serà l'únic factor concloent per arribar a una conclusió útil per al benestar dels infants.

Recapitulant, per tant, valoració de què fer per superar la situació actual respecte a l'allargament d'aquest acolliment d'urgència; valoració de les conseqüències sobre el menor del trencament del vincle estabilitzat, però sobretot anàlisi de quin és l'últim interès del menor. Estem segures de que entre totes ho farem possible.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, gràcies. Bon dia, consellera, a les entitats que heu vingut i també als càrrecs del Govern i a la diputada Berenguer, que ha presentat aquesta proposició de modificació de la llei, que crec que és adient, no? Ens parla d'una llei que ja fa quinze anys que va sortir, i amb els temes de l'acolliment, doncs, és necessària una posada al dia. Nosaltres sí que creiem, per això, que s'ha de fer des d'un abordatge integral de tot el que significa, tot el que comporta l'acolliment dels infants. Veiem que és necessari, en general, millorar les condicions de l'acolliment familiar. La manca de famílies disposades, doncs, és un exemple clar de que s'han de fer canvis. Tenim massa nens i joves institucionalitzats i massa pocs acollits en família i, per tant, hem de veure com les incentivem, com les cuidem, quines garanties els hi donem perquè tinguem més famílies que ens ajudin en aquesta feina.

Però també hem de ser conscients que aquells infants que estan acollits en centres han d'estar en bones condicions, no? La guia aquesta, Equar, d'estàndards de qualitat en l'atenció residencial, què ens indica? Que de zero a sis anys no hauríem de tenir cap nen en una institució, i això no està passant ara. Doncs com ho fem, no?, com garantim tenir prous famílies. Però també que els centres s'han d'assemblar el més possible a una llar. Centres petits, entre deu i dotze places, això tampoc no està passant ara mateix. Tenim macrocentres amb quaranta, cinquanta places. A Girona, en un mateix edifici, apartat de la ciutat, en un racó, tenim –en un mateix edifici– dos centres d'acollida, on sovint tenim més de cent infants i adolescents, tots barrejats al mateix edifici. La consellera Paneque no és ara aquí, però és conscient d'aquest problema, perquè se li ha dit diverses vegades el problema aquest que tenim. Per tant, important també l'acolliment en els centres, no només amb les famílies.

I, efectivament, parlem de la durada de l'acolliment familiar. L'acolliment familiar hauria de ser una mesura temporal, no? Hi han diferents acolliments, d'una banda, però sí que hauria de ser una mesura temporal, d'una banda, fins que la família biològica pugui fer-se càrrec d'aquest infant. I aquí són determinants els recursos que destinem a que aquestes famílies es recuperin, tornin a tenir les condicions adequades per tenir una llar que pugui educar com correspon els fills. Per tant, cal molt més acompanyament als serveis socials municipals, que són els que fan aquesta primera línia de xoc, aquesta primera línia d'intervenció del sistema de protecció, per fer aquest acompanyament a les famílies. I potser no són suficients les eines ac-

tuals que tenim a través del contracte programa, perquè només un deu per cent dels menors acollits tornen amb les seves famílies biològiques. Per tant, claríssimament, hem de fer més feina amb les famílies.

Al que apunta la modificació de la llei que presenta el Partit Popular, en concret, és la durada excessiva de l'acolliment familiar d'emergència, aquests sis mesos que determina la llei, però que en la majoria dels casos dura fins i tot més d'un any. Aquesta modificació que proposa és per facilitar l'adopció dels menors per part de la família d'acollida, que ara mateix està trobant moltes dificultats per fer-ho. A nosaltres, d'entrada, ens sembla una mesura adient, ens sembla una mesura correcta, perquè l'infant porta molts mesos amb la família, però també pensem que, parlant dels infants, s'ha de ser extremadament prudent, perquè no podem caure en conflictes per determinar quin és l'interès superior de l'infant. I és important també..., tot i que al principi semblava una llei senzilla, creiem que és important escoltar veus expertes i de tècnics, però sobretot, és veritat, no dilatem innecessàriament aquest debat perquè, com deia molt bé la diputada, tenim famílies ara mateix en aquesta situació i és important que resolguem com ho farem.

Per tant, nosaltres sí que creiem que és important que modifiquem la llei, que ho fem des d'aquesta visió àmplia i integral de tot el que implica, que aconseguim que de zero a sis anys cap nen estigui institucionalitzat, i, per tant, com implementem que les famílies d'acolliment..., que en tinguem més i que puguin treballar bé; com fem un treball més intensiu amb les famílies biològiques perquè els nens puguin tornar amb aquestes famílies. Els que hagin d'estar en acolliment en centres..., doncs que sigui lo més semblant a una llar; la guia Equar –hi torno–, dimensió dels centres: deu, dotze places; ubicació, no els deixem a fora de les ciutats, que estiguin integrats; quines estructures físiques, quins equipaments, quins recursos humans han de tenir.

I, amb els acolliments d'emergència, el que cal fer primer: que dotem els equips d'atenció a la infància, l'EAIA, dels recursos necessaris perquè aquest diagnòstic es pugui fer en els sis mesos que diu la llei. Però, quan això no sigui possible, que és veritat que passa en molts casos, posem les necessitats del menor el primer de tot, i en això segur que trobem un acord ràpid.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Alguns grups van demanar que es retirés aquesta proposta per poder-hi fer esmenes, obviant la urgència de la seva aprovació. La modificació de llei és necessària per tal de dotar de més drets les famílies d'acollida en cas de possible adopció i protegir alhora els menors que han creat vincles afectius amb aquestes. Aliança Catalana va manifestar-se a favor de la modificació en la sessió plenària de març, en considerar-la positiva per a totes les parts implicades, i, per tant, voldríem aprofitar aquesta intervenció per ressaltar altres aspectes que considerem rellevants pel que fa a la protecció de la infància.

Fem servir el faristol per denunciar un cop més el descontrol que ha presidit la DGAIA i els nombrosos escàndols, no només econòmics, que l'han esquitxat darrerament i que han evidenciat deixadesa i negligència per part d'un organisme que teòricament havia de vetllar per la seguretat i benestar dels menors que retirava cautelarment d'unitats familiars inestables o amb problemàtiques incompatibles amb la cria dels fills. És evident que aquest principi s'ha vulnerat i que alguns menors han patit un tracte més vexatori i penós sota la seva custòdia que no sota la mateixa unitat familiar de la que teòricament havien de ser protegits. Això és inacceptable i escandalós.

Sota diferents governs i diferents colors polítics –Junts, Esquerra...–, aquest organisme ha malversat fons públics dels contribuents catalans fins a límits insospitats, xifrats ara mateix en 167 milions d'euros. L'obsessió per acollir adolescents no acompanyats del continent africà i beneficiar-se de l'entramat econòmic que aquest acolliment comporta ha fet que es desatenguin les necessitats, drets i interessos dels menors nacionals, que no només són obligats a compartir recursos i mitjans amb qui no hauria de ser aquí, sinó que, a més a més, són forçats a conviure-hi.

Aliança Catalana advoca per endurir les sancions en casos de negligència i maltractament en centres d'acolliment; més encara quan comportin responsabilitats penals, com en el cas de la menor que va ser prostituïda mentre l'Administració la tutelava. Alhora, cal maximitzar la seguretat i establir un major control policial en els centres d'acolliment i en els pisos pastera que els seus governs fan servir per col·locar MENAs i fer pagaments indeguts. És una vergonya que una família acollidora que dona resposta a una necessitat real del país cobri 496 euros mensuals per acollir un menor de zero a nou anys i que, en canvi, es destinin 4.045 euros mensuals a cada immigrant no acompanyat. És indecent. Què passa, que un marroquí menja deu cops més que un català?

A quanta gent han col·locat en aquesta màfia creada a redós de la immigració il·legal? A mi, cada cop que em diuen racista pel carrer i interpel·lo el gamarús que m'ho diu, resulta ser un educador social amb carnet d'Esquerra o de la CUP. Hi ha moltes paguetes i cadires en joc, eh?, aquí. Aprofitin, que la moma s'acaba.

La vicepresidenta primera

Per acabar aquest torn d'intervencions, té la paraula, per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, el diputat Mario García Gómez.

(Pausa. Veus de fons.)

Mario García Gómez

Gràcies, president. Consellers, consellera Martínez Bravo, diputades, diputats, entitats assistents, avui tractem un tema cabdal i de vital importància com és el de com millorem en la cura de la infància, en concret en els processos d'acolliment i d'adopció dels menors en risc. Per tant, considerem, d'entrada, que aquesta qüestió s'ha d'abordar des de la raó, el diàleg constructiu, la màxima entesa entre tots els grups parlamentaris i, sobretot, la màxima racionalitat possible.

I, respecte a la racionalitat, he tirat de clàssics i vull recordar el gran filòsof racionalista René Descartes, quan va posar en pràctica el seu dubte metòdic i, per tant, va posar en qüestió tot el seu coneixement assolit fins aleshores i va establir una sèrie de preceptes com a norma de conducta que l'ajudessin a transitar mentre s'establien les bases racionals del coneixement humà. És allò que vulgarment coneixem com a «moral provisional»; preceptes de vida que no tenen, però, una connotació negativa, cosa que sí que podrien inferir del terme «provisional», en tant que transitori. Aquest és un error que ve motivat per la traducció incorrecta del terme en francès «*morale par provision*», que no vol dir pas provisional, sinó que la traducció correcta hauria de ser de «moral per provisió», en el sentit de que fa referència a la provisió que portem a sobre quan emprenem un viatge, la motxilla que ens acompanya en el nostre viatge. De fet, Descartes mai abandonarà aquests preceptes de vida.

I, en el cas que ens ocupa avui, que és aquesta proposició de llei de modificació de la Llei 14/2010, de 27 de maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència, per garantir els drets dels menors en acolliment, quina és la nostra provisió?, com encarem aquesta reforma legislativa?, amb la qual estem d'acord i considerem necessari recordar abans que, de fet, ja estàvem d'acord amb el procediment d'urgència com a forma del debat. No va ser possible? Doncs ho farem de manera ordinària: en comissió, amb compareixences. Això sí, amb el compromís de no dilatar la reforma en el temps.

I la nostra provisió, amb la qual encarem el debat en la qüestió de l'acolliment infantil i en el tractament de la infància en general és la següent –he redactat sis preceptes que passo a enumerar. U, l'interès superior de l'infant per sobre de qualsevol altra consideració; estem parlant de subjectes especials de drets que cal protegir i preservar. Dos, defensar i seguir escrupolosament els tractats internacionals relatius a la infància. Tres, evitar, en la mesura d'allò possible, que els menors, sobretot la petita infància, hagin de romandre en centres; sempre és millor un acolliment en un entorn familiar que en un centre, tal com defensa la síndica de greuges. Quatre, el funcionament de l'Administració pública ha de restar sempre al servei de les necessitats dels infants, i no pas a l'inrevés; les disfuncions i els processos burocràtics no han de repercutir en la bona cura dels nostres menors. Cinc, establir uns criteris clars i objectius, per a tots els ciutadans i ciutadanes per igual, pel que fa als processos d'acolliment preadoptiu i vetllar per l'acompliment d'aquests. I sis, confiar i recolzar sempre les famílies acollidores, que són el millor exemple d'un conducta cívica, prosocial i solidària, que cal posar en valor i potenciar encara més; tenen tot el nostre suport.

En definitiva, des del nostre grup parlamentari, en tant que donem suport al Govern, treballem conjuntament per fer valdre i garantir amb fermesa els drets de la infància, tant a Catalunya com a la resta d'Espanya. Aquesta és la nostra provisió, i amb aquesta provisió encarem aquesta reforma legislativa.

I, senyors de VOX, la seva provisió en aquest tema, com en la resta, és enfangar tot allò que poden, menysprear el nostre sistema democràtic i canviar drets i llibertats per autoritarisme i repressió, al més pur estil del seu guru, Donald Trump.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, i atès que no s'hi ha presentat cap esmena a la totalitat, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i cinc minuts.

La sessió es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta.. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bona tarda. Es reprèn la sessió.

Proposició de llei del tercer sector (debat de totalitat)

202-00037/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat de la proposició de llei del tercer sector.

En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindran els sis grups parlamentaris proposants. Tal com vam acordar a la darrera Junta de Portaveus, tots els grups parlamentaris tindran un únic temps de cinc minuts cadascun.

Té la paraula en primera instància, per presentar la iniciativa i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé, gràcies president. Bona tarda a tothom. Bona tarda, consellera. Bé, en primer lloc voldria saludar els representants de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social que avui ens acompanyen, també de la Confederació del Tercer Sector Social –sé que s'aniran incorporant perquè estaven dinant i anaven una mica justos de temps, però segur que en breu hi seran tots–, perquè és evident que són els veritables protagonistes en aquest debat sobre la proposició de llei del tercer sector; una proposició que han treballat des de la seva experiència, resultat de molts i molts anys de dedicació, de contribució en la construcció d'una societat millor, una societat més justa, una societat que no resti impassible al patiment de la gent.

Perquè si existeix un tret diferencial del que podem estar orgullosos, característica que ens defineix a Catalunya, sens dubte és el sector social. Format per trenta-set federacions, tres mil entitats, associacions, fundacions, cooperatives, empreses d'inserció, centres especials de treball i entitats singulars. Cent deu mil persones hi treballen, 360.000 persones voluntàries que atenen 2 milions de catalans i catalanes i sí, cal reconèixer tota aquesta tasca amb aquesta futura aprovació d'aquesta llei, perquè sou part essencial i indispensable en la construcció del nostre estat del benestar, i perquè Catalunya no s'entendria sense el sector social.

Un marc normatiu que, a més de fer aquest merescut reconeixement, estableix i regula qüestions tan importants com la creació d'un cens públic d'entitats amb uns principis rectors. Així mateix, regula la col·laboració del tercer sector social a Catalunya amb el sector públic i privat. Estableix els instruments de col·laboració, vetllant per la qualitat de l'atenció a les persones, la sostenibilitat dels serveis i el màxim retorn social dels recursos públics, establint el diàleg com a principal actiu amb l'acció dels governs per, entre tots, treballar plegats per una Catalunya més justa i igualitària.

També –i molt important– estableix mecanismes d'avaluació de l'impacte social de les polítiques públiques, del retorn social de la inversió pública gestionada pel tercer sector, no només amb indicadors de caire econòmic, sinó també indicadors que mesurin l'impacte de gènere i de la inclusió social i laboral dels col·lectius en situació de vulnerabilitat, persones amb discapacitat, persones amb problemes de salut mental o les persones que es troben en risc d'exclusió social.

A més, la llei no s'oblida d'un actiu tan important com és el voluntariat. A l'inici de la intervenció parlava d'aquests 360.000 voluntaris i voluntàries que en formen part, i voldria aturar-me aquí per fer una menció especial de tots aquests voluntaris i voluntàries, tots ells amb noms i cognoms, que de manera anònima i altruista dediquen el seu temps, però sobretot la seva passió i amb la seva tasca aconsegueixen transformar vides.

També avui parlem de reconeixements merescuts, i voldria adreçar unes paraules a l'Enric Morist, un referent indiscutible del tercer sector social, una persona que sempre va estar disposada a escoltar a tothom, a ajudar a tothom; persona abnegada en la lluita contra les desigualtats en totes les seves formes i manifestacions, l'Enric aquests dies ha rebut moltes mostres de reconeixement i homenatges, tots ells meritíssims. Però el millor homenatge que li podem fer des d'aquest Parlament és continuar amb el seu llegat i treballar plegats per poder aprovar la Llei del tercer sector social que avui debatem. Aprovar una llei que esdevingui una realitat i que enforteixi aquest sector.

I ja per acabar, voldria fer meua una frase de l'Enric que tots i totes hauríem de recordar tots els dies: «La qualitat d'un país és també com tracta la gent en situació de vulnerabilitat.»

Gràcies, Enric.

El president

Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts i té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler per tal de presentar la iniciativa.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, diputats i diputades. També aprofito per agrair la presència dels representants d'entitats del tercer sector social.

El darrer mes de maig ens va deixar de manera sobtada l'Enric Morist, el president de la Taula del Tercer Sector Social de Catalunya. Vaig tenir el privilegi de coincidir amb ell en aquest Parlament i vaig poder ser testimoni de la seva esperança, empena i determinació per reconduir el debat sobre la llei del tercer sector social a les vies d'aquest tren parlamentari.

Aquest era un dels seus últims reptes de la seva llarga trajectòria professional lluitant contra la pobresa i l'exclusió social de les persones més vulnerables del nostre país. Per tant, el llegat que ens deixa a les entitats, als professionals del sector, als partits polítics, no és menor. I si avui estem debatent la proposició de llei del tercer sector social és precisament gràcies al treball i a la feina incansable de persones com l'Enric Morist i dels professionals que ens acompanyen avui durant aquesta sessió de Ple.

La proposició de llei del tercer sector social va entrar a registre per primer cop el 2022. Tres anys després i amb unes eleccions pel mig, avui tornem a reprendre'n la tramitació. A excepció de VOX i Aliança Catalana, tots els grups parlamentaris hem registrat conjuntament el text de la proposició de llei del tercer sector i ens hem compromès a anar avançant junts per tal de consolidar el tercer sector social com un dels actius més essencials del sistema de benestar de Catalunya.

El tercer sector social, format per les entitats jurídiques, ha estat un gran aliat de l'Administració pública. Allà on no hi arriba ho fan les entitats d'iniciativa pública i privada, de caràcter social, sense ànim de lucre i donant respostes als reptes que cada vegada són més complexos en l'àmbit de la dependència, de la discapacitat, de la salut mental, del sensellarisme, de la pobresa i l'exclusió social. I si mirem les xifres, el tercer sector social català té més de 3.000 entitats sense ànim de lucre, gairebé 110.000 persones treballadores i més de centenars de milers de persones voluntàries que donen serveis i acompanyen gairebé 2 milions de persones que es troben en situació o en risc d'exclusió social a Catalunya. Aquesta és una imatge indiscutible de la realitat del nostre país, però no hi ha un marc jurídic que empari les entitats i en defineixi la seva relació amb l'Administració. Per això, des de Junts reivindicuem una llei del tercer sector per establir un marc legal que reconegui la feina i contribució de les entitats socials catalanes a la societat.

De fet, no demanem res que no tinguin altres territoris europeus. Aquesta llei ha de garantir la participació més activa d'entitats socials en la cocreació de polítiques públiques, facilitant o creant mecanismes que facilitin el diàleg i la col·laboració. També ha de permetre desenvolupar mesures de finançament que assegurin la sostenibilitat financera i que aportin seguretat jurídica a les organitzacions socials. Necessitem un sistema de finançament més estable i adaptat a les necessitats socials.

Aquesta llei és imprescindible per reforçar la cooperació publicosocial, però també ha de servir per endreçar el conjunt del sector i establir criteris més transparents i de rigor de la gestió dels recursos públics. Des de Junts, i com hem anat confirmant i acordant amb les entitats, ens comprometem a construir sobre la feina ja feta i agilitzar el procés de tramitació d'aquesta llei. Per tant, demanem que tiri endavant la proposició de llei amb el màxim consens polític possible, perquè el país necessita un tercer sector social eficient i que tingui les condicions normatives i econòmiques necessàries per poder seguir donant resposta als reptes socials d'avui.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Moltes gràcies, senyor president, honorables consellers, diputats i diputades... Donar també la benvinguda als membres de les juntes directives de la Taula i la Confederació del Tercer Sector. Afegir-me, afegir-nos al record a l'Enric, i recordar també en Pepe Gassó. Avui estic segur que l'Enric i el Pepe ens haguessin acompanyat des d'aquestes tribunes, perquè tots dos estan en l'origen d'aquesta iniciativa legislativa que avui el Ple prendrà en consideració.

Efectivament, una legislativa llarga, llarga en el seu procés d'elaboració en el propi sector i llarga ja en la tramitació parlamentària. L'octubre del 22 aquest Ple va prendre en consideració aquesta mateixa proposició de llei. El text, quan es va dissoldre el Parlament, tot just acabava de començar la fase de presentació d'esmenes, és bastant inconcebible que al Parlament tardéssim tant en elaborar aquesta normativa. Esperem que, en aquesta legislatura, el treball fet a la passada legislatura, amb dotzenes de compareixences, ens permeti fer-ne una tramitació suficientment ràpida.

Aquesta és una llei que desenvolupa les previsions que contempla l'Estatut d'autonomia en matèria del tercer sector i pretén convertir en llei allò que és una realitat del nostre país, que és l'existència d'un densíssim teixit social i que, a més a més, aquesta realitat del nostre país és un tret distintiu del que som com a societat, del que som com a nació, del que som de país; una densa xarxa d'entitats socials tan orientada a la defensa de drets –no podem entendre els avenços en els drets socials en aquest país sense la presència del tercer sector– i alhora una xarxa imprescindible com a aliada de les administracions públiques en el desenvolupament de serveis i suports especialitzats. I que molt sovint recordava l'Enric Morist, justament això defineix també el tercer sector com a servei públic.

Un sector plural i divers en els seus orígens: de les famílies, en el cas, per exemple, de l'àmbit de la discapacitat intel·lectual; de les persones en primera persona, en el cas de la discapacitat física o la salut mental, o en el cas de les infàncies, de les professionals i els professionals del sector; entitats, grans i petites, entitats a nivell de país i entitats a nivell local, entitats laiques i entitats vinculades en el seu origen a l'Església; entitats amb vincles d'àmbit estatal i entitats exclusivament catalanes. Un sector plural però que comparteix els valors de l'altruisme, la fraternitat i la solidaritat.

Una llei que pretén convertir també en llei el diàleg cívic, el diàleg entre el Govern de la Generalitat i el tercer sector. I haig de remarcar que en l'etapa del president Aragonès aquest va ser un diàleg que vam començar a formalitzar en moments claus de la passada legislatura. Un marc legal que pretén apostar que la relació entre l'Administració de la Generalitat i les administracions locals superi la lògica de la contractació i aposti preferentment per la lògica de la concertació.

Crec que aquest és un element fonamental d'aquest marc legal. Tindrem ocasió en els propers mesos de discutir la llei que regularà específicament l'acció concertada, el projecte de llei d'instruments de provisió del sistema de serveis socials de Catalunya.

I permetin-me expressar una convicció: en un país més complex, amenaçat per múltiples fractures socials, necessitem més capital social pont que representa el tercer sector: als barris amb més dificultats i problemes del nostre país, el paper de les entitats socials és fonamental per generar vincles i per generar confiança, per donar suport a les persones, per atendre els col·lectius que tenen més necessitats.

Els hi podria posar l'exemple de l'Ateneu Sant Roc, a Sant Roc de Badalona, o també les comarques rurals més envellides del nostre país, fa pocs dies, amb la diputada Vergés, visitàvem l'associació Alba a Sant Martí de Maldà –imprescindibles per oferir serveis a aquestes comarques.

Però també necessitem més societat civil per afrontar els reptes de la defensa de la democràcia. Els règims autoritaris, com l'hongarès, que estan qüestionant el sistema democràtic, allò que primer ataquen és la societat civil, les associacions, les fundacions, la iniciativa dels ciutadans que s'autoorganitzen. Aquesta llei també ens ha de servir no només per fer legal allò que és real, per establir aquestes fórmules de col·laboració i cooperació entre les administracions catalanes i el tercer sector, sinó també per enfortir la democràcia i per enfortir la cohesió social.

Jo espero que aquesta legislatura sí que siguem capaços d'aprovar de manera definitiva la llei del tercer sector que aquest país necessita.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bona tarda a tothom. Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, entitats, representants del tercer sector, Confederació... Ens sumem també al record, al pensament i la petjada d'Enric Morist.

El tercer sector és aquell espai entre l'Administració pública i l'interès privat on la ciutadania s'organitza i treballa per un bé comú i uns valors que s'han de considerar dignes. El Partit Popular, en línia amb aquella mirada de la tradició més de l'humanisme cristià, en la qual també s'ha reivindicat amb força aquesta esfera de concertació cívica, de cooperació entre ciutadans i aquell punt òptim no extremista d'aquell liberalisme clàssic, considerem que la vida social i comunitària és molt més rica i més interessant que un simple joc d'interessos individuals. El desitjable és el pluralisme de models en la prestació dels serveis, la llibertat d'elecció de ciutadania sobre aquell model que es vol escollir, però sempre garantint un sector públic eficaç i eficient i, sobretot, de qualitat i per a tothom.

Per tot plegat, sí que des del Partit Popular votarem a favor del tràmit d'aquesta llei, sens perjudici de totes les esmenes, aportacions que s'hi considerin necessàries i condicionat al text que en resulti finalment, però volem deixar una qüestió molt clara: en cap cas el guany personal o qualsevol altre guany fraudulent, una possible mercantilització a costa dels més dèbils, a costa dels més fràgils ha de tenir cabuda.

Una democràcia madura, senyors, va més enllà de votar cada quatre anys, de tripijocs, de martingales parlamentàries, de victimismes o de bones oratòries; ajuts socials sense control, mossegades pertot arreu, tal com estem sent testimonis són molt allunyats d'aquesta concepció del bé comú, de la política exemplar i de la moral. És pura indecència; és l'antítesi de la moralitat, de la filosofia política, com dels grans mestres grecs i romans, els pioners del tercer sector social més pur i no corromput.

En bona mesura, la salut i la puixança del tercer sector revela la salut d'una democràcia. Volem un sector fort, professionalitzat, dinàmic, arrelat a la comunitat, reconegut institucionalment en la seva funció d'atenció i suport als col·lectius en situació de vulnerabilitat, però estarem amatents perquè hi hagi una gestió adequada i transparència. Garantir la transparència en la gestió dels serveis públics, la necessitat d'una supervisió i un control efectiu de les entitats que reben finançament públic.

Escàndols com el de la DGAIA són inadmissibles: milions i milions de pagaments indeguts, diners públics que surten de la butxaca de tots els catalans. Un tercer sector, sí, però ja n'hi ha prou de fer ús de la política i disfressar de solidaritat únicament finalitats partidistes i interessos particulars en benefici d'empreses, d'entitats, de fundacions «amigues de», «amb carnet de» o «simpatitzants de» (*aplaudi-ments*). Més enllà de canvis de noms, de tiretes superficials a problemes descomunals, els diners dels catalans no cauen del cel, com hem dit.

Per tant, amb tot, queda summament clar que la llei ha d'incloure –i així ho exigim– mecanismes de control i de fiscalització per a aquestes entitats, fundacions del

tercer sector social. El Partit Popular sempre ho hem dit, som defensors de la col·laboració publicoprivada, d'aquella que fa bé les coses, que compleix amb estàndards de qualitat, d'absoluta transparència. Per això no podem criminalitzar tot el tercer sector, però tampoc seria just si passéssim per alt i ens posicionem al costat de xarxes clientelars i de forats negres.

Volem professionals que compleixin satisfactòriament amb la seva tasca i, per tant, que rebin el reconeixement que és merescut. Amb això volem dir que han d'estar ben pagats, que són gent bona, treballadora, que treballa des de la trinxera, que ningú els ha regalat cap feina, que tenen un bon currículum i són treballadors precaris. Per tots ells defensarem també aquesta llei.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Conselleres, diputades, entitats del tercer sector que avui ens acompanyen... Vull començar amb un record per a l'Enric Morist, que el passat 5 de març, junt amb una representació de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social i de la Confederació empresarial del Tercer Sector Social de Catalunya, van comparèixer davant de la Comissió de Drets Socials i Inclusió per informar sobre aquesta proposta legislativa del tercer sector social. Per tant, avui continuem amb aquesta tasca. Moltes gràcies.

Per tant, saben vostès que Comuns considerem la gestió directa com la forma més eficaç de gestió en la prestació de serveis públics, però saben també que considerem essencial garantir el blindatge dels drets socials de tots ells, sense excepció, enfront de la xacra de la mercantilització i el lucre de grans corporacions empresarials que prioritzen els seus guanys sobre la qualitat dels serveis a les persones, que, en canvi, és un dels *leitmotifs* de les entitats del tercer sector. Per això reconeixem la seva tasca d'intervenció social i educativa. Un reconeixement que té forma de llei, impulsada pel propi sector, i que calia recuperar després de que la convocatòria electoral la fes decaure. Complim, per tant, aquest compromís d'impulsar la llei del tercer sector social de Catalunya a partir del treball conjunt, realitzat, participat i consensuat amb les entitats representatives del tercer sector social de Catalunya. Un nou marc legislatiu que, entre altres qüestions, ha de reconèixer aquest tercer sector com a element clau per al país, garantir-ne la seva sostenibilitat i fer-ho, a més a més, a la major brevetat possible.

I ho fem des de la constatació de que el desenvolupament de les polítiques de protecció i promoció social com a competència pròpia de la Generalitat pateixen la feblesa i manca d'articulació d'un sòlid i estable sistema de serveis socials i també dels més de catorze anys d'infrafinançament dels serveis d'atenció a les persones amb un tercer sector social sense el suport institucional que li hauria de correspondre i amb els i les professionals de l'acció social sotmesos a una precarietat inacceptable, sobre la qual és urgent intervenir, perquè és urgent garantir unes condicions laborals i salarials equiparables a les dels treballadors públics de la Generalitat, particularment els del sector de la salut, en un context en què, a més a més, anem cap a una integració de l'atenció social i sanitària, evitant d'aquesta forma la contínua pèrdua de professionals i també de qualitat de l'acció social a Catalunya i, per tant, una encara major precarització de l'atenció a tots els usuaris i usuàries dels serveis.

El sistema públic dels drets socials ha de poder incorporar un diàleg transparent i un marc de coordinació, assessorament i col·laboració estables amb les associacions representatives del tercer sector, amb la societat civil organitzada, així com promoure polítiques dirigides no només a pal·liar les problemàtiques socials, també, naturalment que s'ha de contribuir a pal·liar les problemàtiques socials, sinó principalment

a la prevenció d'aquestes abans de que puguin sorgir i, sobretot, abans de que puguin esdevenir cròniques.

Cal apostar, doncs, per les entitats socials i comunitàries i cal fer-ho com a alia-des estratègiques de les administracions públiques a l'hora de desplegar i a l'hora d'amplificar polítiques socials de país. Aquesta aposta implica garantir marcs de relació estables amb l'Administració per a la sostenibilitat dels serveis que presten. De ben segur, quan debatem el projecte de llei entorn dels instruments de provisió tindrem ocasió de tornar a parlar al respecte. Però, en qualsevol cas, cal garantir aquests marcs de relació estables amb les administracions per a la sostenibilitat dels serveis que presten. I acompanyar i donar suport al sector també en les estratègies d'innovació i qualitat, en la millora retributiva de les professions socials i de les seves professionals, en la transformació digital o en la sostenibilitat ambiental de les organitzacions, entre d'altres.

En qualsevol cas, el compromís del Grup de Comuns entorn a tirar endavant aquesta iniciativa. I confiem que la norma que avui passa al debat de totalitat contribueixi a assolir amb plenitud tots aquests objectius.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I en darrer lloc, per presentar la iniciativa, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Molt bé; gràcies, president. Salutacions, diputades i tots els representants del tercer sector que avui ens acompanyen. La veritat és que a la CUP hem tingut algunes contradiccions a l'hora de presentar aquesta llei. És cert que nosaltres som defensors de la gestió pública, d'una gestió cent per cent pública, però quan parlem d'aquesta gestió pública parlem també de donar un servei públic, de donar un servei que sigui plenament sense ànim de lucre. I, per tant, del que la CUP n'estem totalment en contra és de qui està mercantilitzant els drets de les persones, de qui se n'aprofita, per a benefici propi, de la gestió d'allò públic.

Nosaltres creiem que hi ha entitats del tercer sector que fan una feina meravellosa, que fan una funció social que és necessària, que, amb la seva peculiaritat, aporten riquesa, aporten cura, aporten allò que a vegades a l'administració falta –expertesa, garantia de drets...–, i, per tant, crec que s'han de protegir; són imprescindibles. Hi ha una part d'entitats del tercer sector que hem de protegir i que actualment, amb les eines que tenim actualment, no estan protegides. M'explicava l'altre dia una entitat del tercer sector petita que feia quatre mesos que no estava cobrant de la Generalitat i que, per tant, per poder pagar les nòmines havia de demanar un crèdit; un crèdit de què després els interessos els hauria de pagar ella mateixa. Això no pot ser; hem de protegir aquesta part.

Però també, al mateix temps, el panorama que ens descriu, per exemple, l'últim informe de la Sindicatura de Comptes..., ens dibuixa un marc que des de serveis socials permet el pillatge: no hi ha supervisió que garanteixi que es protegeix l'interès general quan s'estan manegant els diners públics; hi ha manca de seguiment i de control eficaç; no es treballa amb una cultura de la transparència; no hi ha garantia d'imparcialitat, ni d'integritat ni d'objectivitat en la gestió dels recursos públics. Per tant, hem arribat a un extrem en què fins i tot Antifrau està investigant l'enriquiment il·lícit d'algunes d'aquestes entitats. La llei hauria de poder evitar aquesta mercantilització dels drets. Ha de blindar la fiscalització.

D'altra banda, el Protectorat de la Generalitat, que és l'òrgan supervisor de les fundacions, és un òrgan que no té recursos per fer aquesta fiscalització. És un òrgan que tampoc no té independència, depèn directament de la Generalitat, que al final és

qui fa aquesta malversació de la qual estem parlant. Per tant, això ha de quedar també garantit amb aquesta llei.

En temes laborals sí que hi ha una part de sous que és l'Administració qui ha de posar aquesta equiparació salarial, però també hi ha una part de condicions que depèn de les entitats del tercer sector: o excés de jornades parcials; manca de transparència pel que fa a, per exemple, que els treballadors coneguin les ràtios o els graus de discapacitat dels usuaris i, per tant, quines són les ràtios que els hi toca; els calendaris laborals... Aquí falta transparència, protecció i dignitat en les condicions laborals dels treballadors i això també és feina del tercer sector. Tant de bo amb aquesta llei puguem blindar tot això.

Per tant, nosaltres al final impulsem aquesta llei. També tirem endavant amb aquesta iniciativa legislativa, perquè creiem que s'ha de protegir aquest tresor de la societat catalana, però que al mateix temps hem de garantir control, transparència, rendiment de comptes, assumpció de responsabilitats, fiscalització de diners públics, supervisió i dignitat per als professionals que en formen part. Espero que ho aconseguim perquè també tenim clar que si amb el text final tot això no queda garantit, tot i ser proponents, la CUP no tindrem cap problema a votar en contra d'aquesta llei que no garanteixi això que ara mateix estem dient.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Tot seguit, i atès que no s'hi han presentat esmenes a la totalitat, intervindran la resta de grups per tal d'expressar el seu posicionament per un temps de cinc minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus.

I, en primer terme, per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Queremos empezar esta intervención agradeciendo desde VOX el trabajo que realizan muchas entidades del tercer sector. Un trabajo que da cobertura a la parte social más vulnerable y que debería hacer la Administración pública, el Govern de la Generalitat, con nuestros impuestos. Una labor que es responsabilidad de la macroestructura pública que pagamos entre todos los catalanes. Pero no lo hace. Esta mastodóntica y sobredimensionada Administración pública utiliza el dinero de nuestra hucha en otras cositas. ¿Verdad, señores socialistas? *(Remor de veus.)*

Hace unas semanas, el Partido Socialista presentó una enmienda a una propuesta de Junts, en la comisión de sanidad. Versaba sobre los fármacos para enfermedades raras. Lo que venía a decir esa enmienda, que aceptó Junts y que fue apoyado por el resto de los grupos –Esquerra, comunistas, Partido Popular– excepto por VOX, era que mientras el Estado –es decir, los socialistas– no financiase los fármacos para enfermedades raras ya aprobados por la Agencia Española del Medicamento, fuesen las propias farmacéuticas –la empresa privada–, las que corriesen con el coste de estos fármacos. Hablamos de fármacos que los socialistas tienen años en la nevera pendientes de financiar con dinero público por puro capricho mientras enfermos mueren en España. *(Alguns aplaudiments.)*

En fin, esta ley es un poco lo mismo pero añadiendo un sesgo ideológico. Por eso no nos extraña que también haya sido apoyada por todos los grupos de esta cámara –Junts, Esquerra, socialistas, comunistas y Partido Popular. Es una ley donde se carga con el trabajo y la responsabilidad del Estado a entidades privadas sin ánimo de lucro, que suplen la labor de ayudar a las personas que socialistas y separatistas han dejado tiradas en la cuneta. Pero esta ayuda no se repartirá en igualdad de condiciones a todas las asociaciones o fundaciones del tercer sector. Ya lo hemos visto con los chanchullos de la DGAIA. Así que a estas alturas todos los catalanes deberían

saber ya a quien van a ir a parar todas estas subvenciones y contratos de la Administración socialista.

Esta ley, una vez más, vulnera el principio constitucional de igualdad, artículo 14, así como los principios de concurrencia, mérito y capacidad, y sustituye el mercado libre por un sistema de adjudicación completamente discrecional al que deberán someterse las entidades que quieran entrar en el reparto de contratos públicos. Es decir, si las entidades no trabajan con perspectiva de género, tienen muy poquitas posibilidades de entrar en la ruleta de la fortuna de los contratos públicos repartidos por los socialistas, porque es bien sabido que la pobreza solamente ataca a las mujeres; no existen hombres pobres, o vulnerables o con necesidades, y, si existen, que les den sopas con hondas, ¿verdad, señores socialistas? (*Alguns aplaudiments.*)

Aquí, a los socialistas y a los comunistas, lo que les importa es posicionarse como el Gobierno más feminista de la historia para cumplir con su agenda *woke*. Si no, que se lo digan a Ábalos, a Errejón, a Koldo y a Monedero, todos ellos grandes defensores de la dignidad y de la valía de la mujer. (*Alguns aplaudiments.*) Si en su eslogan o en su web hay un apartado dedicado a los LGTBI+, entonces sus posibilidades de conseguir los ansiados contratos o subvenciones se multiplican exponencialmente. A esto, añádanle las entidades que forman parte del cupo separatista, que fomentan la ruptura con el resto de España, que es el pago a Esquerra Republicana al que ya nos tiene acostumbrados los socialistas, porque Illa les debe su sillón de aquí y Sánchez, el suyo de Madrid.

Si de verdad les interesase ayudar a las personas vulnerables, y no hacer de ellos un negocio, empezarían por reducir el gasto político, los altos cargos, las consejerías inútiles y las subvenciones millonarias a empresas de afines para mantener MENAs, tal y como han hecho con la DGAIA. Así podrían dejar de extorsionar al empresario para favorecer la creación de empleo, que es la única manera de reducir y acabar con la pobreza. Así tendrían dinero para construir residencias para personas dependientes y combatir la soledad no deseada, o vivienda social para todos esos catalanes que actualmente viven en la calle. Y así podrían empezar a preocuparse, de una vez por todas, por las personas que de verdad lo necesitan. Pero para esto hay que empezar por dejar de pensar en el enriquecimiento personal y el de su banda, señores socialistas.

Muchas gracias.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

En pocs mesos ha quedat a bastament acreditada la seva incapacitat i la dels governs anteriors per controlar el Departament de Drets Socials i molt especialment la DGAIA. Cent cinquanta-quatre centres contractats en procediments d'emergència sense motius legalment justificats, i facturació superior a la contractació, amb pròrrogues sense documentar i pagaments sense cobertura jurídica. La factura de la immigració il·legal que han derivat a la societat catalana ha resultat ser fosca i costosa fins a límits imprevisibles.

Davant aquesta ineptitud i frau evidents, pretenen aprovar una proposició de llei que afecta fundacions, associacions i altres entitats de caire social. Aliança Catalana creu en l'obligació moral que l'Administració té vers els ciutadans vulnerables del país i creu també en la necessitat de dotar de mitjans, formació i recursos els voluntaris i professionals que col·laboren amb entitats del tercer sector, sempre que no siguin, és clar, organitzacions criminals al servei del tràfic humà intercontinental. No han depurat responsabilitats, ni penals ni polítiques; no han recuperat ni un euro dels fons malversats; han perdut completament la confiança del poble, i, tot i així, continuen maquinant a costa dels drets socials.

Pretenen perpetuar el model subvencionador que afavoreix entitats alineades ideològicament amb les seves polítiques immigratòries suïcides; entitats que promouen l'avenç demogràfic de cultures i contracomunitats incompatibles amb els valors i civilització occidentals. No podem ni volem assumir com a propi el discurs multicultural que vostès fiancen i subvencionen amb diners públics i que legitima la no integració dels nouvinguts a la nostra cultura, els nostres valors i el nostre mercat de treball. No permetrem que es continuï vinculant la immigració illegal i descontrolada a tota mena de bondats i riqueses que només existeixen en la ment pèrfida de qui viu als barris alts i amb escortes a la porta.

A la Taula del Tercer Sector hi ha poca representació d'entitats que millorin la vida dels catalans vulnerables i una clara sobrerepresentació d'entitats que contribueixen a l'efecte crida immigratòria i a la substitució cultural i demogràfica del nostre poble. Creiem fermament que els nostres recursos s'han d'orientar i invertir en el benestar dels catalans i molt especialment en el dels catalans que es troben en situació de vulnerabilitat. No podem continuar regalant els nostres recursos a qui arriba irregularment i s'empadrona de manera fraudulenta per fer ús indegut dels nostres serveis públics i accedir a ajudes socials. Les ajudes socials cal reservar-les per a les capes més vulnerables de la nostra pròpia societat.

Aliança Catalana creu en la cultura de l'esforç i del treball, no en la cultura de la dependència i del subsidi que vostès pregonen. Diuen els experts *woke* que hem de menester immigrants per poder pagar les pensions. La realitat és que la immigració que vostès han fomentat i fomenten és una càrrega social per als contribuents. La prova que ho certifica és la proliferació d'entitats i fundacions que intenten lucrarse públicament d'aquest desori. Mentre vostès treballen per dinamitar l'estat del benestar, Aliança Catalana treballa per restituir l'estat català pròsper, segur i occidental que es mereixen els nostres fills.

El president

Acabat el debat, i atès que no s'hi ha presentat cap esmena a la totalitat, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Proposició de llei de creació del Centre Català d'Empresa i Drets Humans (debat de totalitat)

202-00038/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades a la proposició de llei de creació del Centre Català d'Empresa i Drets Humans. En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindran els cinc grups parlamentaris proposants. Tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus, tots els grups parlamentaris tindran un únic temps de cinc minuts cadascun.

Té la paraula, en primera instància, per presentar la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Alberto Bondesio Martínez.

Alberto Bondesio Martínez

Gràcies, president. Consellers, consellera, diputades i diputats, en primer lloc, vull donar la benvinguda als membres de Lafede.cat i altres organitzacions que treballen per la justícia social a casa nostra i a cent tres països on treballen.

Diputades i diputats, després de deu anys i reconeixent la tasca feta en la legislatura anterior, amb més de quaranta-cinc compareixences en comissió, avui avancem amb aquesta proposta legislativa per a la creació del Centre Català d'Empresa i Drets Humans. Més de deu anys després, esperem per fi cloure un procés llarg, que ens interpel·la a tota la societat, per a un desenvolupament just i sostenible de prosperitat compartida, a casa nostra, a la Unió Europea i a nivell internacional, particularment

vers el sud global. De fet, segons l'Eurobaròmetre del Parlament Europeu del passat febrer del 2024, la majoria de la ciutadania de la Unió Europea situava en tercera posició la protecció dels drets humans a escala europea i mundial en relació amb els valors que el Parlament Europeu hauria de defensar en els propers cinc anys.

El Grup Parlamentari Socialista i Units per Avançar donem suport a una internacionalització amb impacte positiu i de valor compartit. I aquest només pot ser-ho quan és amb ple respecte als drets humans i a la protecció del medi ambient, a nivell governamental, social i també empresarial.

Aquest Centre Català d'Empresa i Drets Humans s'emmarca legislativament en dos àmbits de la legislació internacional, a Nacions Unides, amb la guia de Nacions Unides de 2011 sobre principis rectors d'empreses i drets humans, i a la Unió Europea, amb la directiva sobre diligència deguda de les empreses en matèria de sostenibilitat, aprovada pel Parlament Europeu i el Consell ara fa tot just un any.

Diputades i diputats, si el Parlament Europeu va votar per excloure productes i serveis del mercat europeu vinculats a l'explotació infantil, al treball forçat i a la contaminació, no ho farem també en aquest Parlament de Catalunya?

Voldria donar-los les tres raons per les quals hauríem de votar a favor d'aquesta creació del Centre d'Empresa i Drets Humans. Primera raó, aquest centre és una iniciativa emblemàtica per impulsar una acció coherent en polítiques d'internacionalització de l'empresa que vetllin per la garantia dels drets humans i ambientals generadores de treball digne i promotores del benestar, tal com recullen els marcs europeu i internacional. Segons l'enquesta YouGov Survey del 2023, el vuitanta-cinc per cent de la població de divuit mercats internacionals estava d'acord en que les empreses han de tenir responsabilitat legal de garantir que no estan involucrades en la violació de cap dret humà. Això, aquest percentatge, a Espanya augmenta fins al noranta-dos per cent.

Segona raó, aquest centre permetrà donar eines perquè les empreses puguin desenvolupar els seus processos d'internacionalització dins de marcs ètics i d'acord amb els drets humans, com, de fet, la gran majoria d'empreses catalanes ja fan i cal reconèixer.

I com a tercera raó, el centre garantirà un seguiment que pugui donar resposta quan hi ha hagut un impacte negatiu sobre els drets humans i el medi ambient en l'acció empresarial.

Per totes aquestes raons, estem convençudes i convençuts que la gran majoria de grups parlamentaris arribarem a consensos per tirar endavant aquesta llei, escoltant a tots els sectors i actors implicats –govern, ONGs, sindicats i organitzacions empresarials o cambres de comerç. Així ho vam fer al Parlament Europeu amb la diligència deguda encapçalada per una diputada socialista.

Hem de ser conscients, però, que el marc europeu s'està redefinint des del març de 2025 i que aquesta llei la farem en paral·lel a la negociació europea basada en la proposta òmnibus de la Comissió Europea, en la que ja s'està treballant des del mes d'abril.

Des del Grup Parlamentari Socialistes, aquest futur Centre Català d'Empresa i Drets Humans ens pot inspirar en altres organismes internacionals ja existents que combinen recerca, assessorament públic i suport a víctimes o comunitats afectades per activitats empresarials, com ara el Danish Institute for Human Rights.

En aquest procés, haurem de consensuar la composició i la governança del mateix. Hem de tenir clar els seus objectius per la protecció efectiva dels drets humans i el medi ambient, tant en la prevenció d'impactes negatius com en la vessant d'actuació en casos de vulneració i també reparació.

En definitiva, diputades i diputats, avui reiniciem aquest camí que reforçarà la reputació de Catalunya com a territori compromès amb una economia verda, justa i responsable i sostenibilitat global. Avui, diputades i diputats, tornarem a encetar la creació d'un centre d'empresa i drets humans com a resposta a un context internacional violent, fent de Catalunya un referent en demostrar que l'excel·lència empre-

sarial i la prosperitat compartida han d'anar de la mà amb els valors democràtics i ètics, la defensa dels drets humans i la continuïtat de les polítiques de cooperació al desenvolupament.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. És el torn, ara, del Grup Parlamentari de Junts. I té la paraula el diputat Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé. Gràcies, vicepresidenta. Salutations als consellers que sou presents. En especial, voldria saludar el conseller Sàmper, perquè aquesta proposició de llei que avui portem, tot i que està dins..., s'ha situat dins de la conselleria del senyor Duch, afecta clarament el món empresarial, i, per tant, és molt bo que vostè sigui aquí, que ho segueixi i que realment defensi els interessos de les empreses, que jo crec que també els hem de defensar.

Volia donar la benvinguda als membres de la societat civil que d'alguna manera, amb la seva tossuderia, doncs, han estat tots aquests anys intentant que tiréssim endavant aquest centre. És la tercera vegada que es porta aquesta llei, amb un format o un altre, a aquesta cambra. La primera no va arribar a ponència. La segona es va fer ponència –vaig tenir la sort de ser-ne el ponent relator. Crec que vam avançar molt, amb tots els grups parlamentaris que eren presents, i va quedar, anem a dir, un text de llei que per nosaltres era molt millor que no pas el text inicial, sobretot tenint en compte també, doncs, el paper de defensa del sector empresarial, que per nosaltres aquest tema també és molt important.

Dit això, nosaltres som part signant d'aquesta proposició de llei, amb els altres quatre grups parlamentaris. Per què? Doncs perquè pensem que és bo per Catalunya que a les empreses, d'alguna manera, les ajudem a preservar els drets humans i el medi ambient, mediambientalment, la defensa del medi ambient, i d'alguna manera esdevinguem pioners a nivell internacional amb un centre d'aquestes característiques. Per tant, des d'aquest punt de vista, per nosaltres això és positiu.

Ja hem dit sempre que nosaltres entenem aquest centre no com una eina només de control pel control, sinó també de foment dels drets humans a les empreses, i nosaltres li hem volgut donar sempre aquest tarannà. Per tant, en aquesta segona etapa, doncs, intentarem fer-ho a la ponència que constituïm.

També hem dit que en el text que hem signat com a proposants hi han quatre aspectes bàsicament que no hi estem d'acord. De fet, teníem esmenes vives que hauríem votat o hauríem incitat a votar en el tràmit parlamentari, però com que va decaure la legislatura no ho vam poder fer. I nosaltres les defensarem, eh?, i les torno a fer explícites avui en el Ple perquè quedi clar el nostre posicionament: un centre de drets humans, sí, per les empreses i els drets humans, sí, però amb unes certes limitacions.

Quins són aquests quatre punts? El primer d'ells és el tema de que cal que el centre tingui una certa representació empresarial, és a dir, és un centre d'empresa i drets humans. És obvi que hi ha d'haver experts en drets humans, però també n'hi ha d'haver experts en el món empresarial. No podem deixar-ho només a una banda. Per tant, no estem demanant una capacitat de veto; estem demanant senzillament algú que pugui aportar la visió empresarial en aquest centre per tots els casos que s'hagin d'analitzar. I pensem que aquest tema per nosaltres és una línia vermella i intentarem, doncs, que les esmenes es mantinguin i es puguin votar favorablement.

El segon punt que nosaltres defensem és que hi ha d'haver un tracte diferencial entre la gran empresa i la pime catalana. De fet, en l'exposició de motius deixa clar que estem pensant en les grans corporacions, però, en canvi, el text que d'alguna manera hem portat a registre, doncs, no fa diferenciació entre petita, mitjana i gran empresa.

En això he de dir que tenim una sort, els que defensem el nostre posicionament, el de Junts per Catalunya, tenim una sort, i és que la Unió Europea, en la darrera

proposta que va fer al febrer del 25, si no ho recordo malament, de la diligència deguda, parla de corporacions de més de mil treballadors que han d'estar obligats a la diligència deguda, no de les petites i mitjanes empreses. Això no vol dir que les que formin part de la cadena de valor no se les pugui consultar d'una forma voluntària, però no obligatòria. Crec que aquest plantejament és el correcte i, de fet, una vegada més els hi dic als partits d'esquerres d'aquesta cambra que en això han badat en la passada legislatura, i crec que ara hauran de rectificar d'acord amb el que ha definit la Unió Europea. Espero que així sigui.

La tercera cosa que nosaltres defensem és que atenció amb la publicació d'informes, perquè això és una eina que pot ser molt molt negativa, molt perniciosa per moltes empreses. No podem..., no es poden emetre informes si no hi ha una seguretat jurídica de que hi ha hagut realment un cas clar de danys als drets humans. Per tant, la seguretat jurídica ha d'estar per damunt de tot, perquè si no, pot ser una eina de carregar-nos algunes empreses; la pena del telenotícies pot ser tan important com les sancions. I, de fet, com que de sancions pràcticament no se'n poden posar, perquè no tenim les competències, la pitjor sanció és emetre un informe que vagi en contra d'una empresa si no hi ha la seguretat jurídica de que sigui així.

I la quarta, i acabo, és que nosaltres pensem en un centre amb una governança lleugera, no amb una junta de govern, un consell assessor i una direcció com estava previst, perquè, al final, cada cop més el país demanem simplificar i lo que no pot ser és que fem ja un centre que vingui carregat, farragós de governança.

Dit això, òbviament nosaltres votarem que no a l'esmena a la totalitat i intentarem, en el tràmit de la ponència, doncs, defensar els nostres posicionaments.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Avui estic tenint com un *déjà vu* i crec que altres companys i companyes també ho tenim. Fa poc més de tres anys, fèiem també aquest debat a la totalitat en aquest hemicicle. De fet, és la tercera legislatura que registrem aquesta proposició de llei. Espero que sigui que a la tercera va la vençuda. I, naturalment, començant amb un agraïment perquè aquesta proposició ve de la societat civil, la societat civil organitzada, que ha treballat aquest text. I vull fer un especial agraïment i una salutació als companys i companyes que avui ens acompanyen, especialment a la Fede, amb qui hem pogut treballar tots aquests anys i, com ja saben, tenen tot el nostre suport.

La passada legislatura vam treballar molt amb el Govern, també, liderat per la consellera Serret, i també amb els diputats Ferran Pedret, Susanna Segovia, Carles Riera... Ens va costar molt més posar-nos d'acord amb el diputat Joan Canadell, i ja veiem per la seva intervenció que ens costarà també en aquesta legislatura, però nosaltres estem convençudes que anirem per feina, que serà al més ràpid possible, perquè aquesta llei ja hauria d'haver estat aprovada. Així que no hem de començar des de zero, sinó que hem de començar des d'on ho vam deixar. Nosaltres ja teníem part del text treballat; part de les esmenes i l'articulat ja estava consensuat entre els diferents grups parlamentaris. Hem de continuar avançant i que sigui una realitat al més aviat possible; acabar de definir el règim sancionador, el règim d'infraccions. Perquè si creiem –i m'ha sobtat algun comentari del diputat Canadell–..., si Catalunya defensem que tinguem unes competències plenes també en aquesta matèria per dur a terme l'aplicació d'aquest règim sancionador.

Catalunya té l'oportunitat de ser pionera, ho explicava també el diputat del PSC, pel context en què ens trobem, amb els principis rectoris de Nacions Unides, la directiva de diligència europea, però és que parlem de drets humans, de drets de la natura i els drets humans estan per sobre de tot.

Els drets humans que defensem aquí a Catalunya també s'han de defensar arreu. I les nostres empreses catalanes, que recordem que la majoria són pimes, també faran aquest respecte. Per tant, també s'han de sentir que aquest text és seu i no es tracta de fiscalitzar, sinó que es tracta de fer complir drets humans i que les coses funcionin.

I parlant de drets humans, i espero que m'ho permetin, voldria dedicar uns minuts a la meua intervenció... Ja saben que, pel que fa a la llei, tenen tot el nostre suport. Però això em porta a parlar de la Marxa per Gaza. Jo ahir vaig arribar d'Egipte, de ser una de les participants d'aquesta marxa; més de quatre mil persones activistes d'arreu del món, de molts països, de moltes delegacions, de tot el món, ens vam reunir a Egipte per poder participar en aquesta marxa per poder arribar a Rafah, a la frontera i poder portar ajut humanitari, si bé el que ens hem trobat per part del govern egipci han sigut detencions, retencions, ens han tret el passaport, càrregues policials, activistes que han desaparegut alguns vint-i-quatre hores, altres quaranta-vuit hores... De fet, ahir mateix vam fer una concentració a Barcelona, per un dels coordinadors, pel Said, que va estar desaparegut detingut vint-i-quatre hores.

Per fi, ja som a Catalunya i, per tant, des d'aquí vull..., voldria enviar una abraçada a tots aquests participants que ens hem conegut, que ens hem acompanyat i que ens hem cuidat uns als altres aquests dies al Caire, on no ha sigut gens fàcil, on ens hem sentit perseguits. A cada moment, teníem controls. Jo vaig estar a un dels controls on érem mil persones que vam ser retingudes. Vam estar més de tres hores sense passaports, sense cap explicació, envoltats per la policia i els militars, fins que ens van fer pujar a autocars i ens van retornar al Caire. Altres persones, com deia, van rebre tortures, càrregues policials. Tot això simplement per voler portar ajut humanitari al poble palestí, per donar suport al poble palestí, per defensar els drets humans i condemnar aquest genocidi.

Per tant, gràcies a tots aquests activistes, gràcies als coordinadors i coordinadores que han fet possible aquesta marxa, i sobretot que continuem lluitant i reivindicant els drets humans del poble palestí que viu aquest genocidi.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Per presentar la iniciativa en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Conselleres, consellers... Doncs, evidentment, em sumaré als agraïments a les entitats de Lafede i del Grup de Treball d'Empresa i Drets Humans; em sumaré als agraïments, però també a les disculpes, perquè, efectivament, fa molts anys que estem darrere d'aprovar aquesta iniciativa i, és a dir..., és la tercera vegada que fem el debat a la totalitat d'aquesta iniciativa. És a dir, ja ho vam fer en una primera legislatura, on vam arribar a presentar la sol·licitud de compareixença. Va decaure la legislatura. En la passada legislatura vam fer totes les compareixences, vam poder escoltar també el món de l'empresa, però també defensors dels drets humans que ens van parlar des d'Equador, que ens van parlar des de Colòmbia, que ens van parlar des de Guatemala, que ens van parlar des de Palestina, que ens van parlar des del Sàhara Occidental de com l'impacte d'algunes empreses que treballen en territoris ocupats o que treballen vulnerant els drets humans, drets ambientals, drets culturals i drets dels pobles col·lectius els hi afecten en la seva vida quotidiana.

Per tant, arribem a aquest debat amb més formació, amb més informació, amb més coneixement del que vam arribar als anteriors debats. I això es nota en la proposta que presentem, que, hi insistim, els grups que la signem –com a mínim alguns d'ells, la majoria d'ells– estem d'acord amb el text que registrem, perquè, de fet, és un text que és resultat d'un treball de ponència que va ser molt exhaustiu, amb molts

debats i que es va filar molt prim. El text que està registrat és un text que ofereix seguretat jurídica, garantia jurídica, i que, a més, té un important suport i majories en aquest Parlament. I per això es signa un text; un signa un text quan creu en el contingut del text que està signant, perquè, si no, el que està fent és signar un text per fer-se una foto. Per tant, els que signem aquest text hem de defensar aquest text.

Queda molt per treballar. Ens van quedar temes que no es van acabar de desplegar, però hem de posar en context quin és el debat que estem fent. Estem fent un debat que del que parla és de coherència de polítiques. És un debat que impulsen les mateixes entitats que porten dècades defensant que hem d'arribar al 0,7 per cent dels ingressos propis de Catalunya destinats a ajut oficial al desenvolupament; un 0,7 al que hi havíem d'haver arribat el 2010, segons la llei –vam incomplir la llei. No només es va incomplir la llei, sinó que el 2010 van començar les grans retallades, que van afectar la cooperació al desenvolupament i que ens han fet retrocedir a nivells del percentatge d'ajut oficial al desenvolupament previs al 2011.

Per tant, estem anant molt tard en aquest tema. Però és que la coherència de polítiques és no només destinar diners a la solidaritat, a la cooperació, a la qualitat i a la quantitat, sinó també decidir què fem amb aquest 99,3 per cent restant, és a dir, què destinem a l'ajut oficial al desenvolupament, però què fem amb les polítiques públiques perquè no es destinin altres recursos a anar en contra d'allò que estem defensant amb l'ajut oficial al desenvolupament, que és la justícia global, drets per a tothom aquí i arreu.

Per tant, el que estem debatent aquí és un text que és una oportunitat també per a les empreses. No és una amenaça; és una oportunitat per a les empreses, perquè les empreses que ho fan bé no tenen res a tmer d'aquest centre. Aquest centre el que busca és investigar amb recursos públics –perquè fins ara ho han estat fent les entitats a través de, per exemple, la pàgina web Alerta drets humans– quins són els impactes i les vulneracions que la tasca d'algunes empreses té a altres països que afecten els drets humans, amb recursos públics, amb recursos propis i amb moltes dificultats. Ara ho farem amb recursos públics.

El centre ha de ser independent; ha de tenir una participació global i plural, però ha de ser independent d'interessos empresarials, i això també ho diu la directiva europea, que les empreses no poden formar part dels òrgans de govern d'aquest tipus de centre. Per tant, això; si ens interessa la directiva europea, ens interessa també en aquest tema. S'ha d'escoltar tothom, s'ha de treballar amb tothom, s'ha de tenir una perspectiva interdisciplinària, però ha d'estar lluny dels interessos de les empreses, ha de ser un centre independent. Per això ha de tenir una governança que sigui garantia d'aquesta independència. I, al text, una de les qüestions que s'hi han anat treballant és que sigui una governança semblant a la de l'Institut Català Internacional per la Pau, on hi hagi un espai de representació de tota la societat i també de l'Administració pública i, després, una junta directiva que sigui qui realment implementa les polítiques i fa funcionar aquest centre.

Nosaltres volem insistir que hi ha un compromís i hi ha una resolució aprovada en aquest Parlament el mes de febrer amb un suport majoritari que diu que aquest centre ha de ser una realitat abans d'acabar el 2025. Anem una mica justos, ens hem endarrerit una mica en les fases prèvies, però tenim sis mesos per posar-nos realment a treballar, per reconèixer tota la feina feta i no repetir i no duplicar. Qui no va venir a les compareixences que es van fer la passada legislatura i no va participar en la ponència que no vingui després a dir que estem negant el debat i estem negant les intervencions. Haver vingut a escoltar les més de quaranta compareixences, perquè la majoria dels grups, menys el Grup Mixt, ja tenien representació a la passada legislatura. I anem per feina a la part que ens queda per tancar. Jo sí que demano que no obrim temes, que tanquem i posem fil a l'agulla i resollem el que ens queda per fer.

Gràcies.

El president

I en darrer terme, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé; moltes gràcies a totes les persones que han estat impulsant durant tantíssim temps i que han fet possible que avui estiguem discutint de nou per aquest centre.

Aquesta ponència hauria de ser el més diligent possible, com s'ha dit, no només per desig de la CUP o dels proposants, sinó perquè hi ha una resolució aprovada per aquest mateix Parlament que demana que la llei s'aprovi el 2025. S'ha de respectar la feina feta a l'anterior legislatura. No tindria cap mena de sentit començar des de zero sense tenir en compte tot el treball que ja s'ha fet amb anterioritat i que ha estat consensuat amb nosaltres, amb Comuns, amb Esquerra Republicana, amb el PSC i inclús, parcialment, amb Junts.

Cal començar destacant que les vulneracions de drets humans per part d'empreses al llarg de la seva cadena de valor no és una maledicció caiguda del cel ni respon únicament a la mala praxi de certes empreses o de certs empresaris. Això respon també a les condicions estructurals que imposa el capitalisme, a aquest marc que imposa a les empreses..., que les empeny a haver de buscar la maximització dels beneficis i la minimització dels costos. En aquest sentit, les vulneracions de drets humans o de normatives ambientals suposen en moltes ocasions que, donada la perversitat del sistema, les porti a ser més competitives. Una empresa del sector del cafè que no pagui un preu just als productors del Sud Global podrà vendre el seu cafè més barat; una empresa tèxtil que produeixi amb treball infantil podrà oferir els seus productes més barats; una empresa que degradi els ecosistemes de manera insostenible serà més competitiva que aquella que no ho faci. Tot això és el que Jason Moore anomenava «treball barat» o «naturalesa barata», que han representat històricament condicions necessàries per al desenvolupament capitalista, des de l'esclavatge fins avui.

La llei de creació del Centre d'Empresa i Drets Humans que discutim avui, com s'explica a l'exposició de motius, respon en part a l'aprovació de la directiva de diligència deguda aprovada a la Unió Europea ara fa un any, que feia responsables els consells d'administració de les empreses de les violacions de drets humans que es donessin a qualsevol punt de la seva cadena de valor. Si més no, també hem de tenir en compte que l'abast d'aquesta directiva s'ha reduït amb l'últim paquet òmnibus de la Comissió. Donades les queixes que han rebut per part de les grans empreses pels sobrecostos que podria suposar, per la pèrdua de competitivitat, etcètera, la Comissió ha reduït l'abast i l'ambició d'aquesta llei i ha desplaçat l'aplicació de molts dels requisits. Tot això forma part dels retrocessos que estem veient a nivell europeu en termes de normatives de sostenibilitat. Esperem que des d'aquest Parlament es pugui apostar per un nivell d'ambició més elevat que el de les últimes modificacions europees, i així ho contempla la llei quan diu que un dels objectius és impulsar propostes d'innovació normativa en els àmbits català, estatal i internacional.

La llei contempla que aquest nou centre tindrà un rol d'investigació, avaluació i sanció de les violacions de drets humans per part d'empreses que operen a Catalunya, i, en aquest sentit, nosaltres volem fer una proposta. Considerem que l'empresa minera Iberpotash, que forma part de la gran corporació israeliana ICL i que opera principalment a les mines de Sallent, podria ser una de les primeres en què aquest nou centre hauria de posar el focus. Una empresa que compta amb un historial d'accidents laborals –tres geòlegs morts el 2023–, contaminació –ha sigut condemnada per la salinització dels pous d'aigua de la zona– i moltes altres sancions entorn dels drets humans. A més, aquesta empresa produeix potassa, un producte que, com se'ns ha reiterat moltíssimes vegades per part de la comunitat palestina, s'ha venut a l'exèrcit israelià per fabricar fòsfor blanc, un arma prohibida als tractats internacionals. A més, té instal·lacions als territoris palestins ocupats. Aquesta creiem que

seria una bona manera d'iniciar les activitats d'aquest centre, així com imposar sancions a l'estat d'Israel i les seves grans corporacions, còmplices necessàriament també del genocidi a Palestina que tantes vegades ja ha denunciat aquest Parlament.

Per últim –i acabo–, m'agradaria que els diputats que estan preocupats per la imatge de les empreses pensessin que –com s'ha dit moltes voltes ja, i que hi ha una campanya inclús que ho utilitza– si fa deu anys hagués existit el Centre d'Empreses i Drets Humans l'assassinat de 1.134 treballadores del Rana Plaza avui no seria encara impune. Em sembla que cap imatge de cap empresa val una sola vida d'un treballador, aquí o a qualsevol punt del món. De fet, em sembla que és bastant vergonyant presentar les qüestions en aquestes mesures. Creiem que hauria de fer falta una mica de decòrum quan es puja aquí dalt, perquè estem parlant d'una cosa que es va catalogar –aquí tothom es posa molt nerviós quan jo parlo d'assassinats passius– com a «homicidi industrial massiu». Si llegeixen –que jo me'n recordo perquè era bastant més jove que ara i encara estic impactada– les declaracions en aquell moment de gent que estava atrapada allà –hi ha persones que es van quedar atrapades sota un cadàver–, hi havia una declaració d'una dona que estava cridant i demanant que li donessin un ganivet per poder tallar-se la mà per poder sobreviure. Davant d'això, què importa la imatge d'una empresa que es segueix lucrant en base a això? Si no volen que les empreses tinguin aquesta imatge, apliquem les normatives laborals; si no volen que les empreses tinguin aquesta imatge, lluitem des d'aquí, també pels drets laborals. Tota la resta és amagar que hi ha vides que importen menys que els beneficis d'alguns altres.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, intervindran els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat. En primer terme, per presentar l'esmena a la totalitat del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Bé; moltes gràcies, president. Bona tarda, consellers, conselleres, diputats i diputades. Catalunya no és la república independent d'Ikea, sinó una gran comunitat autònoma d'Espanya i una gran regió de la Unió Europea i, per tant, està subjecte a la normativa espanyola i europea. En aquest sentit, la Directiva 1760 de 2024 del Parlament Europeu i el Consell estableix que els estats membres han d'obligar les seves empreses amb inversions a l'exterior a garantir els drets humans i protegir el medi ambient, i amb aquesta finalitat crearan una o diverses autoritats de control. També aquesta directiva fixa que els estats membres disposen fins al 26 de juliol de 2026 per transposar-la als seus ordenaments jurídics nacionals. Per tant, són les Corts Generals qui ha de regular les obligacions a les empreses amb efectes adversos sobre els drets humans i el medi ambient a l'exterior, així com la creació d'un o diversos organismes de control. I, a més, estem dins el termini per a la tramitació i aprovació en la cambra legislativa nacional.

En aquests moments, des del Partit Popular creiem que és fonamental no alarmar l'empresariat català, ja que aquesta norma es dirigirà a les grans empreses, que, tal com estableix l'article segon de la directiva, han de tenir una mitjana de mil persones treballadores i un volum de negoci mundial anual superior a 450 milions d'euros. Per altre costat, també és important deixar clar que no ha de comportar més burocràcia o major tramitació administrativa a les nostres empreses ni una pèrdua de competitivitat a favor d'aquelles de fora de la Unió Europea que no quedin subjectes –per tant– a aquesta normativa. A més, l'obligació de crear un organisme de control respon a la normativa internacional i europea. En cap cas és a causa de sospites de mala actuació per part de les empreses catalanes i espanyoles; de fet, les úniques sospites que tots te-

nim apunten a l'escandalosa corrupció del PSOE i, en conseqüència, a l'avançament de les eleccions generals per part de Pedro Sánchez, això sí.

A part, a Catalunya no es pot justificar la necessitat de crear un organisme de control de les empreses catalanes amb inversions a l'exterior, tenint en compte que menys d'un u per cent d'aquestes tenen filials o sucursals a fora. I així és d'esperar, perquè la dimensió de les nostres empreses és petita: el noranta-nou per cent són pimes i al voltant del cinquanta per cent no tenen ni un assalariat. A més, les empreses catalanes amb seus a l'exterior majoritàriament estan a Europa i a Amèrica del Nord, així doncs, i en general, en països avançats en democràcia, en llibertats fonamentals i en drets humans. Atesa la greu situació financera de la Generalitat i l'emergència social que vivim, els recursos públics creiem que s'han de destinar a millorar l'accés a l'habitatge, la seguretat ciutadana i l'atenció social, sanitària i educativa en comptes d'ampliar la superestructura existent amb més de cinc-centes entitats en el grup Generalitat.

És per tots aquests motius que des del Grup Parlamentari del Partit Popular hem proposat una esmena a la totalitat d'aquesta proposició de llei que pretén crear el Centre Català d'Empresa i Drets Humans.

Moltes gràcies.

El president

I a continuació, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, presidente. Señora Vega, deje de mentir, deje de faltar a la verdad. La siniestralidad laboral se mejora y se soluciona mejorando la fiscalía, mejorando la Inspección de Trabajo y mejorando los tribunales, y no creando chiringuitos para colocarlos a ustedes con sueldos cienmilleuristas. Dejen de mentir ya, por favor.

Esta proposición de ley nace para responsabilizar a las empresas por sus impactos en los derechos laborales y humanos, lo que le encanta a la CUP. Sin embargo, cuando analizamos su contenido en profundidad, lo que encontramos es una estructura institucional innecesaria, burocrática e inconstitucional. En vez de proteger derechos laborales, esta ley amenaza la seguridad jurídica, genera conflictos competenciales y se convierte en una herramienta ideológica disfrazada de regulación empresarial, es decir, un *mix*..., energético no, un *mix* laboral a costa y suscrito por la CUP.

La creación del centro de empresa y derechos humanos pretende, por los partidos que lo proponen –incluidos los socialistas, que compran todo el marco de extrema izquierda radical– invadir competencias que no le corresponden. Señores socialistas, les recuerdo el artículo 149.1.3 de la Constitución española: «la política exterior es competencia exclusiva del Estado», y este centro, que pretende evaluar y sancionar las operaciones de empresas catalanas en terceros países está claramente actuando con proyección exterior institucional. Y así lo ha señalado también la jurisprudencia del Tribunal Constitucional, que ha tomado iniciativas similares en el pasado. ¿Hasta cuándo? ¿Hasta cuándo se va a seguir legislando al margen de la legalidad vigente? Yo entiendo que esa pregunta es compleja. Es compleja para los que están en el golpe permanente y para los que presuntamente desvían dinero público en mordidas.

Miren, en definitiva, más allá de la colisión competencial, hay aspectos aún más preocupantes. El centro de empresa y de derechos humanos es esencialmente un chiringuito, y lo es de pe a pa, que consume recursos, estructura y personal. En un contexto económico en el que cada euro cuenta, esto es un despilfarro injustificable, injustificable. Además, se introduce un ente que entra en conflicto directo con el tejido laboral y empresarial de Catalunya. Las empresas ya operan en un entorno cargado de regulación, control y fiscalización. Añadir un chiringuito más de vigilancia sin criterios claros, sin un procedimiento sancionador desarrollado, sin especificar supuestos ni graduación de sanciones, es una amenaza directa a la libertad empresa-

rial y a la seguridad jurídica. Pero fíjense, ¿cómo se puede confiar en una institución que puede multar hasta con 50.000 euros por una supuesta vulneración de derechos humanos sin ni siquiera definir qué se entiende por ello? ¿Es que no lo están viendo?

Esta inseguridad jurídica es insostenible. La indefinición abre la puerta a la arbitrariedad, a la indefensión, a la discrecionalidad política y al uso ideológico, por lo tanto, del aparato público. Y lo que es más grave, disuade completamente la inversión, penaliza la iniciativa privada y erosiona la confianza en nuestras instituciones. Pero no acaba aquí. Esta ley también incurre en duplicidad institucional flagrante. Ya existen organismos estatales que se encargan de estos temas, como la Oficina de Derechos Humanos del Ministerio de Exteriores o el Consejo Estatal de Responsabilidad Social Empresarial. En Cataluña, por su parte, es aún más gracioso, si no fuera tan grave: ya cuenta con el Síndic de Greuges y la Agència Catalana de Cooperació, que abordan ya estos objetivos, y les puedo asegurar que por nosotros las cerraríamos, pero es que los estamos pagando, por los mismos objetivos que ustedes presentan hoy en esta propuesta de ley.

Y miren, yo..., mi pregunta es ¿qué necesidad hay, entonces, de multiplicar estructuras que hacen lo mismo. ¿O será que lo que realmente se busca es construir un nuevo chiringuito ideológico a cargo de los españoles? Y miren, la verdad es que me sorprende que el PSC siga teniendo butacas vacías después de tantísimo cargo a dedo que ustedes han colocado, debe ser que aún siguen cargos por colocar o pagos a terceros, que ustedes ya dirán, a saber cuál.

Y aún hay más. La burocracia que generará este centro es monumental. Se prevé un consejo de dirección, personal técnico, mecanismo de consulta, producción de informes..., informes que, por cierto, gracias a Dios, no serán vinculantes porque si no, fíjense a dónde podemos llegar. Lo que estamos viendo es un modelo intervencionista ineficaz y altamente ideologizado que no nace de un diagnóstico riguroso de la realidad empresarial ni de una demanda social real, sino de una visión profundamente desconectada de la economía productiva. Este tipo de legislación no mejora la vida de los trabajadores, no protege más derechos y no fomenta la economía, al contrario, la paraliza; la paraliza, la desincentiva y la enfrenta a nuevas amenazas públicas.

Miren, Cataluña necesita instituciones útiles y no aparatos simbólicos, de esto ya... de movimientos simbólicos ya estamos acostumbrados. Necesita apoyo real al tejido empresarial, no más trabas ni persecuciones, necesita una administración eficaz y comprometida con el bien común, no un entramado de chiringuitos al servicio de la propaganda separatista y a las imposiciones ideológicas. Para chiringuitos y para mociones estériles ya estaban ustedes en el 17 ahí con su declaración falsa de independencia.

Muchas gracias.

El president

Finalment intervindrà el Grup Mixt per fixar la seva posició. Té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Un altre organisme públic per condicionar políticament les empreses i afegir pressió i normativa a la seva ja prou estressada quotidianitat. Proposen controlar les empreses catalanes, o que operen a Catalunya, perquè respectin drets humans, medi ambient i promoguin el desenvolupament humà sostenible. És a dir, pretenen penjar-se la medalla de bones persones i salvadors del món a costa de collar un xic més les nostres empreses.

Per què no fan una proposició de llei prohibint els iPhones que el Parlament els ha posat a disposició i que contenen minerals com el cobalt, estany, tàntal, tungstè i or, la majoria provinents de la República Democràtica del Congo o Bolívia, amb alts índexs d'explotació infantil? O vostès resten exempts de respectar els drets humans i el medi ambient i de promoure el desenvolupament humà sostenible? És zona VIP, aquest Parlament?

Aparquin el seu cinisme i el seu bonisme de pa sucats amb oli i dediquin-se a ajudar les empreses. Prou de sotmetre-les a continus règims sancionadors basats en les dèries ideològiques del govern de torn. Contra l'empresa catalana són molt valents, eh? No vam veure que ho fossin tant contra el grup ACS, presidit per Florentino Pérez, després que la seva empresa provoqués activitat sísmica a la costa de Tarragona i generés nombrosos danys ambientals i riscos per a la població. No només no va ser sancionat, sinó que van indemnitzar la seva empresa amb fons públics.

Cada cop que vostès creen una guingueta hi ha una afectació real en algun sector. Aquesta proposta suposa una càrrega burocràtica addicional per a les empreses catalanes i els representa un desgast a nivell econòmic i de recursos humans, ja que hauran de presentar informes, adaptar-se a regulacions estrictes, respondre a possibles investigacions i complir amb els nous requeriments administratius. Una càrrega addicional insostenible per a la majoria de petites i mitjanes empreses del país.

Segons dades de la Cambra de Comerç de Barcelona, el 2023 les petites i mitjanes empreses catalanes ja dedicaven un quatre per cent dels seus ingressos a complir tràmits administratius. Cal ampliar aquest percentatge? Cal restar competitivitat a les nostres empreses en els mercats globals? Una empresa catalana que exporti a Sud-amèrica haurà de demostrar que compleix amb estàndards estrictes de drets humans i medi ambient, mentre que una empresa brasilera operant en el mateix mercat, no estarà subjecta a aquestes regulacions. Això crearà una desigualtat competitiva que pot arribar a reduir la quota de mercat de les nostres empreses i, de retruc, perjudicar l'economia local.

També incorrem en el risc que s'emetin sancions arbitràries o polititzades. Qui decidirà què constitueix una vulneració de drets humans i què no? Qui farà de jutge? Igual que vostès no tenen potestat moral ni jurídica per decidir què és o no és un discurs d'odi, un inspector tampoc en tindrà per decidir què vulnera o què no vulnera els drets humans, perquè el ventall de criteris és subjectiu i ampli.

La incertesa jurídica, sumada a la discriminació i exclusió de moltes empreses catalanes en els processos de contractació pública, acabaran perjudicant la petita i mitjana empresa catalanes. Aliança Catalana no és partidària d'aquest intervencionisme ferotge que posa en risc la llibertat econòmica. Les empreses catalanes que operen a l'estranger ja estan subjectes a les lleis dels països on actuen, a més a més de normatives internacionals. Afegir un control específic des de Catalunya no només duplica normatives, sinó que infravalora la capacitat de les empreses de regular-se de manera responsable, quan moltes d'elles ja implementen codis de conducta i certificacions de sostenibilitat per iniciativa pròpia.

En comptes d'hiperfiscalitzar les empreses catalanes, el que han de fer és regular els fons d'inversió de les entitats bancàries que inverteixen els estalvis dels catalans en fons opacs vinculats al sector armamentístic, a l'extracció de minerals i metalls preciosos i a d'altres sectors de dubtós caire ètic, o contra els bancs no n'hi ha prous?

Seny i ordre.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

D'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat de retorn de la iniciativa que s'hi han presentat.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 106 vots en contra, 24 vots a favor i cap abstenció.

Atès que les esmenes a la totalitat de retorn han estat rebutjades, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

Interpel·lació al Govern sobre projectes estratègics i empresarials al sud de Catalunya

300-00153/15

El setè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre projectes estratègics i empresarials al sud de Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Conseller, avui, des de Junts i com a cap de llista a la demarcació del Camp de Tarragona, a les Terres de l'Ebre i al Baix Penedès, tenim el deure d'interpel·lar-los sobre els projectes estratègics i empresarials del sud del país, fent també referència al context polític general.

En les últimes setmanes el president de la Generalitat ha visitat les nostres comarques amb un discurs triomfalista sobre la seua acció de govern que no s'adiu, a parer nostre, a la realitat. I és per aquest motiu que hem cregut convenient establir amb vostè aquest debat parlamentari amb unes reflexions i amb sis preguntes concretes per si en vol prendre nota.

Amb aquesta interpel·lació volem contribuir a garantir que el sud de Catalunya deixi de ser un territori receptor de promeses i esdevinga una prioritat real en les polítiques empresarials i industrials de la Generalitat.

El sud de Catalunya no necessita més discursos, sinó que el que necessita és compliment d'accions concretes. El president Illa ha afirmat recentment que el sud de Catalunya lidera, i és així, ho compartim plenament, però ha obviat una derivada rellevant. El Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre, també el Baix Penedès, lideren, malgrat la seva falta d'acció i la seva falta de compromís. Les nostres comarques avancen perquè tenim unes potencialitats enormes; disposem d'un teixit econòmic fort i diversificat, des de la indústria fins al turisme, passant també per l'agricultura i la pesca.

I només algunes dades que vostè, òbviament, ja coneix. Representem el vint per cent de l'activitat turística del país, i tenim una marca de qualitat i consolidada. Això és així, malgrat el desgavell d'aquest Govern amb els temes relacionats amb el turisme i la criminalització permanent que permeten sobre aquest sector, fins i tot amb el canvi de polítiques en funció de les necessitats de vots per continuar governant. Aquests canvis perjudiquen un territori que vetlla per tenir un sector de serveis forts que pugui revertir les xifres d'atur actual i que pugui desestacionalitzar el turisme per crear vincles entre els agents implicats al llarg de tot l'any.

Generem el cinquanta per cent de la producció química a Catalunya, malgrat el constant atac que fan alguns a aquest sector i la poca sensibilitat que tenen des del Govern amb la descarbonització i la recerca vinculada a aquest àmbit.

I proveïm el seixanta per cent de l'energia al país, que volem que ens retorne a través d'inversions generades amb els fons nuclears, que necessiten una gestió més àgil que pugui revertir més ràpidament en inversions territorials, perquè no podem perdre cap oportunitat més.

També comptem amb una universitat de prestigi, amb set campus i divuit mil estudiants i més d'una desena de centres de recerca que són capdavaners. Estem dotats d'infraestructures de primer nivell com el port de Tarragona o l'aeroport de Reus, i gaudim de cinc reconeixements de la UNESCO com a Patrimoni de la Humanitat i tretze denominacions d'origen.

Amb aquestes xifres sobre la taula, qualsevol govern amb una mirada de país hauria d'estar impulsant aquesta regió com un veritable pol de desenvolupament. Ara bé, el president i el seu Govern anuncien molt, però executen poc, i ens van a la contra. D'exemples n'hi ha molts; n'apuntaré els més rellevants, fins i tot els que no tenen a veure directament amb el seu departament, però sí que afecten àrees que vostè té la responsabilitat de gestionar.

Podem parlar del col·lapse de l'AP-7 que resta competitivitat al sud del país, una infraestructura permanentment congestionada, quan des de Junts denunciem que no s'executen mai les inversions aprovades i que a Madrid, en canvi, s'executen per sobre, ens quedem sols. Vostès callen –vostè també, conseller–, obsessionats a vendre una normalitat que no existix. Serà potser la normalitat espanyola, però que per als catalans és una autèntica vergonya. És una asfíxia premeditada que perjudica l'economia i les condicions de vida dels catalans que patim aquest maltracte sistèmic.

I li faig la primera pregunta: què en pensa vostè, conseller, d'aquest infrafinançament? Perquè jo sabia l'opinió que en tenia, però ara que forma part d'aquest Govern, m'agradaria saber què en pensa.

Un dels grans colls d'ampolla és, sens dubte, el servei indigne dels trens, que afecta de manera directa i molt preocupant la ciutadania, i, òbviament, també els empresaris i els treballadors. Per culpa de la mala gestió del Govern del qual és conseller, hem patit un infern ferroviari durant el tall de Roda de Berà, però els problemes de rodalies continuen: retards, cancellacions, aglomeracions són el pa de cada dia, i milers d'usuaris que han de desplaçar-se a Barcelona o a Tarragona en pateixen les conseqüències. Dignitat a les Vies, Trens Dignes han fet una faena ingent durant aquest temps, que nosaltres hem recollit aquí al Parlament per poder continuar aportant solucions.

I si parlem d'infraestructures, no podem obviar el Corredor Mediterrani, aquella obra de la qual fa dècades que parlem i que mai veiem una voluntat dels governs de Madrid de fer-la realitat amb diligència i, sobretot, de manera ben feta, perquè mercaderies i viatgers no poden compartir vies. I és evident que la inexistència d'un corredor ferroviari per a mercaderies ens allunya d'Europa i llasta de manera evident les empreses i l'economia del sud del país.

I per cert, conseller, ara que el president Illa ha presentat la seua proposta sobre l'aeroport del Prat, també cal saber quin és el seu posicionament sobre l'aeroport de Reus, i aquí va la segona pregunta. Si sap vostè, com a conseller, si el president Illa té alguna opció per a l'aeroport de Reus, i si és així, quina és.

En aquest mateix patró d'inacció i de falta de compromís del PSC amb el sud del país, convé recordar que els vots dels seus diputats a Madrid van posar en risc projectes estratègics, com l'Ecoplanta o la Vall de l'Hidrogen verd, dues iniciatives d'alt valor estratègic, tant pel que fa a la transició energètica com a la generació d'ocupació. Gràcies a Junts, a la fermesa de Junts, vam garantir una inversió de 1.100 milions d'euros, com sap, i això comporta llocs de treball per al país. Vostès van callar una vegada més per no incomodar el PSOE i Pedro Sánchez, i és una tendència massiva habitual, el silenci com a eina, malgrat que perjudique Catalunya.

I deixe'm recordar-li que estes inversions van arribar al país després que el Congrés dels Diputats posés punt i final a l'impost extraordinari de les energètiques, en aquell moment Repsol, Moeve, Endesa, centenars de llocs de treball gràcies a la diligència de Junts per Catalunya.

Plantar-se davant dels interessos de Madrid, conseller, hauria de ser una de les principals raons del seu Govern, del Govern del qual vostè forma part. I, malauradament, és tot el contrari.

Vostè, en altres èpoques, defensava, precisament, el que avui no fa. Perquè, conseller Sàmpel, la tercera pregunta: què explica als sectors econòmics quan s'hi reuneix –que segur que ho fa, i que segur que li reclamen implicació del Govern? Què els proposa, què els ofereix? Esperem que aquest silenci no.

Perquè el sud de Catalunya no pot continuar sent la Catalunya de les promeses ajornades, i el sud de Catalunya no pot ser una moneda de canvi per arribar a la presidència de la Generalitat, com ha fet el president Illa amb el Hard Rock. Han canviat completament el seu discurs; el que diuen en campanya ara ho diuen totalment al contrari. I quarta pregunta. A vostè no l'hem sentit opinar sobre el Hard Rock, conseller, perquè vostè és el conseller de Turisme, i voldríem saber quin és el seu posicionament.

Perquè amb aquesta visió centralista que tenen, que desconnecta el Parlament i el Govern de les necessitats i les opinions del territori, vostè ha escoltat, conseller, què opina el sud del país d'aquest canvi de rumb amb la fiscalitat sobre el Hard Rock que ha fet el seu Govern? És la cinquena pregunta.

Els ha explicat el canvi sobtat a les expectatives de desenvolupament i creixement econòmic que s'havien plantejat inicialment? Perquè ara, vostè sap que tothom celebra el trentè aniversari de Port Aventura, però és oportú recordar que aquells que fa tres dècades s'hi oposaven són els que avui també s'oposen al Hard Rock. I ens preguntem si algú qüestiona l'èxit de Port Aventura, perquè sembla que ara el Govern i el president Illa no estan disposats a repetir la història de pensar en grans de tots els racons del país. Perquè canviar les normes a mitja partida, supeditades les polítiques als interessos dels Comuns –que sap que tenen zero diputats a la demarcació del sud del país–, això no dona garanties jurídiques a les empreses ni tampoc solvència a aquest sud que demana acció i implicació. Vostès s'omplin la boca parlant de reactivació, però per càlcul polític canvien aquestes polítiques pel que fa al Hard Rock. Ho podria contrastar amb el discurs que feia la cap de llista Ibarra, que en aquell moment de la campanya crec que no era la seva cap de llista, però avui, com a membre del Govern que és, segurament que hi té alguna cosa a dir.

Perquè aquest desgavell s'ha vist amb el Hard Rock, s'ha vist també amb la taxa turística i li faré la sisena pregunta, conseller: com vostès poden donar credibilitat a la implantació d'empreses a Catalunya si fan canvis que les perjudiquen de manera constant?

I després, a la rèplica, continuarem debatent sobre aquests projectes del sud perquè, evidentment, el país no avançarà si no ho fa de manera cohesionada, i això implica que el desenvolupament econòmic hagi de ser equitatiu, estratègic i territorialment equilibrat.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Membres de la Mesa, conselleres, diputades, diputats que ens acompanyeu. Diputada Sales, moltíssimes gràcies per la seva intervenció. Ha fet moltes preguntes i intentaré respondre les que pugui. Començaria per l'última, que és: «Com explica vostè o aquest Govern coses que poden anar en contra d'intentar facilitar una activitat o una reactivació econòmica?». L'hi diré: generant estabilitat institucional i, sobretot, generant certesa econòmica. I jurídica, sobretot. Certesa jurídica. La inseguretat no acostuma a ser bona consellera del món empresarial. I a vostè li agradarà més o menys, però aquest Govern actualment genera seguretat jurídica, genera predictibilitat jurídica i penso que aquesta és una bona carta de presentació per intentar aconseguir aquesta captació d'inversió que vostè deia o posava en dubte que aquest Govern pugui tirar endavant.

Miri, en aquest model que intentem explicar –compartible o no per vostès– de prosperitat compartida, sempre expliquem, sempre diem que, a banda de que arribi al màxim de mans possibles, intentem que arribi al màxim de territori possible, eh? I això és evident que està fent referència a intentar arribar al màxim nombre de localitats, de demarcacions, de comarques del nostre país. No volem replicar a Catalunya un model on la centralitat d'una capital pugui fer exactament el que ha passat a l'Estat espanyol amb allò que es coneix com «*la España vacía*». Per tant, que hi hagi moltes *start-ups* a Barcelona, a Sabadell, a Terrassa, a Rubí, a Molins de Rei és positiu, però que n'hi hagin també a Reus, a Tarragona, a la Noguera, a la Ribera d'Ebre, a la Terra Alta o a la Catalunya Central o a la Vall d'Aran també és molt positiu. I nosaltres ho estem intentant fer.

Miri, vostè ha dit abans una cosa. Ha parlat d'inacció, de desgavell, i d'algun altre adjectiu que no he tingut temps de prendre'n nota. Vostè ho sap, perquè ens hem vist en més d'una ocasió, dos o tres i fins i tot deu, diria jo, però d'inacció, no. I dirà: «Per què?» Miri, vuitanta-set visites ha fet aquest Govern a Tarragona i a les Terres de l'Ebre. Vuitanta-set entre director general, secretaris sectorials, secretari general. I un servidor, quaranta-dos. Digui'm que ho faig malament, digui'm que no encertem a trobar la política més adequada segons la que considera vostè que hauria de ser la millor de les polítiques, però no parli d'inacció perquè vostè més que ningú sap perfectament que hem aterrat a Terres de l'Ebre i a Tarragona, ja l'hi dic, vuitanta-set vegades –un servidor, quaranta-dues– en menys de nou mesos. En menys de nou mesos. Per tant, més de deu visites a Tarragona i a les Terres de l'Ebre per mes.

Miri, en aquest context, ho encertarem o no, hi estarem d'acord o no, però per nosaltres és evident que el sud és una oportunitat i per nosaltres, una obligació. I aquesta obligació es constata precisament amb aquestes visites que li deia que s'han fet allà. Per què? La combinació de sectors tradicionals, industrials, tecnològics i, sobretot, tots, que giren entorn a un model de sostenibilitat. Ho estem fent com? També ho sap vostè, senyora Sales. A través d'un treball transversal amb ajuntaments, consells comarcals i agents econòmics amb un objectiu doble: crear condicions òptimes per poder desplegar projectes estratègics amb garanties i amb un retorn justament per al territori. Actualment, els projectes estratègics són globals en l'àmbit energètic, la mobilitat elèctrica o, per exemple, la química verda. I tot això ho fem a través també d'una integració amb el turisme –i ara en parlarem–, la indústria i l'agricultura. Per tant, combinem o intentem combinar els sectors tradicionals amb els que tenen una major actualitat a dia d'avui.

Miri, coses que ha parlat vostè. Al sud de Catalunya, Tarragona és un pol estratègic d'economia verda europea i vostè ho sap. I això és obra d'aquest Govern? No. És obra de moltes coses, és obra d'un ecosistema, és obra dels empresaris, és obra de la política municipal, dels consells comarcals, dels governs anteriors, també de nosaltres. I ho és perquè és un model productiu i competitiu com marca Europa. La Vall de l'Hidrogen verd, senyora Sales, més de setanta empreses implicades amb un objectiu transformador del sector a nivell energètic i a nivell químic. Un centre tecnològic també per a la descarbonització, que és recerca, que és innovació, que és transferència del coneixement i que està format per la universitat, els centres tecnològics i les empreses tractores. Això és una evidència que està aquí, que no l'hem creat nosaltres, però que evidentment estem empenyent perquè encara sigui molt millor.

Els fons de transició nuclear. Crec que val la pena que en parlem. Som conscients dels efectes del tancament, del possible tancament de les dues centrals que tenim al sud de Catalunya. Aquest fons és una eina estratègica. La recaptació definitiva d'aquest fons de l'any 2024, per bé que consignada l'any 25, ha estat de 76 milions d'euros, amb una pretensió de preveure la creació de centenars de llocs de treball, naixement de noves empreses, impuls de projectes de transformació que generin serveis públics, infraestructures, regadiu, connectivitat, rotondes, en definitiva, millorar el terreny que es té a Terres de l'Ebre, en aquest cas. La filosofia del fons: que els recursos siguin recurrents, que siguin predictibles i que siguin útils, i no només per reparar els efectes..., que també, sinó per intentar reimaginar un futur en el sud del nostre país.

Hi hauran més línies d'ajuts, senyora Sales –vostè també ho sap, això, n'estic convençut– per empreses per tal de diversificar i per tal de generar més ocupació. En concret..., i estic parlant de 35 milions d'euros, que serviran per a noves indústries i inversions en actius, per nous plans de creixement empresarial, per millorar l'ocupació, per projectes de cooperació empresarial, per millorar la digitalització, per millorar la sostenibilitat, per millorar les infraestructures i per l'ajuda a la pagesia.

Turisme, té raó. El que ha dit és veritat. Vull dir, no li puc dir que no, ha dit uns percentatges, ha donat unes dades que són certes. Jo, del turisme de Tarragona, li haig de dir que és un turisme madur, que ha sigut capaç de diversificar-se, turisme de costa, esportiu, turisme de natura, enogastroturisme, turisme cultural..., i que ha fet un creixement intel·ligent. Per exemple, des del castell de Miravet, les runes del Poble Vell de Corbera, degustar qualsevol vi de la Terra Alta, un arròs a qualsevol lloc del municipi –no rigui, home, jo estic senzillament..., descriure la seva terra, que em penso que és la meva obligació–, la tonyina de Balfegó –permeti'm que l'hi expliqui–, una volta en bicicleta..., una volta en bicicleta pel Delta de l'Ebre.

Miri, això genera molta ocupació... –sé que li he fet gràcia; jo no l'hi veig, però bé, entenc que li faci gràcia a vostè–, genera molta ocupació, molta feina per a moltíssimes persones i això és molt seriós. Dona vida al comerç local de la zona, es digitalitza i és capaç també de fer-ho d'una forma sostenible. I això no vol dir que no hi hagin reptes, que hi són. Un repte cap a una dignificació laboral, cap a una digitalització molt més global del que hi ha a dia d'avui i tot això fent una adaptació al canvi climàtic, de forma especial al Delta de l'Ebre, per la més que probable regressió que hi pot haver. I és per això que aquest Govern està fent estudis, formació i eines de millori..., de millora, perdó, doncs justament amb el territori per intentar millorar aquests possibles efectes dolents.

Un altre tema. Vostè no n'ha parlat d'aquest i em penso que és molt important: la disponibilitat del terreny industrial. Acostumem a parlar molt de la voluntat que tenim de generar riquesa als llocs, a tot arreu, de generar prosperitat, de crear empreses, però sovint no tenim a sobre de la taula una cosa que és molt rellevant, que, de vegades, no tenim les parcel·les preparades per poder realment ubicar i inserir aquestes possibles inversions.

I, per tant, una crida des d'aquí a la col·laboració amb tots plegats per fer-ho entre tots, dels ajuntaments i dels seus planejaments urbanístics. A dia d'avui, Catalunya té la possibilitat de créixer arreu, però hem d'estar preparats per poder créixer precisament amb la primera aportació, que són els terrenys industrials. I per què li dic això? Doncs perquè és el primer any en el qual Catalunya supera una inversió, una captació d'inversió estrangera per sobre de 1.000 milions d'euros, per sobre; la primera vegada que hi ha una captació pública per sobre de 1.000 milions d'euros.

Per tant, hem d'estar preparats. Estem en una bona època. Les dades, vostè les coneix perfectament i, per tant, hem de tenir preparat els terrenys per poder créixer arreu, al sud de Catalunya, però també a d'altres terrenys. Escolti'm, al sud ofereixen condicions òptimes –n'estic convençut–, entorns competitiu i nosaltres volem defensar aquestes noves o aquestes possibles noves inversions també fent una feina per donar suport a l'economia de proximitat i que això es noti i que sigui fort. Ajudes directes per digitalitzar, per donar suport a la competitivitat, per facilitar l'activitat econòmica, de forma especial ajudar amb els *tempos* que hi ha a nivell burocràtic. I estic convençut que, si totes aquestes coses poden reeixir, el sud de Catalunya, Tarragona, les Terres de l'Ebre, sense cap mena de dubte, seguiran creixent com ho estan fent fins ara.

El president

Moltes gràcies, conseller. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i De la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bé, conseller, vostè m'ha estat dient durant tota la intervenció «Vostè això ja ho sap, vostè això ja ho sap» i resulta que ho sé tot, excepte cinc de les sis preguntes que li he fet, perquè no me les ha contestades. (*Alguns aplaudiments.*) I, per tant, li tornaré a repetir, perquè m'interessa com a diputada i portaveu d'aquest grup parlamentari i sobretot com a cap de llista de la demarcació que me les conteste.

La primera és: Quina opinió té sobre l'infrafinançament premeditat a què ens té acostumats l'Estat espanyol? Potser vostè ara ha de practicar el silenci, però a nosaltres ens interessaria saber la seua opinió. La segona ha estat sobre l'aeroport de Reus. Quina opinió en té el Govern? Què és el que pretén fer ara que han anunciat aquesta nova ampliació o no de l'aeroport, aquesta nova proposta que el president Illa ha fet? La tercera és: Vostè, què explica als sectors econòmics quan s'hi reuneix? Què és el que els diu? Què els proposa? Què els ofereix? La quarta era: Quin és el seu posicionament al voltant del Hard Rock? Perquè vostè ha parlat de seguretat jurídica, però canviar les regles a mitja partida no dona gaire seguretat jurídica ni tampoc gaire estabilitat a les empreses que han de trobar en Catalunya una terra on arrel·lar-se i on forjar les seues empreses. Perquè si ho recorda, vam fer un procediment per lectura única, sense debat previ, sense escoltar el territori, utilitzant el Camp de Tarragona com a moneda de canvi i ens interessaria saber quina és la seua opinió.

Perquè estic convençuda que en aquestes vuitanta-set visites que vostè ha fet al territori, i que celebros que les haja fet, li hauran dit quina opinió tenen d'aquest canvi de rumb que ha fet el seu Govern, perquè aquestes vuitanta-set visites estan molt bé, però, si em permet, li faré la setena pregunta. D'aquestes vuitanta-set visites, quantes concrecions hi ha? Perquè està molt bé que acompanyem, està molt bé que visitem, està molt bé que fem promeses, però les hem de complir i ha de recordar que el seu Govern, a dia d'avui, malgrat que va dir que entraria els pressupostos abans del 31 de desembre, aquí al Parlament no hi són i ni tan sols s'esperen. I, per tant, hem de saber amb quins diners, amb quines inversions faran front a aquestes necessitats que els demana el territori.

Perquè no oblide que la principal inversió que arriba al Camp de Tarragona, al sud del país, és gràcies a la faena ingent de Junts a Madrid, amb aquesta inversió de Repsol i podríem dir: avançar amb l'ecoplanta igual a Junts, retrocedir amb el Hard Rock igual al PSC i al Govern que vostè representa. I crec que això hem de tenir la capacitat de dir-nos-ho. I vostè parla dels ajuntaments, parla dels consells comarcals... Sàpiga que reclamen més interacció. Sàpiga que reclamen més atenció i, per tant, en aquestes vuitanta-set visites en nou mesos, que li reitero que celebrem, crec que valdria la pena que comencen a ajustar a concrecions més enllà de grans anuncis de milions que no sabem ben bé d'on els trauran.

Perquè el sud de Catalunya, conseller, no vol ser un apèndix; vol ser protagonista. No vol ser subsidiari; vol ser tractat com el que és: un motor econòmic, un motor social i un motor cultural del país. No és admissible que el seu Govern parli d'equilibri territorial mentre continua actuant amb aquest centralisme a que ja ens té acostumats, perquè l'abandonament del sud concorda amb el projecte que realment motiva al Partit Socialista, que realment motiva al conseller Dalmau, que realment motiva a l'alcalde Collboni, que és aquesta gran Barcelona dels cinc milions; el model de Madrid portat a Catalunya, un exemple més d'espanyolitat. Una capital molt gran que centrifuga tot el que té al seu voltant i un país que es convertix en un desert, just al contrari del que defensem des de Junts, que és un país en xarxa, amb diverses centralitats, amb diferents nodes que sumen i que aporten valor a tot el conjunt.

Perquè governar vol dir liderar i, per tant, Catalunya no pot permetre's un sud que només haja de resistir. El que necessita el sud del país és que avanci, que pugui créixer, que lideri. I això ho ha de fer amb el Govern, no contra el Govern i tampoc amb el Govern en contra.

Moltes gràcies.

El president

I per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Diputada, jo celebros que vostè i vostès tinguin l'autoestima tan pujada, perquè m'ha semblat comptar com a sis vegades que les coses funcionen

gràcies a Junts i vostè ho recalca per activa i per passiva i amb negreta. De veritat que la felicito per aquesta autoestima tan elevada.

Però li diré una cosa: jo no crec que..., hauria de ser conseqüent tenir aquesta autoestima amb venir aquí i dir que no hauríem de permetre des del Govern que Catalunya sud sigui un apèndix de Catalunya i en canvi, vostè, en comptes de fer suggeriments o parlar de qüestions concretes, pregunti què penso jo. Jo, jo, jo personalment, que és irrellevant el que jo pensi. (*Veus de fons.*) Permeti'm..., que jo a vostè no l'he interromput. Què penso jo a títol personal? Que ara li explicaré, eh? I després que em faci sis preguntes, que no sé si eren set o vuit al final, i que el vuitanta per cent siguin del territori. Que ha marxat ella, perquè m'ha parlat vostè del corredor, m'ha parlat dels trens i d'empresa m'ha preguntat ben poca cosa.

Miri, li diré el que penso d'infrafinançament. Penso que aquest Govern ha tingut, ja veurem com acaba, l'encert i la valentia d'intentar buscar un sistema com a mínim millor del que teníem fins ara. I tinc la meua confiança plena en la consellera Romero de que això tirarà endavant. I això farà que tinguem un finançament molt millor del que teníem fins ara i suposo que això ho esperem tots. Per tant, això és el que penso, que després de molts intents de fer unes coses molt lloables, que segurament jo també les volia i les defensava, me n'adono que fins ara no hem sigut capaços de fer un plantejament per millorar el finançament. Ja parlarem d'aquí a uns mesos de com acaba i aquest és el meu pensament respecte del finançament. Eh?

El que li deia abans: corredor, aeroport de Reus, el d'aquí... Són temes que són de territori, i vostè ho sap. Li diré una cosa respecte a l'aeroport de Reus, perquè això sí que està realment a la demarcació i, per tant, li explicaré, tot i que no és la meua matèria. L'aeroport de Reus està dintre del pla de l'aeroport, estarà interconnectat i aquesta és la idea del projecte que hi ha actualment i que ja en parlarem, de com acaba. Perquè vostè sap que el tràmit, la tramitació serà llarga i no pas fàcil.

Escolti'm, el Hard Rock, ho hem explicat aquí cinquanta vegades. El company del Partit Popular, Pere Lluís Huguet, crec que m'ha interpellat tres vegades sobre el Hard Rock. I vostè hi era. Li hem dit per activa i per passiva: al Hard Rock s'ha fet una modificació per tornar la fiscalitat al seu moment, perquè nosaltres, de forma encertada o errònia, pensem que la prosperitat ha de ser compartida i igual per a tothom. Si vostès pensen que no ha de ser així i que alguns han de tenir privilegis, doncs endavant amb el seu sistema. Nosaltres pensem justament tot lo contrari, que no ha d'haver-hi beneficis per ningú, absolutament per ningú. I, per tant, vostè sap perfectament que la decisió del Hard Rock ha d'estar en mans del promotor. Li agradarà, no li agradarà al promotor i ho sabrem suposo que ben aviat.

Escolti'm, una cosa: què l'hi explico als empresaris? És que també ho sap vostè perquè vostè s'hi veu després de que jo hi vagi o abans. I ja ens coneixem, això és la política i afortunadament és així. Doncs jo li venc les ganes de que el sud de Catalunya creixi i que creixi com vostè vol que creixi. Igual que jo, exactament igual. I els hi diem que a dia d'avui, doncs segurament si fan una inversió no tindran dificultats de retorn de la inversió, més enllà de que vagi bé o malament, perquè el règim jurídic és un règim actualment predictable, predictable. Els hi venc això, els hi venc això.

I no deu ser tan desencertada, aquesta explicació de quin és el règim jurídic que tenim actualment quan van venint empreses, senyora Sales. No parli. No faci una pregunta tan genèrica de què li diu vostè als empresaris, perquè és una obvietat que el que els hi dic és que ara Catalunya, Catalunya, és una comunitat, és una regió que pot tirar endavant a nivell econòmic, perquè és segura. Això me'n faig farts de dir-los-hi i ells diuen: «És veritat.» I la conseqüència o la causa o el resultat és que van venint empreses que van marxar.

Per tant, molt «al tanto» amb treure aquí aquest tema en aquest Parlament, perquè no sumem amb això; preguntar què penso jo del finançament no aporta res a les Terres de l'Ebre, res al sud de Catalunya, en absolut. A vostè li pot fer gràcia dir: «Bé, el Sàmper, que havia estat en el meu partit, tal i qual, aviam què en pensa; aviam si la

pífia i agafem i tenim un titular de Twitter o alguna cosa així». Vostè el que hauria de fer aquí és venir amb propostes serioses per al sud de Tarragona, per a les Terres de l'Ebre, i no pas venir a interpellar-me a mi, eh? Això és el que jo penso, eh?

Dit això, senyora Sales, el meu plantejament ja li dic quin és, la meua idea és la que és. I li ben asseguro que, aquest Govern, les visites que fa no són per dir «hem fet les visites»; són per intentar que allà es puguin fer..., com, per exemple –i vostè ho sap–, la setmana passada a Batea una empresa de vint treballadors, en un poble que té menys de dos mil habitants. Doncs aquestes són les coses i aquests són els exemples. La intenció de generar...

El president

Ha d'acabar, senyor conseller.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

...ocupació i riquesa.

El president

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el pla integral de la política del medicament.

Interpel·lació al Govern sobre el pla integral de la política del medicament

300-00149/15

És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Moltes gràcies, president. Bona tarda, conselleres, consellers; bona tarda, diputades, diputats. És la primera vegada que el Departament de Salut elabora un pla integral de política del medicament, i des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar hem volgut aprofitar doncs aquesta rellevant iniciativa per aprofundir en aquesta matèria. Volem, per tant, consellera..., si ens pot explicar quins són els principals objectius i eixos que sustenten aquesta política del medicament.

En primer lloc, m'agradaria agafar la definició sobre el «medicament» que l'Organització Mundial de la Salut té, i diu així: «Un medicament és qualsevol substància o producte que s'utilitza o s'administra amb l'objectiu de corregir, modificar o restaurar funcions fisiològiques a l'organisme o per fer un diagnòstic mèdic.» Per tant, hi ha un ampli espectre on la política sanitària hi pot actuar, que va molt més enllà de la funció terapèutica. Un medicament, per tant, no només cura o alleuja símptomes, sinó que també té un profund impacte en la salut pública, l'equitat social, la qualitat de vida de les persones i fins i tot en l'economia. En el segle XXI hi ha diferents elements que condicionen les societats actuals en l'àmbit del medicament, i jo els he resumit en quatre: la demografia, la recerca i la innovació, la sostenibilitat del sistema i l'equitat social.

En primer lloc, la demografia. Els canvis demogràfics dels darrers anys són un element clau en la política del medicament, i no perquè haguem arribat als 8 milions de persones a Catalunya, sinó per l'envelliment de la població, fruit de la major esperança de vida, però sí que porta associats increment de la cronicitat, increment de la complexitat i increment de la fragilitat, i això pressiona el sistema doncs amb més ús i consum de medicaments.

Dos, la recerca i la innovació. La ciència evoluciona constantment. Ahir ho vèiem en els premis nacionals de recerca, com d'important és la ciència davant de corrents i polítics que la neguen, i, per tant, aquests avenços en la nostra població i la salut global són vitals. I cal anar incorporant aquests avenços, aquesta recerca,

aquesta innovació que aporten valor en salut i treure aquells medicaments que no són tan efectius. Una innovació sempre, per tant, basada en l'evidència científica.

Tres, la sostenibilitat del sistema. Aquest és un element clau. Hem de fer un sistema que perduri en el temps. I aquí tenim, per una banda, el canvi climàtic, i, per tant, no contribuir a agreujar la situació en la qual ens trobem, i dos, que sigui sostenible econòmicament parlant. El medicament ben utilitzat optimitza els recursos del sistema sanitari, donat que contribueix doncs a l'objectiu en salut: redueix hospitalitzacions, redueix urgències; també millora l'eficiència clínica, donat que es redueixen intervencions que no són necessàries.

Els medicaments com a prevenció juguen també un paper clau en la salut pública i en la medicina individual. Tot i que solem associar els medicaments amb el tractament de malalties, molts els fem de forma de prevenir l'aparició de la malaltia, especialment en les persones de risc més elevat. I estem parlant, per exemple, de les vacunes, que són un dels majors èxits en medicina preventiva.

I quatre, l'equitat social. L'accés just als medicaments redueix les desigualtats socials. Quan els medicaments són accessibles es garanteix el dret universal a la salut, s'equilibra l'atenció sanitària en les zones territorials –rurals i urbanes, riques i pobres– i es protegeixen els col·lectius més vulnerables: els infants, les persones grans, les persones amb malalties rares, per exemple. Un sistema que proporciona medicaments essencials a tota la població genera cohesió social i enforteix el teixit comunitari. Gro Harlem Brundtland, que havia sigut directora general de l'Organització Mundial de la Salut, té una frase que diu: «Un medicament no té valor si no és a l'abast de qui el necessita.»

En conclusió, els medicaments permeten prevenir malalties, tractar patologies cròniques, millorar la funcionalitat de les persones..., limitants, perllongar la vida i la dignitat i benestar de les persones, i això es tradueix, com dèiem, en menys hospitalitzacions i urgències, més autonomia, més vida activa, una població més sana, per a milions de persones, i això sense tenir en compte el sector farmacèutic, que genera ocupació, innovació i impulsa també la investigació científica, que recordem que Catalunya concentra més del vuitanta-cinc per cent dels assajos clínics de tot Espanya. El medicament és un símbol de progrés humà. Cal garantir un ús del medicament centrat en la persona, de manera segura, eficaç, sostenible, amb resultats en salut. Tot això, amb una participació activa dels professionals i també de la pròpia ciutadania. En resum, el valor social del medicament rau en la seva capacitat per transformar vides, reduir desigualtats, enfortir sistemes sanitaris i construir societats més sanes i més justes.

Gràcies, consellera, per treballar en aquest pla integral de la política del medicament.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Olga Pané Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bé; bona tarda, diputades i diputats, president. Gràcies, senyora Jaurrieta, per aquesta pregunta que em permet explicar una miqueta de què va lo que nosaltres li diem el Pipmed, eh?, que és el pla integral de la política del medicament a Catalunya. Perquè just fa una setmana estàvem precisament explicant aquest pla al conjunt de professionals del sector i també de la indústria i als farmacèutics que estaven presents a l'Acadèmia de Ciències Mèdiques, on el vam presentar.

Efectivament, jo crec que vostè ha assenyalat moltes coses. El nostre sistema de salut viu un moment de canvi important, eh?, viu un moment de canvi important i també de reptes molt importants, eh? Estem transformant-lo precisament per fer front a aquests reptes que tenim al davant i –jo hi insisteixo molt– per traslladar a

les generacions futures un sistema tan eficaç i eficient com el que hem tingut nosaltres. I l'àmbit del medicament no n'és una excepció.

Els pròxims anys, efectivament –vostè també ha assenyalat alguns d'aquests reptes–, l'envelliment de la població, l'ús intensiu de recursos sanitaris que això comporta, les resistències als antibiòtics, que és un tema absolutament important, o l'equilibri –que vostè també ha assenyalat–, entre la innovació farmacològica i la sostenibilitat dels sistemes de salut com el nostre són importants. Vull assenyalar aquí el que moltes vegades no apreciem. El nostre sistema, de vegades, triga a autoritzar un fàrmac, però quan l'autoritza és per a tothom, i això és una cosa que molt pocs sistemes sanitaris del món poden dir, sigui quin sigui el fàrmac que s'autoritza.

Bé, en aquest context, definir una política de medicament sòlida, sostenible i centrada en les persones és una prioritat per assegurar que els medicaments s'utilitzin de manera racional, i per això hem treballat en el Pipmed, en el pla integral de la política del medicament, per disposar d'una eina que ens permeti avançar en aquesta línia. El Govern de la Generalitat, a més, li ha atorgat un paper central a aquesta política, perquè, com vostè sap, està en el pla de govern, està en el pla «Catalunya lídera» i està en els objectius departamentals nostres.

Ha parlat dels reptes per a la sostenibilitat del medicament. Bé, en els pròxims anys, el sistema haurà de fer front a diversos reptes: un, la incorporació de noves innovacions terapèutiques d'alt cost. Està prevista l'entrada de fàrmacs cars, destinats a pacients amb necessitats mèdiques que fins ara no estan cobertes. És un repte internacional –no només, eh?..., a casa nostra–, i aquests medicaments són sovint innovadors i estan condicionats per decisions de preu i de finançament que s'han de prendre des de les autoritats públiques. La major part d'aquestes innovacions són fàrmacs ambulatoris de dispensació hospitalària –l'MHDA, que diem en l'argot nostre. Els canvis demogràfics, com vostè també ha assenyalat, hi afectaran, i després els grups farmacològics amb alt impacte. Creixeran, sobretot, aquest MHDA que dèiem, l'oncohematologia, la immunologia, les teràpies avançades higièniques i els fàrmacs per a l'Alzheimer. Igualment, els que es dispensen en les oficines de farmàcia; està previst un creixement important en l'àmbit de les cardiovasculars, l'endocrinologia i la diabetis, l'obesitat i la salut mental.

Aquest pla és un pla que s'ha treballat amb professionals del sector. I ara, amb aquesta nova fase que ara obrirem, està previst desenvolupar-lo també, enriquir-lo amb les aportacions dels propis pacients.

Vull assenyalar-li algunes dades de l'impacte, realment, del medicament. La despesa en medicaments a Catalunya va ser de 3.537 milions d'euros l'any passat, 10 milions d'euros diaris –diaris–, cada dia, eh?, de les receptes que es van fer, el vint-i-dos per cent del pressupost del Departament de Salut, que com vostè sap, és de 16.000..., de la despesa, no del pressupost, que, com vostè sap, és de 16.000 milions el 2024. L'MHDA, aquí..., que és això més innovador, són 1.660 milions d'euros, i la despesa dels fàrmacs que es retiren a les oficines de farmàcia és de 1.867. Ja gairebé s'equilibren els uns i els altres. Entre tots dos es van incrementar un sis i mig per cent respecte a l'any anterior. A Europa es preveu, en els propers tres anys, un increment de la facturació de fàrmacs de 70.000 milions d'euros –vostè calculi, amb la nostra proporció de població, lo que ens toca–, i, a nivell mundial, de 600.000 milions d'euros. Això és lo que ens espera pel davant.

La indústria, també, com vostè ha dit, és un dels principals motors d'innovació, desenvolupament econòmic i progrés social del nostre territori, és un sector estratègic. La indústria, a més, farmacèutica és el sector que més inverteix en recerca a Espanya, amb un vint per cent del total de la recerca que es fa a Espanya, i és a Catalunya on se'n fa més. Com també ha assenyalat, som el cinquè país europeu en assajos clínics, el vuitè a nivell mundial, i en fem de l'ordre de 5.368 assajos clínics –estan vius, normalment– en un any. Liderem també el programa de teràpies avançades i el programa, també, d'innovació en aquest àmbit.

Li vull assenyalar ara alguns aspectes del que serà aquest pla per..., el que volem desenvolupar. Si nosaltres mirem el pla integral de la política del medicament amb més detall, veurem que hi han cinc grans línies estratègiques i quaranta accions a desenvolupar entre el període del 2025 al 2027. Quines són aquestes cinc línies estratègiques? La primera, impulsar una política farmacèutica participativa. És lo que li explicava: ho hem treballat amb els professionals –atenció, que és important, perquè són els que recreen– i ho estem treballant amb els pacients, que són els que reben els medicaments.

En segon lloc, la presa de decisions amb coneixement basat en l'evidència i l'eficiència, i, entre altres accions, reforçarem el programa d'harmonització farmacoterapèutica, que impulsa l'avaluació econòmica en la presa de decisions, i s'hi integrarà la detecció precoç de noves opcions terapèutiques per planificar millor l'estratègia d'innovació.

La tercera línia és la gestió clínica del medicament, que promou la corresponsabilització dels professionals en la seguretat, l'eficiència i la sostenibilitat ambiental dels medicaments. Així, es posarà especial èmfasi en la conciliació de la medicació a tots els àmbits assistencials i s'impulsaran actuacions per minimitzar l'impacte mediambiental dels medicaments i els productes sanitaris.

La línia 4 és un model territorial; s'orienta a generar un model territorial que impliqui el medicament, garantint l'equitat i la qualitat a tot el territori i integrant la prestació farmacèutica en l'atenció social i sanitària, que, com vostè sap, és una estratègia que estem tirant endavant des de diverses iniciatives legislatives i que es concreta especialment en tot lo que és la terapèutica, la teràpia, a les residències socials assistides, a on gairebé el conjunt dels residents tenen un consum, de mitjana, d'entre vuit i deu medicaments cada un, perquè ens fem a la idea –això són residències, en principi, no sanitàries.

I la cinquena línia va a orientar-nos cap a l'avaluació i els resultats. És a dir, és tant l'esforç que fa la societat no només en termes d'innovació i recerca, sinó en termes de despesa en l'àmbit del medicament que hem de donar..., hem de ser transparents en tot això. Hem de ser capaços d'explicar quins resultats obtenim amb aquesta grandíssima inversió i aquest esforç que li demanem a la societat. Per tant, tot el desenvolupar eines, en aquest cas eines també digitals, eines informàtiques, que també contempla el pla, per fer una millor avaluació i un millor retiment de comptes dels resultats està incorporat en el pla integral de política del medicament.

En definitiva, és un full de ruta per als propers anys per tractar de conciliar aquests dos grans reptes, disposar de tota la gamma de medicaments útils i efectius per a tota la població que ho necessiti i, al mateix temps, conciliar-ho amb la sostenibilitat del sistema sanitari i amb la sostenibilitat d'una indústria que, en el nostre cas, també contribueix a aquesta prosperitat que a mi m'agrada dir que, a més de compartida, ha de ser sana.

El president

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política fiscal.

Interpel·lació al Govern sobre la política fiscal

300-00152/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Conselleres... Diputats, diputades, avui aquesta interpellació és sobre fiscalitat. La consellera em diu «una altra vegada fiscalitat»; bé, és que tenim un problema, tenim un elefant que ningú vol mirar a vegades, que és una situa-

ció crítica en la que viu la classe mitjana en aquest país. I li soc molt clar d'entrada: el seu Govern no està fent absolutament res per protegir-la. Ara estem acabant la campanya de la renda; qui ens està escoltant està fent la declaració de renda, i l'impacte és enorme en la classe mitjana. I dic «el Govern no fa res», ni fiscalment, ni socialment, ni des d'una òptica estratègica. I el més greu –i vaig molt al gra– és: ho fan des del punt de vista ideològic? Jo, diguem-ne, soc generós amb això; no ho crec. I vostè, com a socialdemòcrata, no crec que sigui així. Probablement ho fan per la dependència absoluta de l'esquerra més conservadora, dels Comuns. A vegades tinc la sensació que són els Comuns qui estan dirigint la política, especialment en alguns àmbits –habitatge i fiscalitat, sobretot– i això no contribueix al desenvolupament de país. Aquesta dependència que tenen directa afecta la vida de la gent, els que més contribueixen i menys reben com a serveis.

Les dades són clares; és un empobriment silenciats. Això no va d'opinions, va de dades. Des del 2008, la renda neta real de les famílies catalanes ha caigut un 4,3 per cent –Idescat, eh?, agafo les seves dades– i mentrestant, l'IRPF ha augmentat un catorze per cent. I en aquest procés d'empobriment hem tingut una inflació elevadíssima i ni tan sols ho han volgut corregir. És a dir, el que li estem plantejant des de Junts no és anar en el nucli de pujar o baixar la pressió fiscal perquè sí, sinó perquè hi ha una part de la societat catalana, el gran gruix, que s'ha anat empobrint perquè la inflació menja els sous i la fiscalitat no s'adapta. I vostès aquí no hi fan res.

Recordo que a principis de la legislatura, que vostès i nosaltres ens vam posar d'acord, els dos grups parlamentaris vam donar suport a una moció amb la qual revisar la cistella fiscal a Catalunya en termes d'eficiència, eficàcia i justícia. I les classes mitjanes pateixen una injustícia. Vostès poden parlar –i tots nosaltres ho fem–, sistemàticament, de justícia social, i justícia social també és això. Perquè el tipus mitjà d'IRPF ha pujat del 12,7 al 14,4. La gent que està fent ara la declaració d'hisenda s'ho troba. I de qui estic parlant? Perquè després, en el debat, «vostès, els de Junts, defensen els rics!». Ho acoto, perquè quedi clar: estic defensant aquelles rendes d'entre trenta mil i seixanta mil, eh?, no els rics. I a més, el nostre objectiu és que tot aquell que està per sota de trenta tingui instruments d'ascensor social en aquest país per ser classe mitjana.

Quatre de cada deu euros dels nous impostos van a aquesta franja, perquè entre trenta i seixanta mil és el setanta per cent de la recaptació que hi ha en aquest país. I això és el vuitanta per cent de la població, que no rep cap ajut però que contribueix. I què fan vostès per alleugerir aquesta càrrega? Res, no deflactar. I al final nosaltres diem si quan hi ha creixement macroeconòmic no es rectifica, no s'ajusten els tipus, quan es farà, mai? Absolutament mai? I bàsicament vostès ho fan, suposo, per dos motius. Un ja l'he dit, per la dependència, per la seva inestabilitat, amb els Comuns. Legítim, cadascú defensa el que sigui, però els Comuns representen un cinc per cent de la població. Un cinc per cent de la població no pot imposar la política al vuitanta per cent de la població, no sé si és ben bé ni democràtic, això. I segona, perquè no tenen pressupostos. I com que no tenen estabilitat ni pressupostos, hem de fer pròrrogues pressupostàries i hem de fer ampliacions de crèdit. I ho fem a costa de què? De més recaptació, ho fem a costa d'extorsionar les classes mitjanes. Per tant, la feblesa política del seu Govern l'estan pagant les classes mitjanes d'aquest país; són les classes mitjanes qui paguen la seva dependència i la seva incapacitat d'aprovar pressupostos.

Hem parlat d'IRPF. Un altre impost, el de successions. Ai, las! El de successions és un càstig a l'estalvi familiar, ja vaig d'entrada. Parlo també de l'impost de successions a les classes mitjanes d'aquest país, aquest nivell de renda. Hi ha famílies que han treballat tota una vida per deixar un petit patrimoni als seus fills, un pis, un local, un negoci petit. I què passa? Que han de pagar impostos per heretar allò que ja han tributat, que moltes vegades han d'arribar a vendre el patrimoni senzillament per pagar els impostos. Aquesta no és una fiscalitat progressiva, és una pena-

lització absurda a l'esforç. El vuitanta per cent de la població a Catalunya en l'últim CEO deia que està en desacord amb aquesta tributació. Junts, per tant, defensem la supressió immediata de l'impost de successions per als patrimonis mitjans –ja m'avanço, eh?–, no em parli dels rics. Els rics..., els rics, sap què passa amb els rics? Que sempre sobreviuen, sempre. El problema és amb les classes mitjanes. I vostès, novament, no actuen, per ideologia o per dependència.

I a sobre, hem de patir el doble càstig a Catalunya. És que com que no arribem des del punt de vista del tram que té la Generalitat impositiu, carreguem, quan el que ens hem de menjar és el dèficit fiscal, perquè aquest és el gran problema també, aportem el 19,2 per cent dels ingressos de l'Estat però només rebem el 13,6 de la despesa. Cada any 22.000 milions dels impostos dels catalans, el vuitanta per cent són d'aquesta classe mitjana, se'n van i no retornen en serveis. Això és un greuge i una injustícia; és un dèficit fiscal crònic. Però és que, a més, hi afegim que el cost de la vida a Catalunya és un 7,6 per cent superior a la mitjana de l'Estat. Això sí, però el sou mínim interprofessional i les pensions són exactament les mateixes.

I tot això és classe mitjana, i per tant, sobrepaguem els costos d'un dèficit fiscal, recarreguem més, el cost de la vida és més alçat i el Govern no fa res. I aquesta desigualtat la paga la classe mitjana, i el Govern ni tan sols ho denuncia. I respecte a això, sí, els he de reconèixer que estan treballant en un model singular. Avui el president de la Generalitat ha anunciat que el dia 30 es complirà amb això. Em sembla, molt em temo, que serà la segona vegada que el que farem en seu parlamentària serà incomplir un acord, no ho sé, tot està per veure. Però molt em temo que el dia 30 no tindrem nou model de finançament a Catalunya, malgrat que en seu parlamentària, ho torno a dir, aquest matí el president ha dit clarament «complirem». Bé, veurem què passa amb el compliment. Veurem si passa el mateix que a pressupostos.

Ara, consellera, jo, prou. Des de Junts no fem només queixa, venim amb propostes concretes. Per tant, li demanem que ens asseiem: deflactació immediata dels trams autonòmics de l'IRPF per la incapacitat de..., per tot aquest poder adquisitiu que ha perdut la classe mitjana catalana aquests últims tres, quatre anys. Dos, supressió de l'impost de successions per a famílies amb patrimonis mitjans. Tres, factor corrector del cost de la vida a les pensions i el salari mínim interprofessional. Quatre, una reforma estructural de la fiscalitat catalana que no castigui sistemàticament les classes mitjanes. Cinc, la negociació del concert econòmic; de «concert econòmic», estic d'acord amb vostè quan ho diu, m'és igual si li vol posar un nom o un altre, però que clarament tingui el control de la caixa, sobirania normativa, que puguem decidir quina és la normativa fiscal, i tercera, la solidaritat la decideix el Govern de la Generalitat, perquè això és solidaritat, lo altre, si ho decideix l'Estat, es diu espoli. I sis i últim, polítiques d'incentius al teixit d'autònoms, de pimes i incentius a l'estalvi.

Per què ho fem? Perquè ara mateix Catalunya viu del treball d'una majoria fiscalment esclavitzada i políticament ignorada i, per tant, deixi'm dir-li que o reconstruïm el país des del cor de la societat catalana o el condemnem al col·lapse.

Consellera Romero, vostè governa però no lidera, el seu Govern potser recapta, però no ho fa equitativament després. Junts tenim un projecte per protegir les classes mitjanes i que aquells que no hi són hi puguin accedir, per aconseguir que tothom tingui l'oportunitat d'incorporar-se amb el que és l'ànima de la nació, una nació de progrés i benestar sense límits.

Gràcies, president.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Conselleres, diputats i diputades... Diputat Castellà, sempre entenc les seves interpellacions com una conversa en la que compartim posicions. La veritat és que avui, per això, m'ha sorprès el seu punt de vista, no? Primer, perquè vostè sap perfectament que la capacitat normativa que té la Generalitat és molt limitada, és veritat, hem de treballar, estem treballant perquè pugui millorar-la, però en aquests moments la capacitat normativa és més aviat minsa. Això vol dir que nosaltres tenim poca capacitat, segurament, per un objectiu que vostè diu que és apaivagar la pressió fiscal de les classes mitjanes, cosa que jo no comparteixo, perquè vostè ha fet aquí una afirmació que, sincerament, em costa d'entendre que la faci vostè. Diu «és que les classes mitjanes no reben res de la Generalitat, en aquests moments no han abaixat els impostos per elles, estan...»

Miri, jo li diré algunes coses que m'he apuntat mentre vostè intervenia. Hem baixat els trams baixos de la renda, els de per sota de 35.000 euros. Però, escolti, fem escoles, l'escola pública catalana és per a les famílies de classe mitjana també; els 44 milions d'euros que dediquem cada dia a la sanitat pública també són per a les classes mitjanes; la bonificació del transport públic que també reben les classes mitjanes, amb l'autobús o amb el tren o amb el metro. També amb aquesta baixada de preus que hem fet en la matrícula universitària, que l'hem assimilat..., hem abaixat també els màsters i hem assimilat aquests preus. Totes aquestes polítiques, i moltes més que li podria dir, afavoreixen la classe mitjana.

És que a mi aquest discurs de que la classe mitjana no rep serveis públics no m'agrada perquè té un punt de demagògia i populisme. La majoria de polítiques públiques que tira endavant el Govern –aquest Govern, i altres governs, eh?, no només aquest que fa deu mesos que hi és–, és per a tots els ciutadans i també per a les classes mitjanes. Potser el que hauríem de fer és pedagogia i explicar-los la quantitat de recursos i de serveis públics que reben amb els impostos de tots, perquè és veritat que la fiscalitat al que ha d'ajudar és a desenvolupar polítiques públiques, i ha d'ajudar, evidentment, a garantir els millors serveis públics, de qualitat, sent eficients i rigorosos amb la gestió.

És veritat, però no només ha de servir només per això; és també un pilar del model econòmic. I òbviament que hi ha ideologia darrere de la fiscalitat, perquè nosaltres, almenys aquest Govern del que jo formo part, el que volem és que també la política fiscal ajudi a corregir desigualtats i ajudi a corregir ineficiències, i ha d'ajudar a fer-ho, perquè sí que és veritat..., vostè diu: «L'economia va bé, i, per tant, com que va bé, baixin els impostos a les classes mitjanes.» Molt bé –ara no ha dit als rics, «estupendo». Però sap què passa? Que davant d'un PIB que creix un 3,2 per cent interanual i l'economia va bé, tenim dades esfereïdores, com per exemple que un de cada tres nens viu en pobresa infantil, amb una situació de pobresa infantil, per no dir-ne moltes altres. I jo no m'enorgulleixo de que l'economia va bé, perquè no estem repartint la riquesa de manera equitativa i perquè les classes mitjanes i, evidentment, les més vulnerables no veuen aquest creixement de l'economia. I ho hem dit moltes vegades, mentre l'economia creix a un bon ritme, el PIB *per capita* està al 0,46 en els últims vint anys. Per tant, no reben, no hi ha una percepció dels ciutadans de que aquesta riquesa es reparteix de manera equitativa.

I què pot fer la política fiscal? En el cas de Catalunya, d'una manera, ho torno a repetir, limitada..., perquè sap vostè que tenim poca capacitat normativa, però amb el que tenim podem intentar que la política fiscal ajudi, per exemple, a reduir desigualtats.

I, per tant, el que nosaltres fem és això, justament, intentar que això sigui així amb les polítiques que tirem endavant des de l'àmbit..., des del punt de vista fiscal. I vol dir que qui més té més, doncs, més pagui, qui més guanya més pagui, qui més hereta més pagui, qui més contamina més pagui. Pot no estar d'acord amb això, evidentment, només faltaria, no estem en el mateix partit polític, però, com a mínim,

nosaltres sí que tenim clar que això, evidentment, darrere d'aquí hi ha ideologia, òbviament, i nosaltres creiem que és un mecanisme també de generar igualtat.

Vostè deia..., parlava de successions. Bé, amb renda hem fet ja una modificació; no crec que en fem masses més, però, evidentment, tot es pot estudiar, sempre estem oberts a fer-ho. Parlava vostè de successions. Miri, de successions, un noranta-tres per cent dels contribuents, el noranta-tres dels contribuents —...que no arriba al tres per cent— tributa menys de mil euros. La majoria de famílies que hereten, en primer grau no paguen, fins a unes quantitats. La classe mitjana majoritàriament no paga. És que només paga el tres per cent de la població. Crec que és una mica menys. Ara no em vull equivocar, però estariem entre el dos i el tres per cent de la població que paga impost de successions, eh? I d'aquest, el noranta-tres per cent, menys de mil euros. De fet, l'any 23 van presentar 273.000 liquidacions, autoliquidacions de l'impost, que van generar 603 milions d'euros. Divideixi-ho, vostè. És a dir, de què estem parlant? Quan parla vostè d'eliminar l'impost de successions, no està parlant de les classes mitjanes, està parlant d'una altra cosa.

I miri, ja no li dic un mitjà o un expert que pugui ser d'esquerres, però hi ha, en aquests moments, molts debats, no a Europa, sinó al món, sobre el tema de la desigualtat intergeneracional, que té a veure amb les herències i té a veure amb la successió, i *The Economist*, ara fa unes setmanes, publicava i ens alertava del creixement del pes de les herències com una font de desigualtat a Europa —i jo diria a Espanya i diria també a Catalunya.

En aquests moments, el pes de l'herència en les desigualtats és cada vegada més gran; s'ha doblat en els últims anys. Representa ja el deu per cent del PIB, quan abans era només el cinc. És a dir, la riquesa que s'hereta cada cop està generant més desigualtat. I a més a més jo crec que va en contra d'un principi que segur que vostè i jo compartim, que és que va en contra de la meritocràcia, de la generació d'oportunitats i evidentment també del dinamisme econòmic.

Nosaltres, sincerament, no estem d'acord amb l'eliminació d'aquest impost, que, hi insisteixo, afecta molt poca població, i que creiem que ajuda a corregir algunes desigualtats.

Després, també li vull dir..., ja ho sé que vostè insisteix en que no governo jo, jo no soc la consellera d'Economia, ho és el David Cid. Doncs no passa res. En fi, podem compartir algunes coses amb el David Cid —les comparteixo, ho saben vostès—, altres no. Però, escolti'm, si vostè utilitza aquest argument, jo també el podria utilitzar amb vostès, i dir que el 2020 vostès, doncs, «apretats» pels Comuns, van apujar l'impost de successions.

I què passa, que vostès llavors aquell dia es van tornar bojós o són uns incoherents? Doncs no; doncs perquè és la vida, diputat Castellà, perquè ja ho sabem, no ens enganyem tampoc, és la política. És veritat, estem en minoria, tenim quaranta-dos diputats, necessitem sumar suports, i, per tant, igual que vostès en aquell moment van necessitar els Comuns per aprovar uns pressupostos..., i els hi van exigir apujar l'impost de successions, en plena pandèmia. Bé, doncs, a vegades, evidentment, has de cedir, perquè també és això, la política, i la grandesa de la política.

Per tant, en fi, doncs, tots tenim contradiccions, però en tot cas nosaltres, amb aquest model que jo estic defensant des del faristol..., ni me l'escriu el David Cid ni els Comuns, és un discurs i és una política socialdemòcrata que el Partit dels Socialistes de Catalunya defensa des de fa moltíssims anys. I pot agafar vostè els nostres programes electorals de fa molt temps.

Però no em volia quedar només amb això, suposo que després tindrem temps de parlar, perquè, en aquests moments, i vostè ho sap, perquè n'hem parlat molt, d'això, en aquests moments Europa s'està allunyant d'aquesta repressió salarial i aquestes retallades fiscals que ens havien de fer més competitius en el món. En un moment, com diu Draghi en el seu informe, en el que ens hem de rearmar, refundar, reforçar, basant la nostra economia en el coneixement, una economia que ha de ser més resi-

lient, una economia que ens ha de permetre aconseguir sobirania estratègica, autonomia estratègica, no podem competir per la fiscalitat. Ho hem de fer per una inversió pública estratègica que es basi en aquest coneixement, en una justícia fiscal molt més equitativa, molt més justa, molt més progressiva. I també per lluitar contra..., i a favor de la transició ecològica i digital com un motor de la nostra productivitat, que segurament aquest és un dels nostres problemes, que no som prou productius, no? I això no ho dic jo, ho diuen premis Nobel com per exemple Stiglitz, no?

Per nosaltres, la desigualtat no és una opció política, i volem lluitar contra ella. I, sincerament, creiem que la política fiscal pot ser un mecanisme transformador d'això. I, en aquest sentit, amb la capacitat que té en aquests moments la Generalitat de Catalunya, intentarem usar-la per reduir aquestes desigualtats, per reduir aquests desequilibris, i sempre oberts, evidentment, a parlar, però crec que és injust dir que la classe mitjana no rep quan, evidentment, molts, la majoria de les polítiques públiques que tiren endavant, la majoria dels serveis públics afavoreixen també la classe mitjana.

En tot cas, segur que podrem tenir temps després de debatre una mica més o d'entrar una mica més al detall en alguns dels temes que vostè em deia. Però, vaja, les pensions i el salari mínim que ha citat vostè els han apujat governs progressistes en els últims temps. Per tant, entenc que amb això hi estarà d'acord. I si s'ha d'apujar més, doncs evidentment amb nosaltres sempre hi comptarà.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. I per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Començo pel final; és a dir, amb el salari mínim interprofessional i les pensions, amb la diferenciació que tenim de cost de vida a Catalunya. Quan vostè diu, com altres vegades, «sempre ens hi trobarà...», però després no la trobem mai. I a les votacions a Madrid, menys, perquè és allà on ho vam proposar, perquè depèn d'ells. I no hi ha manera, eh? Escolti, li agafo la paraula; ens tornarem a trobar, segurament, aquí.

Vostè fa una aproximació, suposo que no en pot fer una altra. Ho torno a dir, és a dir, entenc els acords i les dependències. Només penso que exerceixin més el seu nombre de diputats. Vostè em parla sempre... Ha fet rectificació respecte als trams baixos de l'IRPF. Sí, si estem d'acord. Si ja l'hi vam demanar des de l'inici, però no ho pot fer a costa d'apujar..., no als rics, no... Els trams de 35.000 són rics? O sigui, ens sent tothom. Algú que està a 35.000 a l'any és un ric? No.

I no em faci demagògia, que ja ho sé, que no és la seva intenció. Home, jo no he dit que les classes mitjanes no reben serveis. Jo el que dic és: 22.000 milions que se'n van. Dels impostos, bàsicament, de classes mitjanes. Què m'està dient, que ens sobren? M'està dient que els serveis ja són més que suficients i es pot permetre la ciutadania de Catalunya de pagar 22.000 milions que no reverteixin en serveis perquè no cal? Perquè ni en llistes d'espera, ni en qualitat de l'ensenyament, ni en qualitat en... No cal. Perquè és aquesta, eh?, la mare dels ous. És aquesta.

I vostè sap que la realitat és: com que ens fan falta aquests 22.000, que es queda Espanya i que no retornen, el que fem és collar més la classe mitjana. Per compensar això. Si no estem en un debat de fiscalitat sobre trams de renda, estem en el debat de com que no ens en sortim davant del Govern espanyol amb un finançament just pels serveis... No, no ens en sortim. M'està dient que sí que ens en sortim? Vostè m'està dient que el finançament de Catalunya és just? No. I, per tant, qui ho paga? Doncs bàsicament les classes mitjanes.

Per tant, seguim pensant, des del nostre grup parlamentari, que aquesta és una gran injustícia. I l'hi direm sense complexos en seu parlamentària: Junts no ho ac-

cepta. I engegarem tota la nostra capacitat legislativa, tant aquí com en el parlament espanyol, u: per alleugerir la pressió fiscal sobre les rendes mitjanes fins que no es compensi amb un model de concert econòmic just. Llavors discutim-ho. Però fins que això no arribi, la mancança de negociar a Madrid no l'ha de pagar la classe mitjana catalana.

Segon, premiar l'estalvi i l'emprenedoria.

I tercer, exigir un model de concert econòmic. Ho torno a dir, si aquest és el problema. És a dir, no podem estar pressionant sempre sobre els mateixos perquè no ens en sortim amb un finançament just per Catalunya. Quan vostè em fa reflexions en termes internacionals... Si hi estem d'acord, però sap quin és el problema? Que qual-sevol estat de la Unió Europea no té el problema que tenim nosaltres, perquè tot Alemanya..., bàsicament la seva contribució a la Unió Europea és la que fem els catalans a Espanya. Un país de 80 milions d'habitants.

Per tant, aquest és el gran problema que tenim. I això no es pot sobredimensionar amb el gruix de la ciutadania, eh? Perquè deixi-m'ho dir així: què és la classe mitjana, al final? Perquè aquí ens agrada molt parlar de rics i de pobres. No: què és la classe mitjana? És la columna vertebral de Catalunya. La classe mitjana són els mestres, són les infermeres, són els comerciants, són els autònoms, els metges, els petits empresaris i els treballadors, són les mares i els pares que estalvien per pagar una carrera o per deixar un pis als seus fills, als seus nebots o als seus nets. I això és penalitzat. Diu: «Poc.» No, és que res. Però per què s'ha de penalitzar? En tot cas, són la societat civil d'aquest país; són la cultura, també; són els que van votar l'U d'Octubre; són l'ànima d'una nació que es vol lliure, que es veu justa i es veu pròspera. No és un col·lectiu més; és el nervi del nostre país. I, per tant, els hi demanem que retornin a la centralitat i que defensin el que representa el nervi amb ànima del nostre país.

Gràcies, president.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Diputat Castellà, aquest Govern ha arribat fa deu mesos, s'ha trobat uns impostos determinats, que estem intentant, en alguns casos, modificar. Hem fet una baixada als trams per sota els 35.000 euros de la renda; veurem el que dona la legislatura i si podrem acordar alguna baixada més. Però realment els que han estat governant durant molts anys aquest país són vostès. I l'última modificació de l'IRPF que van fer va ser per augmentar el mínim exempt de les rendes baixes i per augmentar els nous trams alts, l'any 2020. Vull dir, això és el que van fer vostès. «Apretats», potser, pels Comuns. Bé, però això és el que van fer.

És a dir, és que a mi ara em sorprèn una mica vostè ara aquí dir: «Bé, quan arreglaran lo de les classes mitjanes?» Jo, sincerament, crec que no és un tema només de fiscalitat, i insisteixo en la capacitat limitada que té la Generalitat de Catalunya, però crec que també està mal plantejat. Sincerament, ho veig així.

I després crec que vostès ho confonen: una cosa és la política fiscal, que creiem nosaltres que és un instrument de reduir desigualtats i ineficiències econòmiques, ho creiem sincerament, i l'altra és el sistema de finançament, que, escolti'm, no cal que ho digui jo aquí; hem signat un paper, per la investidura del president Illa, amb Esquerra Republicana on ho diem, que hi ha un infrafinançament de les comunitats autònomes, de Catalunya. De fet, hi ha un informe que es va presentar al Parlament ara fa uns mesos en el que s'analitzen els últims vint anys de l'endeutament de la Generalitat i es diu que entre el vint-i-set i el trenta-nou per cent d'aquest endeutament és infrafinançament. És a dir, ja no només ho dic..., ho puc jo aquí confirmar, sinó que la Sindicatura de Comptes ha fet un informe molt exhaustiu on es parla d'això. Nosaltres estem d'acord que les comunitats autònomes estan infrafinançades. De fet,

ho estan des de l'any..., des de la crisi del 2008-2009, quan Montoro baixa impostos en alguns casos, en altres els puja i no compensa a les comunitats autònomes. I vostè ho sap perquè estava una mica després a la Generalitat de Catalunya.

Per tant, estem d'acord, està infrafinançada. Estem treballant per aconseguir un nou model de finançament que sigui més just? Sí. Que millori també els recursos per a la Generalitat de Catalunya? També, perquè som conscients de que hi ha un infrafinançament, de que, a més, Catalunya, per aquesta voluntat de reforçar el seu autogovern, ha anat incorporant competències i creiem que aquestes competències s'han de reconèixer i s'han de finançar.

Per això creiem que el nostre model és singular, perquè comparat amb la resta de comunitats autònomes, tenim unes singularitats molt majors que d'altres. Que d'altres també en tenen, eh? Quan de vegades sents el Partit Popular, que sembla que singularitat és sinònim de dimoni; miri, Canàries té un règim fiscal propi i no he vist manifestacions contra això. Però en tot cas, nosaltres estem treballant per a això i no serà fàcil.

I aquí, com que l'he vist a vostè amb la mà estesa, m'agradaria que realment en poguessin parlar d'això i que quan un dia, quan toqui modificar lleis... –perquè evidentment un model de finançament no es posa en marxa, no és efectiu si no modifiquem les lleis, algunes lleis importants–, doncs el que m'agradaria és que poguéssim estar al mateix costat, votant aquestes modificacions, no? Si és un bon model, molt més transparent, molt més just i que evidentment incorpori més recursos per a Catalunya tenint la solidaritat, l'ordinalitat. En fi, molts principis que crec que compartim i que hem signat i hem posat sobre la taula i estem treballant amb el govern d'Espanya.

Però que no podem confondre una cosa amb l'altra perquè no perquè estiguem infrafinançats estem pujant impostos. No és veritat. No, perquè no apugem impostos de manera lineal a tothom, vinga, som-hi! No. El que estem fent és de manera quirúrgica en aquells impostos, en aquells trams, en aquells elements en què creiem que allò també ajuda a ineficiències de la nostra economia o d'alguns sectors. Ho hem fet en l'àmbit del turisme. Ho hem fet en algun tema d'habitatge, però no estem apujant o abaixant de manera lineal i sistèmica els impostos. Per tant, els estem utilitzant com a palanca de transformació. Crec que això també val la pena dir-ho.

No esperem, evidentment, que amb aquestes recaptacions millorem el finançament del país –que evidentment necessita molts recursos–, ni molt menys tampoc tindriem capacitat per fer-ho. Però en tot cas crec que són debats diferents. I que el que també cal que també transmetem a les classes mitjanes com vostè diu, és que hi ha moltes polítiques públiques que milloren, doncs, la seva vida.

I potser ho hem d'explicar més i potser hem d'explicar molt més aquests 44 milions al dia que dediquem a la salut o quant costa la plaça de l'escola pública a la Generalitat i que, evidentment, la gaudeix la ciutadania. Potser això ho hauríem d'explicar més, ser més pedagògics i que la gent no es pensi que les coses són gratuïtes i vol dir que no costen... No. Costen recursos, els paguem entre tots amb aquests impostos que paguem, això sí, de manera progressiva, justa i equitativa.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació al Govern sobre el compliment dels objectius amb relació a la descarbonització i la lluita contra el canvi climàtic

300-00150/15

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el compliment dels objectius amb relació a la descarbonització i la lluita contra el canvi climàtic. És

presentada pel Grup Parlamentari Comuns i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Moltes gràcies, president. Bona tarda a totes, diputades, consellera, conselleres. Consellera Paneque, avui li plantejo una interpellació que honestament creiem que és una gran preocupació de la societat catalana, com és el canvi climàtic i, especialment, el que per nosaltres és un incompliment sistemàtic dels compromisos climàtics al nostre país, a Catalunya.

I ho fem, deia, amb una gran preocupació, perquè el 2019 aquest Parlament va declarar l'emergència climàtica. Una declaració que havia de ser un punt d'inflexió, el reconeixement que el model caduc, el model extractiu, s'havia acabat. Dos anys abans, el 2017, vam ser pioners aprovant una llei de canvi climàtic que també ens havia de guiar en aquest sentit. I avui, 18 de juny de 2025, vuit anys després, mentre patim sequeres més llargues, onades de calor més extremes, llevantades més destructives, un empobriment dels ecosistemes, la retrocessió del litoral, la ciutadania mereix saber si estem a l'altura del desafiament.

La nostra anàlisi ens mostra una paràlisi, com deia a l'inici, preocupant. I és que la llei de canvi climàtic està bloquejada. No parlem de percepcions, no parlem d'un article concret; parlem d'una cadena d'incompliments generals d'instruments clau que figuren a la llei que avui haurien d'estar plenament operatius i que, en canvi, es troben inoperants o es troben a mig gas. Parlem, doncs, d'un incompliment generalitzat, sostingut i sistemàtic dels seus instruments claus i permeti'm fer-ne un repàs.

La llei de prevenció de residus: aquesta norma era una eina estratègica per fer el pas cap a una economia circular. El seu retard ens fa incomplir objectius europeus i ens priva de crear ocupació i indústria verda. La fiscalitat verda, que havia de desplegar el principi de «qui contamina, paga», continua pendent. Els impostos sobre les activitats més contaminants, com els creuers, el transport aeri o les emissions industrials, segueixen sense implementar-se. Hem perdut una eina potent per finançar la transició i desincentivar la contaminació.

Tercera, l'etiquetatge climàtic. L'obligació de fer visible la petjada de carboni dels productes estava prevista pel 2020 i encara no s'ha desplegat. Es nega així a la ciutadania una eina essencial per consumir amb criteri ambiental.

Quart, la Taula Social del Canvi Climàtic, que havia de ser un espai de participació activa del món científic, del món ambiental, de la societat en general, una eina de participació. Avui és una façana sense capacitat d'incidir, i la participació sense impacte és cosmètica, no és democràcia.

Cinquè lloc, l'inventari d'emissions i d'embornals de CO₂ de Catalunya hauria de permetre saber què estem emetent concretament i què estem capturant per poder dissenyar polítiques efectives. Però la seva actualització és, deixi-m'ho dir així, «irregular» i la seva integració en la planificació, pràcticament inexistent.

Tot això vulnera les finalitats que recull l'article 2 de la llei de canvi climàtic: reduir les emissions i la vulnerabilitat als seus impactes, transitar cap a un sistema energètic renovable i descentralitzat, adaptar el territori, promoure la recerca i establir mecanismes d'avaluació objectiva. Cadascun d'aquests incompliments és un fil trencat en el teixit de la nostra estratègia climàtica.

I el més greu és que vuit anys després de l'aprovació de la llei, com dèiem, encara no s'ha aprovat l'eina més important de totes: els pressupostos de carboni. Aquests pressupostos no són, no poden ser només una declaració d'intencions. Són un mecanisme comptable, científic i jurídic, que fixa quantes emissions ens podem permetre cada any per sectors si volem arribar a la neutralitat climàtica el 2050.

El comitè d'experts ja ha fet la feina. Catalunya només pot emetre 325 milions de tones de CO₂ fins el 2050, però el ritme actual, el ritme que portem avui dia, d'uns 40 milions de tones anuals, ens porta a esgotar aquest pressupost en només vuit

anys; vuit anys, el 2033 ja haurem consumit tot el nostre marge per arribar a la neutralitat. Quina casualitat que sigui la mateixa data en què volen tenir enllestida l'ampliació de l'aeroport que segur, sens dubte ajudarà amb aquest nou aeroport verd.

(L'orador mostra una imatge a la cambra.) Permeti'm que li mostri aquesta imatge. Consellera, això és una simulació d'una projecció de l'informe dels científics del panel internacional sobre el canvi climàtic, que és l'autoritat mundial del programa de Nacions Unides per al medi ambient. Això és la projecció d'un metre i mig de pujada del nivell del mar que es preveu, si no fem res, cap al 2050; si encara fóssim a temps de fer coses, al 2100. Aquesta, l'ampliació que proposen, com pot veure..., doncs no té cap importància ni la Ricarda ni el Remolar, perquè quedarien envaïts pel mar, ni tampoc la pròpia tercera pista que s'amplia, perquè també quedaria... Això sí, encara quedaria la primera i segurament encara podríem seguir emetent CO₂, encara amb la pujada del nivell del mar.

Això pot semblar anecdòtic, però el que vull dir-li és que tot el que fem després –tot– serà excessiu, serà injust i serà insostenible. I això no és teoria, això és física. I aquest bloqueig de la llei de canvi climàtic no és només una qüestió tècnica o administrativa. És una qüestió de voluntat política, consellera, perquè en els darrers anys hem vist com altres governs amb menys recursos i amb menys competències han desplegat mecanismes similars amb èxit. Països com Dinamarca, territoris com Escòcia han integrat els seus pressupostos de carboni en tota l'estructura de planificació pública: pressupostos anuals, plans d'infraestructures, polítiques fiscals. Per què aquí no ho fem, i més si ens ho diu la llei?

Consellera, la clau no és només aprovar aquests pressupostos de carboni, sinó integrar-los de manera transversal. Això vol dir que el Departament d'Economia ha d'estar-hi implicat, que el Departament de Territori no pot planificar infraestructures contradictòries, que Educació, Salut, Cultura, Empresa han de tenir indicadors climàtics en la seva acció. Transversalitat no vol dir només coordinació, vol dir coherència de les polítiques. Per això també li demano: quan preveu el Govern integrar els pressupostos de carboni en l'elaboració dels pressupostos de la Generalitat? Hi haurà una memòria climàtica obligatòria per a cada programa d'inversió?

I li demano també que no oblidem la dimensió social de la transició, perquè el canvi climàtic no afecta tothom per igual. Hi ha barris que pateixen més les onades de calor. Hi ha famílies vulnerables que no poden assumir canvis en el sistema energètic si no s'hi destinen ajudes específiques. Fer una transició ecològica sense justícia social és alimentar la desafecció. I, per això, defensem una fiscalitat ambiental amb criteris redistributius, que penalitzi les activitats contaminants, però que protegeixi els sectors populars.

I, finalment, cal posar al centre la participació ciutadana, no com una consulta decorativa, deia abans, sinó com una eina de governança real. La Taula Social del Canvi Climàtic ha de recuperar el seu sentit original, amb veu efectiva del món científic, de les entitats ambientals, del sindicalisme, dels moviments juvenils.

Consellera, la lluita climàtica no pot ser una carpeta secundària del Govern. Ha de ser la brúixola, perquè cada decisió que prenem avui tindrà conseqüències durant dècades. I aquesta és la magnitud del problema i la inacció del Govern ens aboca a un escenari de fallida planificada. Aprovar aquests pressupostos és urgent, però també ho és fer-los vinculants amb mecanismes de control, seguiment i fiscalització anual d'aquest Parlament. Cal governança climàtica real i no escenificació.

I li recordo una cosa molt important: el nostre grup, els Comuns, va donar suport a la investidura del president Illa amb un acord que inclou, negre sobre blanc, el compromís de desplegar els pressupostos de carboni en un termini màxim de sis mesos. No és una demanda nova, és un compromís signat i anem cap a un any. La seva aprovació és condició imprescindible per orientar totes les polítiques del Govern en clau climàtica i el retard ja és inacceptable. I hi insisteixo, si volem credibilitat, cal aturar els projectes contradictoris. No podem demanar sacrificis a la ciu-

tadania mentre el Govern continua apostant per infraestructures que generen més emissions, més desigualtats i més tensions territorials.

La ciutadania ens demana als polítics lideratge i el lideratge no és repetir eslògans verds o posar-se un pin a la solapa. És prendre decisions valentes: cancel·lar el Prat, reprogramar les inversions cap a mobilitat pública, aprovar els pressupostos de carboni, posar en marxa un impost sobre les emissions reals dels creuers o de les grans empreses contaminants. Això és el que esperem d'aquest Govern.

Per tot això, li adreço tres preguntes. Ens pot donar avui una data concreta per a l'aprovació dels pressupostos de carboni? Seran vinculants o seran simbòlics? S'ho creu, consellera? Creu els experts o s'unirà als negacionistes del canvi climàtic? Com explica... –la segona– com explica el seu Govern l'incompliment dels instruments de la llei? És manca de voluntat política? És manca de recursos? Manca de capacitat, de coordinació del Govern? En tercer lloc, quin pla de xoc té previst per revertir aquesta situació en els propers mesos i garantir la coherència climàtica del conjunt de les polítiques públiques del país? Perquè, consellera, el canvi climàtic no espera i la ciutadania tampoc.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputat, ja sap que a mi m'agrada primer buscar aquells marcs d'entesa i després ja anirem veient algunes diferències que efectivament tenim. I crec que en aquests deu mesos hi ha algunes tasques fetes des del departament que avalen que, efectivament, no és que m'ho prengui jo seriosament, sinó que l'àmbit de transició ecològica, energètica, hídrica..., perquè al final, quan parlem de descarbonització estem parlant de moltes qüestions, o de fer unes infraestructures més sostenibles i d'acord amb els paràmetres del segle XXI, doncs, és una de les polítiques estructurals del Govern. Per tant, no és una convicció pròpia –que, a més, ho és. Crec que el caràcter de compromís amb les futures generacions és d'allò més important, de debò li dic, que, des del departament, tinc l'honor d'impulsar.

Però vostè ho deia molt bé al principi. Finalment, més enllà del marc legal del que ens hem dotat..., que és veritat que anem endarrerits –la llei és del 2017– i, per tant, més enllà d'aquest marc normatiu, quan estem parlant de descarbonització, quan estem parlant de lluita contra el canvi climàtic, estem parlant de descarbonitzar i d'eliminar emissions de diòxid de carboni. Per això li deia, hi ha moltes qüestions que potser vostè no les posa en la bossa, però que van en aquest camí.

I n'apuntava algunes. Vostè em parlava dels embornals. Precisament recentment vàrem signar un conveni amb la Universitat Autònoma de Barcelona, precisament per fer aquest cens, aquesta valoració dels embornals i també veure els diferents comportaments que poden tenir.

En l'àmbit de la xarxa viària, els esforços que està fent el departament precisament per eliminar, reduir i fins i tot eliminar la petjada de carboni en tota la nostra xarxa viària són importantíssims: aplicació d'energies renovables en els espais antropitzats, antics peatges, ponts... O sigui, això ens permetrà el 2030 poder dir –no és menor, eh?– que la nostra xarxa viària està totalment descarbonitzada. Els ferms sostenibles –un programa que vam aprovar doncs no fa molt–, amb materials reciclats; allargar la vida un vint-i-cinc per cent d'aquests ferms. És a dir, són altres qüestions que, potser, com que no li posem l'etiqueta, no?, sembla que..., però s'està impulsant de manera ferma des de la conselleria.

Més programes. El de restauració d'espais que havien estat antigues cimiteres o antigues pedreres. És un programa de restauració d'aquests espais –importantíssim–, i que va en favor, precisament, d'aquests embornals que parlàvem al principi. Quan parlem d'infraestructures d'aigua, també estem fent infraestructures més sostenibles, també estem reutilitzant aigua, també estem disminuint la intensitat energètica de molts de les nostres infraestructures amb aigua. Quan impulsem L'Energètica, quan la dotem de més recursos, també ho fem perquè el programa Genercat, d'implantació de renovables a equipaments públics..., precisament també puguem arribar a aquesta descarbonització i sostenibilitat energètica dels nostres equipaments. O quan impulsem l'espai Prima, a Gurb, a la Catalunya Central, també treballlem en aquesta direcció. Per tant, estic molt d'acord amb el principi general: quan parlem de lluita contra el canvi climàtic, estem parlant de descarbonització i, per tant, estem fent moltes coses. Li nego –això sí–..., la discrepància que tinc és que aquest departament ha estat aturat aquests deu mesos.

Després parlaré de l'àmbit de l'aeroport, però primer permeti-me que li parli dels pressupostos de carboni. Vostè m'ha fet preguntes molt concretes i, per tant, em centro uns minuts aquí. Efectivament, els pressupostos de carboni són absolutament claus per a la planificació climàtica i per a la planificació d'aquests objectius d'emissions de diòxid de carboni, i, efectivament, són per aconseguir no sobrepassar aquests límits d'escalfament que ens hem marcat i no haver de viure, futures generacions, les imatges que vostè ens mostrava en aquest mapa. Finalment, és traduir compromisos climàtics –els de la llei que vostè marcava– en objectius que siguin quantificables, que estiguin en un calendari, i és un mecanisme, a més a més, que ens permetrà –i els permetrà, des del Parlament– fer un seguiment de les polítiques públiques, efectivament, i fer una fiscalització de totes les infraestructures o de totes les actuacions que faci el Govern en el seu conjunt en termes d'emissions i, per tant, en termes de transició ecològica.

Sap perfectament que a Europa ens hem marcat reduir les emissions en un cinquanta-cinc per cent d'aquí al 2030 –respecte a les emissions del 1990–, tant en sectors difusos, d'acord?, que en aquests moments, a nivell europeu, representen el seixanta per cent de les emissions. Per tant, aquest és el marc de joc i, per tant, volia remarcar la importància dels pressupostos de carboni com a eina, efectivament, de planificació, de marcar objectius, calendaris i seguiment de les pròpies polítiques públiques d'aquest Govern i a futur, perquè, efectivament, hi ha diferents quinquennis.

En els darrers anys, els diferents governs han estat treballant per anar definint unes bases sòlides dels pressupostos de carboni, també amb el nomenament dels experts d'aquest Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic, de dotar alguns recursos humans perquè els puguin ajudar. També s'han treballat dues eines clau: el Proencat 2050, que ens plantegen els diferents escenaris de demanda i de generació d'energia, i també el pla integrat d'energia i clima 2030, el Pineccat, d'acord? Per tant, tenim aquestes eines, també, que ens marquen els diferents escenaris.

A partir d'aquests fonaments, el Comitè d'Experts del Canvi Climàtic va presentar, efectivament, a l'octubre del 24, un primer informe amb una proposta de pressupost de carboni global i sectorial per al període 21-35, i ho desglossava en tres quinquennis: 21-25, 26-30, 31-35; lamentablement, el 21-25 l'haurem de córrer, eh?, perquè no l'hem caminat. Aquest informe és absolutament essencial, perquè incorpora tant una anàlisi tècnica com valoracions qualitatives, quantitatives sobre el que és factible i necessari en cadascun dels sectors. Per tant, el primer que haig de fer és reconèixer la gran tasca que han fet, traient hores –moltes hores–, molts d'ells, doncs que podrien haver utilitzat pel gaudi de la família i l'han dedicat de manera doncs generosa a aquest projecte.

En base a aquest informe d'octubre del 2024, la Subdirecció General de Canvi Climàtic i l'Oficina del Canvi Climàtic i l'Institut Català d'Energia ja varen començar a treballar en l'elaboració de la primera proposta dels pressupostos de carboni de

Catalunya. Aquesta proposta ens definirà límits d'emissions per períodes i sectors, i indicant quin esforç s'exigeix a cadascun d'ells: transport, indústria, energia, edificació, agricultura, per dir-li els més significatius quant a reducció. Aquest és un procés que requereix un rigor tècnic i capacitat de concertació; evidentment, hem hagut de doncs iniciar un procés amb les diferents conselleries per veure, aquestes reduccions, com es podien traduir en polítiques públiques, i, per tant, a això hem destinat aquestes últimes setmanes.

Perquè el que sí que cal garantir..., i així ho vaig traslladar al comitè d'experts i també a la taula social, que em deia que era un òrgan «aparador». Bé, la veritat és que vàrem anar-hi a presentar els pressupostos de carboni i el debat va ser viu i ben viu. Per tant, jo diria que és un bon òrgan, però, en qualsevol cas, d'això ja en parlarem un altre dia..., però el que hem de garantir és que les mesures que en derivin siguin aplicables. No podem marcar uns objectius sense explicar com hi arribarem i amb quines polítiques hi arribarem; que siguin proporcionades, també, als sectors i que siguin compatibles amb la realitat econòmica i social del país. Aquests són els paràmetres que hem marcat amb el diàleg amb les diferents conselleries. Per tant, avancem amb fermesa.

Al calendari que tenim en aquests moments, de previsió, estem ja en aquesta fase final d'elaboració d'aquesta proposta. Agruparem els períodes 21-25, 26-30, perquè no tenim més remei, no?, com li deia que córrer el que no s'havia caminat. La base és la del Comitè d'Experts del Canvi Climàtic, i hi hem inclòs les projeccions del Pineccat 2030, el marc, també, de referència de la prospectiva energètica 2050, i, per tant, això està en aquests moments ja en tràmit perquè pugui arribar al Govern, a aprovació del Govern. Calculem que a mitjans, finals de juliol podrà haver-hi l'aprovació del Govern per traslladar-ho cap al Parlament. Això en cap cas –i així ho vaig voler traslladar– no serà un èxit d'aquest Govern, és a dir, no hi ha la voluntat de dir: «Hem estat el primer Govern que hem aprovat uns pressupostos de carboni.» Això és el treball i l'esforç de moltes persones. I confio, a més a més, que el treball conjunt des d'aquest Parlament, i conjuntament amb els grups parlamentaris, no farà més que enriquir i que tots siguem conscients de quins són els principals sectors emissors, de quines polítiques hem d'aplicar i, sobretot, que vostès tinguin a mà una eina també, efectivament, per fer seguiment de les polítiques públiques d'aquest Govern i aquesta fiscalització respecte als diferents quinquennis que tinguem per endavant.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies de nou, president. Gràcies, consellera, per la seva resposta... Només un matís de la taula social. No he dit que fos «un aparador»; vull dir que pot arribar a semblar un aparador i que, per tant, no?, la democràcia és això, la participació, i no només la cosmètica.

Jo celebro, eh?, que comparteixi, honestament –i ho sap i l'hi he dit–, la seva preocupació davant de la situació d'emergència climàtica, però permeti'm que l'hi digui amb tota claredat: la voluntat política no només es pot demostrar amb paraules, es demostra també amb decisions, i les decisions estratègiques del seu Govern, fins avui, no van en la direcció que exigeix la realitat climàtica del nostre país. Malgrat el que ens diu que s'ha fet..., vostè ens ha parlat de futur, del que s'ha fet, de coordinació, ens ha parlat del moment d'elaboració dels pressupostos de carboni, però, mentre ens diu això, a la vegada el Govern impulsa infraestructures, deia, que els fan incompatibles. I és aquí on posem la credibilitat en joc. Perquè, mentre en aquest faristol parla, això, de la urgència d'aprovar uns pressupostos de carboni, de la feina feta en la lluita contra el canvi climàtic i la descarbonització, que compartim i ce-

lebrem, evidentment, però, mentre fa això, el seu Govern, en altres despatxos, però sota la mateixa tutela, continua promovent i defensant macroprojectes que són –deixi-m'ho dir clarament– «bombes climàtiques», com l'ampliació de l'aeroport.

I aquesta ampliació no és només una línia sobre un plànol: és la destrucció física d'un espai de biodiversitat. Reduir un pam, un sol pam, de làmina d'aigua de la llacuna natural de la Ricarda –no artificial, la llacuna natural– és atacar l'ecosistema en el seu conjunt, és destruir la diversitat i és un atemptat contra un patrimoni natural i social del nostre país. És un impacte directe sobre un entorn que, segons la pròpia normativa europea, és intocable, i, a més, no se'n sortiran, perquè Europa no ho permetrà. Ja els hi han advertit de l'obligació d'augmentar la protecció, i vostès encara volen reduir-la més. Han fet un anunci sense memòria d'impacte. Escolti els experts, consellera, escolti els experts, i no aquells que diuen, textualment, que els hi farem una «virgueria» d'aiguamolls al delta del Llobregat. Això és un insult a la intel·ligència i un insult al territori. Això no es pot dir. Aquestes declaracions no les pot fer un secretari del Govern de la Generalitat, i menys encara del Departament de Transició Ecològica. És un exemple de –això, l'ampliació de l'aeroport– com determinades polítiques del Govern continuen alimentant un model que entra en col·lisió frontal amb els objectius climàtics. És una col·lisió frontal. I, sí, ho diuen amb la boca petita: volen fer un aeroport verd, però no hi ha pista verda que pugui justificar una destrucció d'aquestes dimensions.

I aquest no és l'únic exemple. El suport a la B-40, el Quart Cinturó, és una altra mostra de planificació basada en el cotxe, en l'asfalt i en el formigó. Una infraestructura que trinxarà el Vallès, generarà més trànsit, més emissions i més dispersió urbana. Tot això mentre rodalies i les infraestructures de transport públic interurbà segueixen desateses. I ja sé el que em dirà respecte de la inversió de l'aeroport, d'on surten o no surten els diners, però no és això, consellera: és una qüestió de voluntat política, és una qüestió de les prioritats que té aquest Govern per al futur del nostre país.

Com pot el Govern parlar de sostenibilitat i alhora promoure l'ampliació de l'aeroport del Prat i el que suposa un creixement turístic sense límits? Com ens pot dir que aquesta serà la legislatura de l'habitatge? Com ens podem preocupar per fer polítiques d'habitatge mentre les polítiques en infraestructures promouen i segueixen promovent encara més la gentrificació? Com poden parlar de prosperitat compartida mentre expulsen la gent dels seus barris i no doten el territori d'una mobilitat pública sostenible i eficient? Com, consellera? El nostre grup no només denuncia; proposa aprovar els pressupostos de carboni vinculats, redirigir les prioritats en inversions, impulsar una fiscalitat ambiental redistributiva, promoure una governança climàtica amb participació real i transparència.

I per això, consellera, li trasllado tres preguntes finals. Com justifica que s'esguin vulnerant les finalitats de la llei de canvi climàtic amb polítiques com l'ampliació de l'aeroport, que van en direcció contrària? A nosaltres ens sembla una contradicció: l'aeroport o la B-40. Segona: està disposat el Govern a aturar aquests projectes i reorientar el rumb seguint les recomanacions dels veritables experts? De debò, ho celebrariem. Tercera: quan començarà la política climàtica real amb mesures a l'alçada de la crisi?

Vostè és consellera de Transició Ecològica: transició cap a on, consellera? El temps s'acaba, s'ha acabat, i no tenim planeta B.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Diputat Mijoler, hi ha una qüestió que sí que no li puc passar per alt. La veritat és que quan, ja com a consellera, vaig començar doncs a dissenyar l'equip que volia que m'acompanyés en aquesta aventura, no hagués pogut imaginar millor secretari de Transició Ecològica que el senyor Sargatal, el pare –o un dels pares, per ser justa, i mares– dels aiguamolls de l'Empordà. Si avui podem gaudir d'aquests aiguamolls és gràcies en gran part a la feina del senyor Sargatal. Per tant, això sí que li haig de dir, que no li puc passar per alt la broma o l'acusació que ha fet, perquè el rigor i la trajectòria que acompanyen el secretari està fora de tota ombra i tot dubte. Vostè pot estar en desacord amb alguna cosa que digui, però jo crec que la credibilitat, quan el senyor Sargatal diu que farem uns aiguamolls com cal –efectivament, és així–, quan el senyor Sargatal i jo –l'hi vaig explicar i ho dic avui en seu parlamentària– diem que no hi ha cap afectació en el Remolar, perquè vostès saben que l'ampliació es fa dins de la tanca perimetral de l'aeroport actual, i quan diem que la petita afectació que hi ha a la Ricarda va acompanyada d'una reconfiguració d'aquest braç que toca més i que, per tant, no hi haurà ni un mil·límetre quadrat de pèrdua de làmina d'aigua de la Ricarda, vostè sap que això és així.

Per tant, aquest projecte, aquests nou mesos de treball intens s'han fet precisament per buscar no només la millor opció, sinó aquella més sostenible i aquella que tingués un impacte menor i amb altes compensacions, u a deu per cada hectàrea, aproximadament les vint-i-set que es calculen que seran, 270 hectàrees on sí esperem que realment hi hagi aquests espais d'aiguamolls i on pugui haver-hi la recuperació d'una biodiversitat que, a més a més, vostè sap que en l'entorn de la Ricarda ni hi és ni pot ser-hi, entre altres coses perquè no pot ser-hi per la pròpia operativitat de l'aeroport. Per tant, les aus vostè sap perfectament que allà no hi poden ser-hi per l'operativitat del propi aeroport. No hi eren ahir, no hi són avui i no hi poden ser demà. Per tant, això a vostè li vam explicar i ho sap perfectament.

Per tant, de l'aeroport el que ens ha de preocupar o almenys el que ens preocupa a nosaltres és que, efectivament, es compleixi l'estratègia de descarbonització i que hi hagi aquesta disminució d'emissions i que pugui ser una infraestructura adequada al segle XXI i que pugui ser una infraestructura que potenciï la nostra economia. Això és el que ens importa i del que hem de fer el seguiment. I això no és en absolut incompatible, en absolut, ni amb aquesta ni amb la resta d'infraestructures. El que ens ha de preocupar és que siguin sostenibles i el que ens ha de preocupar és que ajudin al creixement i al progrés de la nostra economia.

Vostè: «la B-40, l'asfalt...», li estic dient que precisament hi ha programes de ferm sostenible que allarguen la vida un vint-i-cinc per cent, que utilitzen materials reciclables. Per tant, el que ens ha de preocupar, doncs, ha de ser aquesta qüestió, la disminució i el seguiment de les emissions de diòxid de carboni.

I vostè em deia: quina política climàtica real? Quan estem dissenyant el Plater, amb més de cent cinquanta capes d'informació ambiental, cent cinquanta capes d'informació ambiental, ens estem preocupant per l'entorn. I ens estem preocupant de que la implantació de les energies renovables, eòliques, fotovoltaiques i la resta d'energies renovables es facin d'acord i amb respecte a aquest entorn. Ara, en algun lloc s'han de posar, perquè si no, llavors anem a l'altra banda, eh?, els del no. Jo crec que vostès en aquest àmbit no ens hi trobarem.

Per tant, això és un exemple de política climàtica real que està desenvolupant aquest Govern. Quan reduïm la burocràcia de les renovables, quan introduïm mesures per accelerar tramitacions de projectes d'autoconsum fins a cinc-cents quilowatts, nosaltres estem fent polítiques reals climàtiques. Quan impulsem L'Energètica, que en aquests moments ja acumula vint-i-cinc megawatts de potència renovable i que preveu arribar als cinquanta aquest 2025, estem fent polítiques reals de canvi climàtic. Quan

impulsem el Pineccat, també. Quan aprovem l'estratègia d'implantació del biogàs i el biometà, també estem transitant per polítiques de canvi climàtic.

Quan apostem per una mobilitat sostenible i hem situat la mobilitat com un dels eixos estratègics d'aquest Govern i fomentem el transport públic amb creixements de fins al trenta i el quaranta per cent a Catalunya d'usuaris del transport públic, estem també treballant per una política de canvi climàtic. Quan estem treballant en la substitució de les nuclears per energies renovables, per bateries, per centrals reversibles, tot això són exemples... –només en nou mesos–, són exemples reals de polítiques climàtiques.

Per tant, com li deia al principi, jo crec que ens trobarem en aquest camí. Però en fi, el que li nego és que aquest Govern hagi estat aturat durant deu mesos en l'àmbit de la transició ecològica i del canvi climàtic.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la degradació dels barris

300-00154/15

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la degradació dels barris. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bien, hoy quiero hablar de una de las grandes vergüenzas de Cataluña, responsabilidad de todos los partidos que han gobernado, la degradación absoluta de los barrios en Cataluña. Lo que era el corazón de la Cataluña trabajadora es hoy un mosaico de guetos, donde la ley brilla por su ausencia y la convivencia se ha roto. La Generalitat lleva décadas vendiendo discursos progresistas, mientras abandona a su suerte a miles de catalanes que solo quieren vivir en paz. Nos encontramos con barrios enteros convertidos en zonas sin ley, donde los vecinos viven prisioneros en sus propias casas, donde la delincuencia ha substituido al civismo, donde las mafias, los clanes y las bandas campan a sus anchas.

Y esto no lo digo yo, señora *consellera*. Lo dicen los Mossos. Lo dicen los sindicatos policiales. Lo dice el Idescat. Y, sobre todo, lo dicen los vecinos, que están hartos de ser invisibles para la Generalitat. Le voy a poner unos cuantos ejemplos. Rocafonda, en Mataró, es un ejemplo claro de este abandono. Con más del treinta y cinco por ciento de la población extranjera y con focos de delincuencia reiterada, este barrio ha visto cómo patrullas vecinales han tenido que substituir a una policía desbordada; vecinos que ante la inacción de la Generalitat se organizan para frenar ocupaciones y atracos. En Rocafonda hemos visto bandas enfrentándose en plena calle con palos y piedras a los policías; narcopisos en manos de mafias; extranjeros multirreincidentes cometiendo decenas de delitos sin cumplir las consecuencias, mientras la Generalitat ha mirado para otro lado, en lugar de garantizar la seguridad en nuestras calles.

La Mariola, en Lleida, un barrio machacado por el paro crónico, con una tasa de abandono escolar escandalosa y con ocupaciones masivas. Los vecinos conviven con extorsiones, con apuñalamientos y con ajustes de cuentas. El menudeo de droga está a la orden del día y los Mossos se ven impotentes. Incluso el propio alcalde, del PSC, ha tenido que admitir que la situación es límite.

En Terrassa, Ca n'Anglada está atrapada en un círculo de pobreza, desempleo y ausencia de ley. Un barrio donde el treinta y siete por ciento de los vecinos son de origen extranjero, donde las ocupaciones ilegales se han disparado, donde no se habla ni una palabra del catalán ni de castellano en muchas zonas y donde se ha con-

vertido totalmente en un gueto. Allí los clanes se reparten los espacios. Los conflictos estallan por cuestiones culturales y de poder. La convivencia, *consellera*, no existe. Existe la sumisión de una mayoría al poder y al ruido de una minoría.

En el Raval, en Barcelona, el espectáculo es dantesco: drogas, violencia, prostitución, narcopisos, cuchilladas, peleas con machetes, amenazas a los vecinos. Más del cincuenta por ciento de la población es extranjera. Un supermercado de la droga en pleno centro de la ciudad.

En Santa Coloma de Gramenet, en Fondo, es una olla a presión. Más del cincuenta por ciento de sus habitantes son inmigrantes. Las peleas callejeras, los robos, los atracos a plena luz del día son una rutina. Los vecinos denuncian que llaman sistemáticamente a la policía. Se han resignado a saber que, por ciertas calles, no pueden pasar. Que la droga se ha convertido en el pan de cada día, que los comerciantes autóctonos han cerrado porque no pueden competir con el comercio ilegal.

¿Y la Generalitat? Pues bien, gracias. Eso sí, subvenciones *a dojo* a entidades que nada tienen que ver con la cultura de nuestra tierra. En Sant Adrià del Besòs, la Mina sigue siendo la zona cero de su fracaso político. Allí, el paro estructural convive con el absentismo escolar masivo, la drogadicción, la violencia, la intimidación vecinal. Hay bloques donde no entra nadie que no tenga el beneplácito de los clanes. Y el Govern, en lugar de tomar el mando, se esconde detrás de comisiones, de planes fallidos y de leyes que no han servido para nada.

En L'Hospitalet de Llobregat, la Florida, señora *consellera*, es otro hervidero, un barrio, uno de los barrios más densamente poblados de Europa, con el cincuenta por ciento de inmigración, una policía desbordada y una Generalitat que ni está ni se la espera. Robos constantes, trapicheos, lo mismo que en todos estos barrios. Y, mientras tanto, los responsables de las *conselleries* no hacen nada.

En Manlleu, el *barri* de l'Erm es otro ejemplo. Más del cincuenta por ciento de la población es de origen magrebí. La marginalidad ha substituido la prosperidad. Peleas entre bandas, ocupaciones, trapicheos, violencia, fracaso escolar. El propio alcalde también ha reconocido hace poco que está al borde de vivir revueltas similares a las que se han vivido en Francia, y el Govern se sigue haciendo el sueco.

En Vic, el centro histórico, se ha convertido en una caricatura de lo que fue: comercios cerrados, ocupaciones ilegales, convivencia imposible. Vic tiene uno de los porcentajes más altos de población extranjera de toda Cataluña; en algunos sectores, como en el barrio del Remei, más del cuarenta y cinco por ciento. Hay barrios donde los niños no tienen ni un solo compañero que hable en catalán o en castellano y esto no produce sino guetos. Así no se construye una sociedad integradora. Los guetos no integran; los guetos separan. Los guetos no son cultura; los guetos son fronteras, señora *consellera*, y eso no lo arregla ninguna de las políticas que han estado exponiendo hasta ahora.

Economía sumergida, explotación, una bomba social alimentada por la ocupación indiscriminada, el trapicheo de droga y los incendios provocados por engaños ilegales. Esto es el pan de cada día en miles de vecindarios de Cataluña y su *pla de barris* no da ni una solución a todo esto.

Esta, señora *consellera*, es la consecuencia directa de las políticas de izquierda, de haber confundido integración con cesión, convivencia con resignación y multiculturalismo con impunidad. No se puede construir una sociedad justa si se deja de lado a las personas honradas bajo el yugo de los violentos. No se puede construir una sociedad justa sin hablar de inclusión cuando hay barrios enteros donde la ley ni se aplica ni se respeta. No se puede presumir de derechos cuando miles de catalanes tienen miedo a salir de sus casas al caer la noche.

En estos diez barrios se viven diez realidades iguales, comparten los mismos males: concentración de inmigración extracomunitaria, inseguridad, ocupación, fracaso escolar, vandalismo, economía sumergida, marginalidad. Y la Generalitat y, en concreto, su *conselleria*, en lugar de asumir su responsabilidad, ha optado por mi-

rar hacia otro lado. Sí, han tenido tiempo los *governos anteriors* de construir un país imaginario, pero ni un minuto para bajar la realidad a los vecinos. La *lleí de barris*, señora *consellera*, fue una estafa en su momento. Millones de euros gastados sin atacar el corazón del problema. La degradación se expandía mientras la tapaban con medidas estéticas. Se priorizaron ayuntamientos del *tripartit*, se ignoraron barrios necesitados y se evitó cualquier evaluación seria de impacto real. ¿Resultados? Plazas reformadas pero tomadas por traficantes, parques nuevos pero vacíos de niños y llenos de miedo, y edificios bonitos por fuera pero con miedo por dentro.

No podemos seguir ignorando una realidad que es tan clara como incómoda para algunos. En Cataluña, el desajuste entre el porcentaje de población extranjera y su implicación en la delincuencia es un problema evidente. Y no lo digo yo, repito, lo dicen los datos. En Cataluña, los extranjeros representan el diecisiete por ciento de la población total. Sin embargo, en cuanto a la criminalidad, suponen el cuarenta y cinco por ciento de los detenidos. En la ciudad de Barcelona, el dato es aún más flagrante: ocho de cada diez detenidos son extranjeros, encabezan de forma sistemática los *rankings* de detenidos. ¿Qué ha fallado aquí, señora *consellera*? ¿Por qué hay un desajuste tan evidente en todos los parámetros?

Han permitido la formación de guetos donde no rige nuestra ley, donde el castellano y el catalán son lenguas ajenas, donde la mujer no tiene los mismos derechos y donde la autoridad no existe. La mitad de los jóvenes encarcelados en Cataluña son marroquíes. ¿Acaso es justo que miles de catalanes vivan secuestrados en barrios controlados por violentos, mientras los responsables políticos miran hacia otro lado para no ofender sensibilidades?

La tolerancia no puede ser un pasaporte a la impunidad. Cataluña necesita sentido común, necesita poner orden. Esta es la consecuencia de haber priorizado el identitarismo sobre la convivencia, de haber gastado millones de euros en estructuras paralelas mientras nuestros barrios se caían a trozos. Hoy le pregunto a usted, señora *consellera*: ¿Van ustedes a seguir abandonando a la gente honrada de Cataluña? ¿Van a seguir permitiendo que nuestros vecinos vivan en barrios sin ley? Nosotros tenemos claro que aquí hace falta autoridad y hace falta inversión en lo que realmente importa.

Usted plantea un *pla de barris* que nada tiene que ver con la realidad de Cataluña y posteriormente le explicaré por qué. Hace falta un plan de choque inmediato en todo, en seguridad, una estrategia de control de la inmigración, una persecución de las mafias, una regeneración real de los barrios, no estética. No hacen falta más diagnósticos ni más excusas porque los catalanes honrados, señora *consellera*, merecen vivir sin miedo y en unos barrios dignos y tranquilos. Porque esto no es una cuestión de ideología, es una cuestión de justicia, de seguridad y de respeto.

Los catalanes no merecen vivir en barrios donde no puedan vivir tranquilos. Merecen abrir una persiana sin miedo; poder abrir su negocio sin temor a qué les pueda pasar; merecen ver a sus hijos jugar en calle sin pensar también en qué les pueda pasar. Si ustedes no lo entienden así, nosotros sí. Nosotros vamos a estar con los vecinos, con los barrios y con la Cataluña real, y no vamos a callarnos hasta que Cataluña vuelva a ser lo que fue: un lugar de prosperidad, de trabajo, de orden, de convivencia, de seguridad y de futuro.

Señora *consellera*, su *pla de barris* nada tiene que ver con una realidad de lo que vive y lo que necesita Cataluña. Y lo que hoy le pido aquí es que exponga cómo va a ayudar a la gente honrada de Cataluña este *pla de barris* que solo pretende hacer medidas estéticas.

Muchas gracias.

El president

Senyor diputat, abans de passar-li la paraula a la consellera de Territori, vull recordar i vull llegir l'article 7.2 del codi de conducta d'aquest Parlament. «Els dipu-

tats del Parlament han de tenir una actitud escrupolosa i exemplar d'acord amb el principi d'igualtat sense discriminació per raó de gènere, orientació sexual, creences, ideologia, *origen* o condició social, ètnia, llengua o qualsevol altra.»

Li vull recordar que aquest codi de conducta va ser aprovat en el seu moment també pel Partit Popular. En la seva intervenció ha fet una vinculació sistemàtica de la immigració amb la delinqüència, i això no és acceptable amb caràcter general i, per tant, em correspon, com a president del Parlament, recordar que ens regim per unes normes de què ens hem dotat col·lectivament. Algunes de les afirmacions que ha fet corresponen a realitats que simplement no existeixen en aquests termes. No entraré en aquesta qüestió; no em correspon. Simplement li recordo el que diu el nostre codi de conducta.

Dit això, li passo la paraula a la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Moltes gràcies, president, per la paraula i pel recordatori. Espero que tingui incidència a futur en la segona intervenció i a futur en general –si em permet la recomanació–, diputat, en les seves intervencions, perquè clarament ha fet afirmacions xenòfobes i racistes i, com li ha recordat el president, vostès mateixos van donar suport a un reglament que acaba d'incomplir. Per tant, gràcies, president, pel recordatori.

La veritat és que quan vostè anava descrivint aquesta Catalunya que vostè m'ha dit que cau a trossos i tan caòtica, no?, i parlant dels catalans honrats..., no ho sé, en el seu marc mental, com li entra que aquests catalans honrats donessin suport majoritàriament a la força que represento, aquesta força progressista que vostè diu que tant s'ha carregat Catalunya? (*Aplaudiments.*) Miri, vostè i jo la veritat que no hem coincidit en cap comissió i no tinc el plaer d'haver-lo conegut molt, però jo vinc d'una tradició política on la responsabilitat de tenir un càrrec, per descomptat, com el de la conselleria, de diputat, diputada, regidor o regidora, implica un respecte escrupolós a la institució que un representa, cosa que vostè avui, permeti'm, no l'ha respectat; una estima al país, i una tasca de control i impuls.

O sigui, finalment, al final, després de deu minuts, ha llançat una pregunta assimilable; imagino que m'està demanant què penso o com hem planificat el pla de barris, perquè els 9: 55 anteriors se'ls ha passat descrivint una Catalunya que és que no existeix. És a dir, no existeix. Vostè em diu: hi ha problemes de convivència en alguns barris. Sí. Hi ha problemes de degradació en alguns espais de l'àmbit públic? Sí. Tenim problemes d'habitatge? Sí. Tenim problemes de mobilitat? Sí. Ara, la Catalunya que vostè ha descrit, ni que sigui per estima al seu país, com és possible que faci aquesta descripció?

Per tant, jo vinc d'aquesta tradició política i, per tant, feta aquesta introducció, jo el que faré és explicar-li, si a vostè li interessa, què ha estat el que ha guiat l'aprovació d'aquesta llei de barris, que, efectivament, beu d'una política que es va mostrar... De fet, li haig de dir, em moc bastant per Catalunya, i si alguna qüestió posen en valor els diferents alcaldes i alcaldesses de tots els colors polítics a Catalunya és l'èxit de la llei de barris, dels governs de progrés. Li haig de dir que és d'aquelles polítiques que, en fi, la remarquen com una política que els va permetre poder transformar alguns espais, efectivament, on hi ha discontinuïtats urbanístiques i volen que hi hagi continuïtats, perquè finalment actuar urbanísticament és actuar en favor de la cohesió dels barris també. Per tant, a mi m'estranya que em digui que tothom tothom ha dit que aquesta política va ser un fracàs.

Per tant, la cohesió a Catalunya, efectivament, comença en els seus barris i les seves viles, que és el nom, és el títol que porta aquesta llei. També vull fer present que la primera llei que va aprovar el Govern de Pasqual Maragall, precisament el 2004, va ser la llei de barris, i que aquesta llei va significar un punt d'inflexió histò-

ric que va fer reviure alguns barris i algunes àrees urbanes oblidades de Catalunya i que es van començar a transformar en espais de vida dignes per als catalans i per a les catalanes.

Aquesta norma, que va ser pionera en el seu moment, va representar precisament un compromís a favor de la cohesió territorial de Catalunya i va posar en el centre de la gestió transversal dels governs de progrés que qualsevol ciutadà o ciutadana –qualsevol ciutadà o ciutadana– tingués l'oportunitat d'establir el seu projecte de vida a Catalunya en condicions dignes. Avui, aquest rerefons que validava aquella llei continua vigent, des del nostre punt de vista. Aquestes desigualtats tenen una expressió en allò que hem anomenat en la llei o que és conegut com a «vulnerabilitat urbana», que és una combinació d'indicadors demogràfics, indicadors socials, indicadors econòmics, residencials i de percepció també, concentrats en un territori, en una continuïtat, que comprometen efectivament la igualtat d'oportunitats entre persones i que minven la capacitat col·lectiva d'afrontar reptes.

No li amagaré –no sé si li resultarà estrany o no– que aquest Govern beu d'allò que va tenir present la llei de barris del president Maragall. Aquesta nova llei neix, per tant, amb aquest objectiu de donar una resposta estructural i a les dinàmiques de desigualtat que li acabo de descriure. També té el propòsit de garantir a les persones el seu dret a viure i habitar la ciutat en condicions dignes, que l'entorn ha de fer visible les oportunitats també de l'accés als serveis públics, a un habitatge digne, assequible; a compartir un espai públic segur, efectivament; a disposar d'una xarxa comunitària forta. El que es tracta és de garantir que els pilars de la qualitat de vida no quedin condicionats en funció del barri, del municipi, de la vila on un hagi nascut o hagi decidit viure i que, per tant, ho pugui fer amb qualitat en qualsevol punt. Per tant, insisteixo en el caràcter estructural, com li dic, que persegueix aquesta nova llei de barris i que beu de la llei de barris del president Maragall.

Hi ha cinc grans palanques o mecanismes d'execució. El primer és la necessària col·laboració institucional, amb els ajuntaments especialment, que són els protagonistes, els que presentaran els projectes en aquells àmbits on cregui que siguin convenients. Per tant, el pla de barris s'ha dissenyat i pensat i hi ha alguns components precisament per poder atendre aquells municipis més petits que potser sí que en la primera llei quedaven més desplaçats. Com li deia, hi ha aquests criteris perquè hi hagi una aliança real entre el Govern de la Generalitat i els diferents ajuntaments.

En aquesta aliança, a banda d'aquest increment en el cofinançament, que pot arribar fins al noranta per cent per a ajuntaments petits, en el fet de que aquest cofinançament no hagi de venir necessàriament de recursos del propi pressupost municipal, s'estableixen també alguns espais de col·laboració, d'acompanyament tècnic i, com li deia, de cofinançament. Per tant, els ajuntaments, que són els principals coneixedors de les seves realitats, han de ser els protagonistes i qui ens proporcionin aquests projectes.

Pel que fa a la governança, hi ha una previsió de creació d'una comissió gestora de fons, on hi ha entitats municipalistes, i una comissió mixta precisament per fer el seguiment i avaluar el pla.

Hi ha un segon mecanisme o palanca, com li deia, que és un model integral d'intervenció, amb una mirada holística, que sobretot són tres elements. El primer és coincident amb la primera llei de barris, que són les transformacions físiques: urbanisme, rehabilitació d'habitatges, millora d'eficiència energètica. Actuar finalment en la rehabilitació urbanística, actuar en l'espai públic, és també dignificar i donar elements que no són materials, que són immaterials, per al desenvolupament de vides dignes. El segon, un element, que aquest sí que no hi era en la primera llei de barris, com és el component d'adaptació al canvi climàtic, precisament, i la transició ecològica. Adaptar aquests barris als impactes negatius que el canvi climàtic té, especialment en aquests espais més urbans. Aquí s'inclou renaturalització d'espais urbans o preservació de la biodiversitat. I, finalment, un element d'acció comunitària,

que va enfocat a reduir desigualtats socials, a garantir l'equitat de gènere, a millorar l'accés als serveis, com puguin ser el de salut, el d'educació i ocupació. No està prevista la construcció de nous equipaments, però sí la millora i reforma de serveis públics fonamentals per al desenvolupament d'una vida digna.

Els projectes del pla de barris hauran de garantir com a mínim, d'aquests tres elements, que hi hagi un vint-i-cinc per cent. És a dir, no pot haver-hi un projecte centrat només en un d'aquests elements. El que volem és que hi hagi, com li deia, una mirada holística, transversal i, per tant, hi ha d'haver aquests components.

Estableix també subvencions d'entre 3 i 12,5 milions d'euros per als municipis més petits de menys de vint mil habitants i de 6 a 25 milions d'euros en els municipis de més de vint mil habitants. Són unes subvencions que tindran una durada de cinc anys i hi haurà cinc convocatòries, com hem dit, que s'aniran convocant any rere any.

Pel que fa al cofinançament, que n'he fet un esment ràpid abans, si els municipis són de menys de cinc mil habitants, el cofinançament és de fins a un setanta-cinc per cent i pot arribar fins a un noranta per cent si està justificat i en municipis molt petits. Del setanta per cent entre cinc mil i vint mil habitants, del seixanta per cent entre vint mil i cinquanta i del cinquanta per cent per als municipis de més de cinquanta mil habitants.

I un últim element, una última palanca, com li deia, que és l'Oficina Tècnica de Barris i Viles. Un punt que ha de ser de suport, d'assessorament, de generació de coneixement i, finalment, un punt de referència dels veïns i veïnes per fomentar precisament la... Veig que li fa molta gràcia la intervenció. *(Pausa.)* No sé, com que no calla. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Em dona la sensació que estic parlant però li interessa ben poc. Un últim mecanisme, per si li interessa, la participació ciutadana. En aquestes oficines tècniques que, efectivament, s'han de convertir en un punt estructural no només del desenvolupament del pla de barris de la ciutat o vila, sinó, com li deia, també pel vincle de la ciutadania amb els diferents projectes.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Ara és el torn de rèplica del diputat. Té la paraula, per cinc minuts, el diputat Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, vicepresidenta. Senyora consellera. És a dir, a mi una de les coses que em *chirrián* és la seva hipocresia. S'ha passat la meitat de la meua intervenció parlant amb la seva companya diputada i ara vostè em retreu que jo parli amb els meus companys? Si us plau, una mica de respecte.

La qüestió principal que... Bé, aquest és un aclariment que li vull fer tant a vostè com al president del Parlament. Els hi enviaré les dades. Perquè les dades, senyora consellera, no són ni xenòfobes, ni racistes, ni res del que vostès han dit avui aquí. Perquè les dades les proporcionen, entre d'altres organismes, les conselleries i els Mossos d'Esquadra. I, si de veritat vostè creu que les dades que proporciona un departament de la Generalitat són racistes, crec que el problema llavors el tenen vostès, senyora consellera. *(Alguns aplaudiments.)*

La realitat, senyora consellera, és que el seu pla de barris no aborda ni de passada..., una de las principales preocupaciones de los vecinos, que es la gran inseguridad con la que viven y la falta de convivencia. Porque con la inmigración... Y sí, una inmigración que no se ha adaptado y que ha colonizado muchos de nuestros barrios imponiendo costumbres, señora *consellera*, y no adaptándose a unos mínimos de respeto, civismo o de limpieza. Y no le hablo de oídas, señora *consellera*, porque usted seguramente es consciente de una realidad, pues de la realidad de esta moqueta, pero yo –y lo he dicho diversas veces en este Parlament– vivo en uno de esos barrios marginales en Cataluña. Yo convivo con la realidad que le cuento; a mí nadie viene a explicarme las cosas; yo lo vivo a diario. Convivo con una inmigración que no se

ha adaptado, convivo con delitos diarios vistos desde mi ventana. Y no me va usted a venir aquí a decir que la realidad que yo y cientos de vecinos vivimos es algo inventado o es mentira, porque no es así, señora *consellera*. (*Alguns aplaudiments*.)

Puede sacar pecho del gran resultado que ustedes sacaron. Sí, lo sacaron, pero las políticas que ustedes están empleando no se parecen mucho a las políticas que prometieron. Ya no solo en este ámbito, sino en muchos otros. Le voy a leer algunas de las cosas que dice su *pla de barris*: «prosperitat compartida, participació interdisciplinària, impulsar l'empoderament». Esto son palabras vacías, señora *consellera*. Estas palabras no son ni palabras contundentes para poner fin a la degradación de nuestros barrios ni para absolutamente nada. ¿Sabe a lo que sí me recuerdan estas palabras? Estas palabras podrían salir de la carta que le envió a su militancia el señor Pedro Sánchez, porque, igual que el señor Sánchez, el Gobierno de Salvador Illa justifica lo injustificable y perpetúa la decadencia de nuestros barrios; los vuelve cada día más marginales y condena a nuestros vecinos, sobre todo a aquellos más mayores o a aquellos más vulnerables, a malvivir, porque no se pueden ir de sus barrios.

Pero es que irse de los barrios tampoco es la solución, ni adecuada ni justa. Si yo entré en política municipal y ahora estoy en este hemiciclo es, precisamente, porque no voy a tolerar que las políticas que ustedes implementan nos expulsen de nuestros barrios, barrios que fueron construidos por nuestros abuelos, sostenidos por nuestros padres y en los que nuestros hijos no van a poder vivir tranquilos, barrios en los que, señora Paneque, tiene usted que aplicar la realidad.

Mire, ser honestos aquí es primordial. Usted no lo fue en el pasado, y ya fue reprobada en este Parlament, y tampoco lo ha sido hoy, y tampoco lo ha sido el señor Salvador Illa. Ya que usted quiere hablar, hablemos.

Hoy, el señor Illa ha tenido la cara dura de decir en este Parlamento que el PSOE solo tiene un caso de corrupción. ¿De verdad creen que los ciudadanos son tan tontos, señora Paneque? ¿De verdad cree el Partido Socialista que los ciudadanos no tienen memoria? La lista de canalladas del Partido Socialista es interminable. Y van tanto desde pagar con dinero de los parados a prostitutas y drogas como a llevarse mordidas millonarias con contratos públicos.

Porque señora Paneque, si hablamos de la verdad, lo del caso Koldo no es una excepción. Y ya que me habla usted del gran resultado que sacaron aquí, los votantes de Cataluña no les votaron para que hicieran según qué. ¿Usted cree que los votantes les votaron para que amnistiaran a golpistas por siete votos? ¿Ustedes creen que les votaron para usurpar el Tribunal Constitucional, el Supremo, el poder judicial? ¿Usted cree que les votaron para que pactaran con ETA? ¿Usted cree que les votaron para que sacaran el caso del Tito Berni? ¿Usted cree que les votaron para usurpar el CIS o Radio Nacional? ¿Usted cree que les votaron para que la esposa o el hermano del presidente Sánchez tuvieran mordidas?

La vicepresidenta primera

Diputat, li demano que se ceneixi al tema de la interpellació, si us plau.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, vicepresidenta. ¿De verdad escuchando todos estos casos no se dan vergüenza ajena? Porque hoy, aquí, se nos ha intentado decir, por parte del *president* de la Generalitat, que el PSOE y el PSC no son lo mismo, que son hermanos. Tan hermanos que Salvador Illa ha compartido Consejo de Ministros con el señor Ábalos, o tan hermano que se abrazaba en actos del PSC con el señor Cerdán.

En definitiva, señores socialistas, ustedes lo sabían y ustedes lo taparon todo, como tapan absolutamente todo, incluso la degradación de nuestros barrios de los que no se quieren hacer responsables. Esta es la verdad, lo saben los españoles. Y de verdad, señora *consellera*, cuando tengamos que...

La vicepresidenta primera

Diputat, se li ha acabat el temps. Ja està fora del tema. Se li ha acabat el temps.

Cristian Escribano Ramírez

No ha sigut molt magnànima, vicepresidenta, com en altres.

La vicepresidenta primera

No. Vostè no s'ha cenyit al tema de la interpellació tampoc.

I ara és el torn de rèplica de la consellera, i té temps de cinc minuts la consellera Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

I em va dient: «Vostè creu, vostè creu, vostè creu que els van votar...», i vostè creu que el van votar per venir aquí a vomitar tota aquesta sèrie d'insults? (*Alguns aplaudiments.*) De veritat? En fi. No, les dades no són racistes ni xenòfobes, són les seves afirmacions les que ho són. Les dades no, efectivament. És vostè qui ho és.

I vostè deia, a més a més: «Clar, sí, vostès van guanyar les eleccions, efectivament, però en el programa no deia...», que en el nostre programa electoral no parlava del pla de barris? Estava en el frontispici, i, a més a més, «paraules buides». Els 1.000 milions d'euros que aniran a parar als diferents barris de Catalunya en aquestes cinc convocatòries, paraules buides? Però escolti, vostè no veu que el que diu no té res a veure amb la realitat? O vostè s'ha llegit el preàmbul i ha fet aquí una intervenció perquè...

I, bé, i parla de civisme i educació, que això... O sigui, que vostè parli de civisme i educació amb la intervenció que acaba de fer en aquest faristol, a la seu on rau la sobirania de Catalunya? És que de veritat que vostè, en fi, no té..., ofici segur que no, polític, i vergonya tampoc no gaire. (*Alguns aplaudiments.*)

Retornarem a les actuacions i em cenyiré al pla de barris i les diferents actuacions que estem fent per dignificar, efectivament, l'espai públic, perquè l'herència que vaig rebre, li dic, la tradició política de la que vinc és entendre la igualtat com una política pública que comença literalment pels fonaments dels nostres barris i viles.

Dic algunes actuacions més. Actuacions vinculades als barris amb fons europeus Next Generation, amb un potencial d'inversió de 111 milions d'euros que implicaran 11.500 habitatges, en aquests moments, 5.800 en producció, dels quals, 8.300 estan garantits abans del juny del 2026. Més actuacions. Actuacions de millora en més de nou-cents habitatges del parc públic de la Generalitat per un import superior a 22 milions d'euros, amb finançament també de fons europeus.

Altres exemples de millora de les condicions en l'espai urbà dels catalans i catalanes. Retirada de fibrociment per a l'erradicació, en aquest cas, de riscos vinculats a la salut. Una actuació que..., fixi-s'hi vostè, que diu que tothom valora tan malament aquestes polítiques, Sant Pere de Torelló, després de la pedregada, 2 milions d'euros pel canvi de les cobertes de fibrociment. L'altre dia, ciutadans i ciutadanes de Sant Pere de Torelló deien: «Hem passat de ser un municipi ple de fibrociment a ser un municipi lliure de fibrociment.» Vinculat a la salut de les persones.

Programes de millora. Ara anem als entorns més rurals; no ens centrem tant en els urbans. Millora de camins rurals i de connectivitat de micromunicipis. Això a vostè segurament li semblarà una actuació molt petita, però ha estat, justament, una de les accions millor valorades per l'entorn no urbà. Específicament a l'Alt Pirineu, que hi vaig estar aquest cap de setmana, 6 milions d'euros per millorar quatre-cents quilòmetres, específicament, com li dic, a l'Alt Pirineu.

Li puc mencionar també la reserva pública de solars que, des del nostre punt de vista, ens ha de donar aquest parc d'habitatge públic digne i assequible per a les classes mitjanes del nostre país, que, a més a més, treballa, efectivament, per fer barri, per fer ciutat, i, per tant, per dignificar la vida de les persones.

Suposo que també coincidirem, o no, que el Fons d'Emancipació Juvenil també contribueix, no?, a la millora de les condicions de vida, sobretot dels més joves. Un projecte que ahir anunciàvem amb la consellera Romero, una línia econòmica, 500 milions d'euros en cinc anys. Amb això ajudarem a dos mil joves cada any, dos mil joves cada any durant cinc anys a adquirir el seu primer habitatge.

Transport públic, també com un element cohesionador i de connectivitat, i, per tant, també de treballar l'àmbit de la cohesió social. Inversions, reformes que hem fet. I tornant al tema, el pla de barris, com li deia, també és un reflex, finalment, d'una qüestió estructural i de fons dels diferents governs de progrés, perquè estem molt convençuts que les eines urbanístiques també són eines claus de justícia social i de cohesió ciutadana.

El president Maragall, i amb això acabaré, ja va explicar el seu pensament durant l'etapa d'alcalde de Barcelona, i defensava que els plans de barris no només parlen de reformar carrers i de voreres, sinó de dignificar la vida, de donar oportunitats i de restaurar la confiança en el sistema democràtic. Un espai públic ben dissenyat, amb carrers amples, il·luminació adequada, netedat, zones verdes, afavoreix el benestar, redueix la conflictivitat social i la criminalitat. Per tant, tingui per ben segur que aquest Govern continuarà treballant exactament en aquesta mateixa direcció.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre el sistema universitari

300-00151/15

I passem ja al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el sistema universitari, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I per exposar-la té, per temps de deu minuts, la paraula la diputada Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé, gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, diputats, diputades, consellera Montserrat. Bé, avui li fem aquesta interpellació fruit de la nostra preocupació amb relació a l'anunci de fa unes setmanes del Ministeri de Ciència, Innovació i Universitats del Govern espanyol amb aquesta voluntat de modificar el Reial decret 640/2021, que és el que s'encarrega de regular la creació, el reconeixement i l'autorització dels centres universitaris a nivell de tot l'Estat.

I, per tant, avui li traslladem una preocupació no només d'Esquerra Republicana i del Jovent Republicà, sinó una preocupació que és compartida pel conjunt del sistema universitari català davant de les possibles conseqüències i les possibles repercussions que pot acabar tenint això en cas que tiri endavant. Per tant, un anunci de modificació d'aquest Decret 640/2021 que, com li deia, es va fer públic a mitjans de maig i que el que proposa és una nova normativa per centralitzar i per endurir les condicions per a la creació i per a l'autorització de nous centres universitaris, establint mesures entre les quals hi ha un llistat mínim de 4.500 alumnes matriculats, un deu per cent de places d'allotjament, destinar com a mínim un cinc per cent del pressupost en recerca competitiva i un control estatal a les universitats que són *online* que superin un vuitanta per cent de la docència virtual.

Una mesura que es presenta des del ministeri amb l'objectiu, entenem, de garantir la qualitat universitària i evitar d'aquesta manera la proliferació de centres universitaris que, per dir-ho suaument, tenen una baixa exigència acadèmica i que han crescut significativament en els darrers anys, especialment en l'àmbit privat i, sobretot, en alguns territoris molt concrets. Però, en tot cas, una realitat que considerem que en cap cas respon al model universitari català ni a les necessitats que

té actualment el nostre sistema universitari. Una modificació, a més a més, que ni tan sols ha estat treballada ni consensuada prèviament amb l'Associació Catalana d'Universitats Públiques, que venint, en aquest cas, d'Espanya tampoc ens sorprèn en excés, però sí que ens sorprèn en excés que ni tan sols hagi estat ni treballada ni consensuada prèviament amb la CRUE, la Conferència de Rectors de les Universitats Espanyoles.

Per tant, una mesura que implica importants afectacions sobre el sistema universitari i que, per tant, fa encara més difícil d'entendre que el Govern, en aquest cas, hagi tirat pel dret fent un anunci a bombo i plateret, en aquest cas com molts altres que ja ens tenen acostumats, però que no compta amb el consens ni el suport de ningú a hores d'ara. Per tant, una modificació que suposa una recentralització de competències per la porta de darrere, perquè estem parlant d'una modificació que no implica cap tràmit parlamentari i, per tant, considerem que és una ingerència greu sobre el sistema universitari català i sobre les nostres competències.

És per això, consellera, que avui li fem aquesta interpellació perquè aquest decret, si tira endavant tal com s'està plantejant, no només suposa aquesta ingerència a les nostres competències, sinó que pot alterar profundament l'equilibri i el model propi del sistema universitari català.

Catalunya ha construït al llarg de moltíssimes dècades un sistema universitari propi que s'ha basat en la qualitat acadèmica, en el compromís públic i en l'arrelament territorial. I el que pretén ara aquesta modificació d'aquest real decret és substituir aquests criteris, precisament, i els mecanismes de control propis per una regulació que és centralista i imposada des de Madrid, que en cap cas respon a les necessitats o a les característiques del sistema universitari català.

Però compte, perquè això no vol dir que nosaltres estiguem en contra de regular la creació dels centres universitaris, perquè, de fet, hi estem d'acord. Creiem que és una mesura necessària perquè és el que permet garantir segurament una millor qualitat en la docència i en les titulacions universitàries. I és més, el sistema català està fonamentat sobre aquest rigor i sobre aquesta qualitat acadèmica i, a més a més, són aquestes mateixes universitats catalanes les primeres interessades en que es posi fre a la proliferació d'aquest tipus de centres que, al cap i a la fi, només busquen aquest lucre econòmic, lluny de la vocació acadèmica que sí que tenen les universitats al nostre país.

Però el que no podem acceptar és que sota aquesta excusa de posar ordre, l'Estat vulgui legislar a cop de decret amb les implicacions i els greuges que això té per al nostre sistema universitari. Perquè aquesta reforma el que fa és radicalment contrari, el que fa és posar en risc el model propi de governança i de planificació que el sistema universitari català ha tingut fins ara a través dels seus propis òrgans de govern i de governança, com per exemple el Consell Interuniversitari de Catalunya, un espai que ha estat determinant per abordar com i cap a on havia d'anar el nostre ecosistema propi, però també a través de l'AQU, aquesta agència encarregada sobretot de verificar aquesta qualitat universitària i de fer aquesta acreditació en les titulacions.

Per tant, des del nostre punt de vista, no es tracta només de qui fa aquesta autorització final, sinó que es tracta de com es decideix, on es decideix com ha de créixer el sistema universitari català, cap a on ha d'anar el nostre sistema universitari, sota quins criteris, amb quins objectius i amb quina visió de país.

Per tant, consellera, això no és un conflicte tècnic, ens sembla, és un conflicte purament polític i és la mateixa lògica que hem vist en altres àmbits, un intent de centralitzar competències que ja fa anys que exercim de forma sòlida des de Catalunya i que, per tant, no podem acceptar de cap de les maneres. Per tant, consellera, hi insistim, és una decisió política i creiem que és una decisió profundament equivocada i, per tant, el que ens cal és exigir aquestes competències a Madrid, que suposen una trava per l'autonomia del nostre sistema universitari.

El que ens cal és reclamar l'eliminació de la taxa de reposició, que s'assumeixi el cost addicional que suposarà l'aplicació de la LOSU, exigir que es ratifiqui l'acord de la patent unitària i l'adhesió a l'espai europeu per tal de caminar efectivament cap a un sistema de coneixement global i obert al món. El que ens cal és que es respecti el dret d'aturada acadèmica dels estudiants a través dels seus òrgans de representació, tal com està previst a la mateixa LOSU. El que ens cal és fer efectiu el traspàs de les homologacions i les convalidacions dels títols estrangers universitaris. El que ens cal és culminar la transferència íntegra de la gestió de les beques universitàries, reconeguda, per cert, pel Tribunal Constitucional en la sentència del 2001, com una competència que ha de ser exclusiva de la Generalitat. I, per tant, consellera, el que ens cal és que tinguin Catalunya al cap i no el PSOE al dictat de Madrid.

Per això, consellera, crec que la pregunta que li plantejem avui és molt clara, que és: quin és el posicionament del Departament de Recerca i Universitats en relació amb aquesta modificació del Decret 640/2021? I si es plantaran davant d'aquesta ingerència del ministeri i defensaran el sistema universitari català?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És temps de resposta de la consellera i té la paraula també per deu minuts l'honorable Núria Montserrat Pulido.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputada. Gràcies per la seva interpel·lació. Voldria començar, doncs, amb moltes coincidències amb vostè, perquè, com bé ha dit, compartim una reflexió que és compartida no només amb el seu grup, sinó també amb la majoria del Parlament: Catalunya ha consolidat aquest model que en diem universitari, sòlid, compromès amb l'equitat, orientat al coneixement com a motor de justícia social, de progrés col·lectiu i també de transformació. Ens sentim orgullosos d'aquest sistema, que no només funciona i forma professionals amb un alt nivell de preparació, sinó que també vertebrava, com deia vostè, el territori, impulsa la recerca i genera aquestes oportunitats de futur.

També volíem recordar que enguany, el curs 23-24, com sempre hem dit, doncs, ha estat l'any on hem tancat el nombre més alt d'estudiants universitaris matriculats en estudis de grau, màster, programes de doctorat a les universitats catalanes, més de 304.000 estudiants en concret. I és, com dèiem, des d'aquesta convicció que abordem qualsevol iniciativa de govern o altra que pugui tenir impacte en el nostre sistema universitari, i ho fem des del rigor, des de la responsabilitat institucional i també des del diàleg amb totes les parts implicades.

Vostè ha fet esment del projecte de real decret pel qual es modifica el Reial decret 640/2021, del 27 de juliol, de creació, reconeixement i autorització d'universitats i centres universitaris i l'acreditació institucional de centres universitaris i altres normes connexes de rang equivalent. Aquest es troba actualment en tramitació i té com a objectiu, segons el text presentat, garantir la qualitat global del sistema universitari a partir d'assegurar la qualitat integral acadèmica de cada projecte universitari, tant els de nova creació com els que ja existeixen, tant els públics com també els privats.

Per això, aquesta reforma que es va proposar volia elevar o pretén elevar els estàndards de qualitat exigibles als projectes de les universitats que presentin la seva creació o reconeixement i també la seva autorització en els àmbits específics on es desplega l'activitat universitària i especialment en els àmbits de docència, recerca i transferència de resultats, que constitueixen, com bé deia també vostè, el nucli central de l'activitat, també, que estableix la LOSU.

A més de la docència i la recerca, la reforma també incideix en altres àmbits significatius que no ha comentat a fons en la seva intervenció, però que són l'equipament també de les instal·lacions de docència i la recerca, l'experiència en la gestió

universitària de l'equip promotor i el directiu, la sostenibilitat econòmica en el temps de tot el projecte universitari, la transparència sobre la composició i estructura jurídica de les empreses titulars, la presència i solidesa dels sistemes interns de garantia de la qualitat i també la internacionalització del sistema universitari.

L'exigència del compliment de tots aquests nivells de qualitat en els camps descrits, també la reforma diu que serà aplicable a universitats que existeixen, que ja existeixen, que hauran d'adaptar-se i complir el nou marc regulador. I finalment, la reforma aspira a que tota aquesta millora de qualitat global en el seu conjunt i en cadascuna de les universitats existents, doncs, sigui permanent i de forma contínua.

Aquesta norma no impedeix que el sistema universitari continuï creixent amb noves universitats o centres públics o privats, però sí que vol que aquest procés sigui ordenat, que estigui regulat, partint del principi que totes les universitats –totes– han de complir aquests estàndards de qualitat que vostè també posava en relleu que tenim aquí a Catalunya.

Des del Departament de Recerca i Universitats hem valorat aquest treball normatiu que ha impulsat el Ministeri de Ciència, Innovació i Universitats per tal d'actualitzar i reforçar el marc jurídic que regula la creació i reconeixement de les universitats i centres universitaris. I en aquest sentit, vam trobar, en principi, encertat que la norma elevés aquests estàndards exigibles de creació, reconeixement i autorització de noves universitats, molt especialment en àmbits essencials com la docència, la recerca, com bé dèiem, i la transferència del coneixement.

També hem compartit l'èmfasi que es posa en aspectes com la sostenibilitat econòmica, la transparència de les entitats titulars, l'experiència en la gestió universitària, els sistemes interns de garantia de qualitat i la internacionalització del sistema. És un plantejament *a priori* global, que vol preservar l'elevat nivell de confiança que els ciutadans tenen en les nostres universitats, i això ho valorem positivament.

Així mateix, també hem de dir que el Departament de Recerca i Universitats, doncs, vam poder analitzar detingudament tot aquest primer esborrany, l'abril de 2025, de la norma, i vam detectar aspectes que podrien incórrer en una afectació de les nostres competències. I per aquest motiu, durant el tràmit d'audiència i informació pública vam presentar les subsegüents alegacions. I també al mes de maig vaig estar present a la Conferència General de Política Universitària que es va celebrar a València i allà es va, en principi, doncs, comentar i discutir sobre aquest text. Llaavors, algunes de les principals novetats de la reforma, que en un inici afectaven les comunitats autònomes, que vostè també ha citat, doncs, apellaven a aquelles universitats d'especials característiques, noves universitats en línia que es creïn, que tenen aquest abast o dimensió supracomunitària, ja que el seu estudiantat va més enllà dels límits del territori autòndmic, i, per aquest motiu, es justificava constitucionalment la competència estatal per a la seva creació, mitjançant una llei de les Corts Generals, sent l'ANECA, l'agència estatal, la que assegurés la qualitat de la referència.

Tanmateix, d'aquest procés d'audiència pública, s'han incorporat les propostes de la Generalitat per a les universitats, i d'altres governs autonòmics, amb l'objectiu de preservar l'espai competencial que correspon a les comunitats autònomes, fins i tot en el cas de les universitats d'especials característiques. D'aquesta manera, s'estableixen ara tres supòsits en els quals aquest precepte sobre les universitats d'especials característiques no seria i no serà d'aplicació i, per tant, la competència correspondrà a les comunitats autònomes; la creació o reconeixement d'universitats, majoritàriament *online*, i sent les seves agències de qualitat –les agències autonòmiques–, les encarregades d'analitzar els projectes i fer-ne el seu seguiment.

I aquests tres supòsits són, en el cas d'universitats *online*, amb una oferta acadèmica impartida majoritàriament, més del cinquanta per cent, en llengua cooficial; en el cas també d'universitats *online*, però que disposin d'una participació pública autonòmica en el seu finançament d'almenys un vint per cent del pressupost, i tinguem en compte que nosaltres ja quedàvem exempts d'aquesta aplicació de la consi-

deració d'universitats d'especials característiques, i, llavors, el que també volíem dir, que, d'acord amb aquestes excepcions, la UOC no s'hauria de considerar una universitat d'especial característiques –per exemple, parlem de la nostra universitat *online*– previstos al projecte.

També volíem fer èmfasi en que es mantenen les competències de les comunitats autònomes i de les seves agències d'avaluació de la qualitat en matèria d'avaluació del disseny i la implantació dels sistemes interns de garantia de qualitat. Es mantenen també les competències autonòmiques per controlar el compliment dels requisits del reial decret, fins al punt que les comunitats autònomes hauran d'articular d'ofici els mecanismes de seguiment i control dels requisits en matèria de personal docent i investigador –això es recull en un nou article– i també de l'estudiantat matriculat. Per exemple, en el cas del PDI, són aquells controls que seran referits als contractes i que aquests compleixin la norma vigent.

També es mantenen les competències autonòmiques en matèria d'autorització dels centres estrangers que imparteixin títols universitaris, d'acord amb els sistemes educatius estrangers similars al sistema universitari estatal. I qualsevol centre estranger que ofereixi una titulació estrangera haurà de ser autoritzat pel Govern de la comunitat autònoma.

També volíem fer esment de que també es reforcen les competències autonòmiques en matèria de tractament de la informació del sistema universitari i l'elaboració d'estadístiques amb finalitats públiques, tota vegada que s'estableixi, doncs, que la subdirecció general competent sobre el sistema integrat de la informació universitària pugui celebrar aquests acords amb les unitats similars a les comunitats autònomes per al traspàs mutu d'aquesta informació i que es puguin establir criteris estadístics amb periodicitat comuna.

També es reforcen les competències de les comunitats autònomes a l'hora de decidir si s'autoritza o no la instal·lació d'un centre universitari en una comunitat autònoma diferent de la que acull la seu oficial de la universitat o en el cas que es vulgui, per exemple, adquirir un centre ja existent en una altra comunitat. Serà obligatori, en aquest cas, l'acord entre les dues comunitats autònomes implicades, i, a més, també es necessitarà l'informe favorable de la Conferència General de Política Universitària, on estan representades les comunitats autònomes. El que hem guanyat amb aquesta competència és que amb les alegacions que vam fer des del departament vam demanar que quan es donés el cas, per exemple, d'un centre d'una comunitat autònoma que es volgués instal·lar en una altra comunitat autònoma, calgués, doncs, un acord entre la comunitat del territori on es vol instal·lar aquesta universitat i la de la seu de la universitat de procedència.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula ara, per part d'Esquerra Republicana, la diputada Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé; gràcies, consellera. Jo celebri que compartim part d'aquest posicionament; ara el que li demanem és que ho defensi, doncs, així efectivament des de Madrid i que traslladi aquest consens del Parlament, si escau, amb la moció subsegüent.

Però, en tot cas, sí que ens ha semblat que s'ha dedicat potser una mica a defensar les bondats d'aquest decret i l'encaix que pot tenir per a les comunitats autònomes de la resta de l'Estat. Però, en tot cas, nosaltres el que situem és aquesta necessària ambició nacional, aquesta ambició de país, perquè entenem que és el que enforteix el nostre sistema universitari català. I, per tant, davant les dificultats d'encaixar el nostre sistema davant, doncs, del sistema universitari espanyol, el que demanem, el que proposem és que, en cas que tinguem la necessitat de regular totes aquestes qüestions, sigui a través d'aquesta cambra, sigui a través del consens de la comunitat

universitària del nostre país, que es puguin regular aquestes qüestions. Perquè si ho fem, doncs, mitjançant una llei d'aquest Parlament, amb la creació dels centres universitaris, entenem que aquest tipus de regulacions també han de passar per aquest Parlament. Perquè, efectivament, l'encaix entre el sistema universitari català i la resta de sistemes universitaris que poden conviure és realment molt difícil, perquè nosaltres, efectivament, anem molts passos més enllà.

Per tant, volia aprofitar també aquesta interpellació per situar una altra qüestió, per fer menció de les proves de selectivitat, que van ser tot just la setmana passada, en les que es van presentar més de quaranta mil alumnes al nostre país. Unes proves que, efectivament, determinen, en molts casos, si aquells estudiants podran accedir o no a estudis universitaris, a aquells que volen o no, amb els nervis, l'angoixa i la incertesa que això suposa en molts casos i amb l'esforç també que hi ha darrere de molts mesos d'estudi i de preparació. I, per tant, el que menys necessiten aquests estudiants en aquesta recta final, a menys d'una setmana de començar la selectivitat, és que el departament decideixi innovar i anunciar que les faltes d'ortografia no comptarien en les assignatures que no fossin estrictament de llengua i que amb l'enrenou provocat, doncs, a menys de quaranta-vuit hores, hagin de rectificar, de sortir a rectificar com si ben bé es tractés d'un experiment veure com s'assumiria aquesta notícia.

Per tant, davant d'aquest desgavell que es va generar, certament, a una setmana de començar les proves de selectivitat, aprofitem per traslladar tres qüestions que creiem que són fonamentals. La primera, per respecte a l'alumnat i la tasca desenvolupada pels docents, no podem canviar les regles del joc la setmana d'abans de forma unilateral, amb presses i sense consultar-ho amb ningú.

En segon lloc, crec que per respecte a la llengua, aquesta eina bàsica que tenim per comunicar-nos i, per tant, resulta –crec que evident– que si volem comunicar-nos l'hem d'utilitzar correctament, perquè no és el mateix un «perquè» junt, que un «per què» separat o no és el mateix el contingut d'una frase amb una coma mal posada, per exemple, perquè ens pot canviar el sentit totalment de la frase. Per tant, de res serveix tenir molts coneixements si no els sabem escriure, no sabem transmetre'ls o no sabem expressar-los. I, per tant, entenem que d'això també va la selectivitat, sigui filosofia, sigui història o sigui qualsevol altra matèria, perquè les normes ortogràfiques, doncs, no distingeixen matèries. I, per tant, no entenem que això estigués sobre la taula.

I la tercera, doncs, una qüestió de rerefons en que crec que anava la línia d'aquesta mesura, que és abaixar el llistó no és en cap cas la solució. Abaixar, doncs, les exigències de la selectivitat implica generar també un precedent perillós, perquè si volem generar..., si volem tenir un sistema universitari de primer nivell, el que cal és preparar l'alumnat des de la base, perquè només així serem capaços de tenir un sistema universitari i uns professionals més ben preparats per al dia de demà. I, per tant, és aquí també on hem de centrar els nostres esforços. Un repte que, evidentment, no comença en l'àmbit universitari, sinó que comença des de la base i des de que som infants.

Per tant, això no treu, consellera, doncs, que segur que hi ha un debat de fons, que és si hem de repensar o no les proves de selectivitat, segurament per adaptar-les als nous temps, per modernitzar-les; però això creiem que és indispensable que vagi de la mà dels docents, buscant el consens amb la comunitat educativa, amb directrius clares i que busquin la millor preparació i assoliment dels continguts, però no rebaixar-los per por a com puguin ser aquests resultats.

Per això, consellera, també li voldrem preguntar a què es va deure aquesta improvisació a una setmana de la selectivitat i si tenen la intenció..., si està sobre la taula de cara a les proves de l'any que ve fer, efectivament, doncs que les faltes d'ortografia no comptin en els exàmens que no siguin de llengua, perquè, més enllà de l'espectacle i del desgavell generat, crec que calen explicacions i, per tant, doncs, li demanem que aclareixi també aquesta qüestió.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara té la paraula l'honorable consellera Núria Montserrat Pulido.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Gràcies, presidenta i diputada. Doncs, també, per concloure la primera part de la pregunta que ens portava avui aquí, nosaltres volem dir que hem mantingut converses amb el ministeri i aquest ha mantingut una actitud receptiva. Vull fer, també, esment de que les alegacions, moltes de les que hem presentat des del Departament de Recerca i Universitats han estat estimades i han contribuït a la millora del text. Defensem les coses amb el diàleg i així ho seguirem fent.

Les que hem comentat de les universitats, especials característiques, s'han incorporat. S'ha suprimit també la previsió en el sentit que les universitats poguessin limitar els preus dels seus centres adscrits, al marge de les condicions que tinguin estipulades als convenis d'adscripció. En el sentit també proposat a les alegacions, s'ha establert que els mecanismes de garantia de qualitat dels títols universitaris han de tenir en compte sempre, en tot cas, les competències de les universitats sobre aquest àmbit. La proposta original no contemplava el rol de les universitats.

Els comitès de garantia del comportament ètic en la recerca i la transferència del seu PDI que han de constituir les universitats respecten ara les competències de la Generalitat de Catalunya perquè preveuen l'excepció de les comunitats autònomes que tinguin un òrgan independent de caràcter sistèmic pel qual serà competent en aquest cas; d'aquesta manera, a Catalunya aquesta funció serà assumida pel Comitè per a la Integritat de la Recerca de Catalunya, el Circat, creat per la llei de la ciència.

En cas de la creació, adquisició i adscripció dels centres universitaris per una universitat d'una comunitat autònoma diferent a la de la ubicació de la seva seu social, es preveu la necessitat d'un acord entre aquestes respectives comunitats autònomes on es concretin les funcions de cada administració respecte a la planificació i la programació de la seva oferta docent.

També aquest punt que comentava vostè de la limitació del nombre de sol·licituds de verificació de nous estudis de grau i màster universitari abans era numèrica i arbitrària –cinc titulacions–, i s'ha modificat per un percentatge en funció del nombre dels estudis, que es considera proporcionat.

La conclusió que fem respecte a aquesta primera part de la intervenció és que des del departament treballem i continuarem treballant per garantir la qualitat del sistema universitari català, conjugant equitat amb eficiència i al mateix temps, en el model de gestió, amb retorns i incentius. Les nostres polítiques han de dotar les universitats de més recursos i també de més estabilitat en el temps, i també hem de permetre la capacitat i retenció del talent, així com l'estabilització i progressió professional del personal docent, investigador, com el personal tècnic, i de gestió de l'administració de serveis.

Amb relació a les PAU, doncs també contenta de que vostè ens interpelli; parlava vostè de desgavell. Nosaltres, en el Canal Universitats, en el canal nostre, del departament, el mes d'octubre vam publicar els criteris de correcció de les proves. Allà s'especificava que en aquelles matèries on hi hagués un text produït s'aplicarien els criteris que es descrivien a la norma. Què vol dir «text produït»? És un text on la pregunta requereix la producció d'un text i el criteri de l'ortografia ja no és un criteri aïllat, no és un criteri únic; s'avalua i s'ha de corregir no només l'ortografia, com diem, també la cohesió, la presentació del text, és a dir, per exemple, els marges, que sigui llegible, també el lèxic, la semàntica i la gramàtica. I el que vam comentar en el canal a l'octubre, el 2024, van ser aquests criteris de correcció.

Vostè també feia referència a la llengua, no?, a la llengua i la literatura castellana i catalana i a les faltes d'ortografia i que nosaltres havíem fet aquests canvis a última hora. Els criteris no van canviar des de l'octubre del 24; no han canviat. Es va fer, potser –i aquí l'hi reconeixem–, una comunicació per part del departament que

no és adequada. I per això vaig sortir l'endemà als mitjans de comunicació explicant que a aquelles matèries que tenien text produït –i vam parlar en concret de sis matèries– també aplicaríem els criteris de correcció en aquelles preguntes on hi hagués un text produït. Què és el que diu la norma? Doncs que la resposta ha de ser congruent amb allò que es pregunta i que, a més a més, es descompta fins a un deu per cent d'allò que val la pregunta tenint en compte tots aquests criteris diferencials: l'ortografia, però no de forma aïllada, sinó conjuntament amb aquests criteris que li deia de lèxic, semàntica, gramàtica, cohesió i presentació.

També, nosaltres, em sap greu quan comenta que sembla que no ens hem cuidat prou. Sempre hem fet, de fet, autopreguntes aquí al Parlament, perquè volíem posar sobretot en relleu el treball que han fet els docents. Hi han 260 docents preparant els exàmens de les proves de les PAU, més de 2.400 professors durant les PAU a les aules revisant els exàmens –aquests dies estan fent aquesta tasca–, i nosaltres, de fet, vam fer una campanya de comunicació per acompanyar els estudiants durant tot aquest trajecte de les PAU. Evidentment, tenim qüestions a millorar, com aquest element comunicatiu, que potser el dia que es va fer la roda de premsa no va quedar perfectament clar el que es va proposar; però el criteri de correcció, com l'hi dic, no va canviar. Però moltíssimes gràcies també per fer-me aquesta pregunta.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Hem arribat al darrer punt de l'ordre del dia.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les nou del matí. Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i tres minuts.